dan bogdan

CLOACA

DAN BOGDAN

CLOACA

ISBN 973-95267-5-6

DAN BOGDAN

CLOACA

- r o m a n -

Grafica: IULIAN RADU

EDITURA SYLVI
1992

1

Pentru Anatoli era o călătorie ca multe altele, care putea dura ore sau cîţiva ani. Se bărbierea în avion şi, dacă s-ar fi putut, ar fi fumat tot timpul. Era înalt, robust şi calm. Păr cenuşiu de lup sur, pleoştit la frezâ. Ochi căprui, blînzi. Îmbrăcat într-un costum impecabil din stofă englezească, în carouri.

Privea pe geam, căutînd printre nori primele forme geometrice rost de aterizare în acest pămînt marginal la imperiul din care provenea imperiul Vescoviei. Oraşul Gad, capitala Numaliei, răsări ca o hartă cu zeci şi sute de peticuţe gri, verzi şi maronii. Începu să întrevadă o şosea cîteva case, turnul de control...

De la aeroport veniră la avion trei căruţe cu cai, care îmbarcara pe cei vreo douăzeci de călători. Pasămite, prin părţile locului funcţiona regula strictă a economisirii de carburant, care putea fi sau o virtute a guvernanţilor sau un beteşug al proastei administraţii. Cu caii în dîrlogi se ajunse la punctul de vamă. Deşi existau benzi transportoare, hamalii urcară cu bagajele în spinare la sălile de aşteptare. Un funcţionar mărunt, cu un chipiu ţuguiat pe creştet, dar avînd haine civile peste care trăsese o cartuşieră şi un pistol automat în curea, îl îndrumă la "Sala de protocol". Pe pereţi efigii ale unui fluture imens cu elitrele viu colorate

Chiar în uşă îl aştepta generalul D. într-unul din costumele sale speciale, de recepţie, lucioase, emanînd unul din cele mai bune parfumuri de la Paris. Chicotea şi îşi aranja părul cu degetele sale ascuţite şi frînte de nenumăratele lecţii de karate şi sambo. Era însoţit de blana Zulniei, balerina de la Operă cu care trăia de circa şapte ani.

La apropierea lui Anatoli, generalul îi sărută politicos mîna dreaptă şi făcu loc unui subordonat ce îl întîmpină pe oaspete cu pîine

și sare. Anatoli evită ritualul, căci cel cu merindele era un cunoscut killer, Buzati, prin mîinile căruia trecuseră mai multe cadavre decît prin ale unui criminalist. Înalt, pătrat, cu umeri zvelți, executantul își menținuse condiția fizică, dar și umorul, în dosul slugărniciei strălucind doi ochi negri foarte mobili.

Anatoli nu venea ca un egal printre aceste creaturi, așa ca nu mai catadicsi să-și bată gura și înaintara în liniște spre mașina uriașă, un Chevrolet 1937, ce staționa singură la peron. "Mașina lui Al Capone", își spuse, admirînd aripile bombate și pragurile mari, late. În drum ob servă micile boutique-uri cu produse exotice. Cîțiva indivizi mestecau chewingum. "Semn de oarecare prosperitate", comentă, înghițind un zîmbet

Mașina greoaie, cu geamurile mici, o luă spre șoseaua ce ducea la Gad În stînga se vedeau blocuri de șapte etaje, numai scheletul de ciment, înșiruite pe circa doi kilometri ca o pavăză a cîmpului ce-l marcau. În golurile camerelor apăreau oamenii ce-și duceau activitățile zilnice, acționînd ca și cînd ar fi avut pereți. Un bătrîn, pesemne mai sărac, se legăna într-un balansoar atîrnat de doi stîlpi de rezistență.

– Oamenii sînt destul de agitați, zise D., și la sărăcia noastră de mijloace de ascultare, m-am gîndit că s-a procedat destul de bine că

Anatoli făcu semn cu mîna că înțelege.

În oraș Revoluțiunea lăsase puține urme. Aici... un perete afumat, dincolo... cîteva scrijeliturl în ziduri cu zvastici și numele dictatorului... Trecuseră pe lîngă un cimitir proaspăt, avînd cruci din marmură de Carara și flori neofilite, încă. "Un cimitir în care s-au amestecat victimele cu călăii". Un iz de pucioasă mai domnea în aer și niște ambulanțe se strecurau grăbite, sfidînd stopurile. Și mulți... mulți cai...

"Este necesar un val de confuzie. Și cred că D. s-a gîndit la asta", își spuse Anatoli, observîndu-l cu coada ochiului pe general, ce se așe zase în față lîngă șofer. Zulnia își lipise piciorul de al lui. Buzati privea la un cetățean de pe stradă, cu pălărie și ziar sub braț, care, ca la un semn scosese o umbrelă.

– Să o lăsăm mai întîi pe domnișoara, i se adresa D. șoferului.

Mașina demară spre un cartier de blocuri. Pe arterele principale ale orașului fîlfîiau steaguri cu emblema fluturelui revoluționar. La cîte o intersecție emblema fluturelui acoperea cîte două-trei etaje de bloc, oamenii făcîndu-și ferestre în elitrele lui.

Zulnia stătea într-unul din apartamentele repartizate "tineretului din noaptea de șapte". "Să fi fost nurlia asta pe baricade?" – se întreba Anatoli, privind-o pișicher.

– Poate în tabăra opusă, îi ghici generalul gîndurile

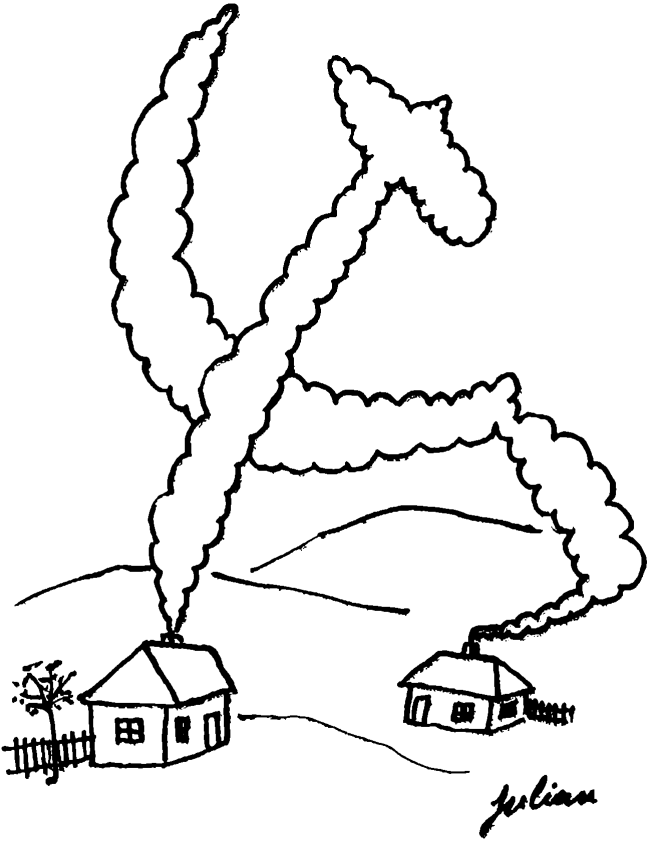
Julian

Femeiușca îi strînse mîna și-i făcu un semn cochet mai înainte de a coborî, în timp ce D. o avertiză să stea mai mult pe acasă.

Chevroletul opri la o casă cu două etaje dintr-o zonă centrală a Gadului, o casă galbenă din preajma unei cazărmi militare. Generalul se grăbi să-i deschidă ușa de la intrare. Pătrunseră amîndoi pe scara rău mirositoare. Ușa locuinței lui D., de la primul etaj, avea două rînduri de gratii. În hol fură întîmpinați de Rachila, soția generalului, stafidită, îmbrăcată ca o slujnică, ca orice fostă balerină de succes care și-a întrerupt de mult meseria și-a decăzut la cele familiale. Acum avea un copil de zece ani.

Pe vremuri soții D fuseseră un cuplu de dansatori ce colindaseră cătunele Gadului, ale Numaliei și ale lumii. Pe drum, D. apucase și năravul de a aduna informații pentru serviciile secrete. La început dădea note complete despre tovarășii de călătorii, apoi despre gazdele pe unde poposea, care deveneau brusc adversari, după cîtva timp dușmani. Notele fiind destul de ample, fu nevoit să facă o școală de gradați, iar cînd notele avură parfumul cuceritor al unor date precise, D. urmă o școală de ofițeri și înaintă din grad în grad, întețind turneele prin străinătate. Un an fu ocupat cu un gen de spectacol de revistă al canalului trei al televiziunii din Ionda, iar pentru optsprezece luni zăcu la consulatul din Congrad, pe post de ajutor de consul, în urma unei peripeții de frontieră cînd se alesese cu două gloanțe în spate și o bună sperietură. Tocmai pentru că fusese recunoscut de agresor, stătuse în camuflaj la acel consulat, spre uitare, dar și sub protecția unor panegirice ce apăruseră în capitala Iondiei, cum că dăduse ortul popii "cu tot talentul său". Trecuse un timp prin dizgrația Dictatorului, pîrît fiind de colegi invidioși că ar fi făcut proxenetism, și, după ce fusese ținut zile întregi sub jeturi de apă sau piruetat la "centrifugă", un aparat la care, de obicei, ți se spălau creierii, redobîndi stima și considerația șefului suprem ca și prețuirea mîndrei consoarte a acestuia, care-l luă sub aripa sa ocrotitoare. Ani de zile parcursese drumuri lungi cu aceeași geantă diplomat pe la ambasadele și reprezentanțele Numaliei prin străinătate, plătind lefurile celor care, anonimi și patrioți, operau pentru serviciile secrete ale Dictatorului. Se mai implică și în mărirea conturilor unor personaje de vază din Ionda, ce ocrotiseră destinul Numaliei, iar, mai înainte de a ajunge general, atunci cînd fondurile pentru oropsiții de spioni secaseră, se remarcă în mod deosebit în tranzacții cu opere de artă, ce le asigură acestora un salariu fix.

Anatoli pătrunsese în salonașul, ce era despărțit printr-un glasvand de sufragerie. Părea a descoperi una din ascunzătorile de comori ale celui de-al III-lea Reich, așa cum arătau ele în pozele de pe prima

pagina ale ziarelor ce apăruseră după cel de al doilea razboi mondial Tablouri de mari maeștri, ceasuri vechi de aur masiv, sculpturi de valoare, stăteau îngrămădite din cauza economiei de spațiu. Cele trei camere ale apartamentului erau tare înguste. (Începu să le cerceteze pe îndelete. Imediat la stînga, cum intrai în salon, se găsea un ceas victorian încastrat într-un soclu de abanos și un covor ce fusese daruit gazdei de șahul Persiei. În dreapta, pe pereți, se aflau două tablouri semnate Diaz de la Pena, reprezentînd peisaje de un idilism rafinat, apoi un flamand, aproape de fereastră, cu o piață de orășel de provincie, cu fîntîna străjuită de o statuie utilitară. Pe peretele opus se găsea o cadră lungă cu o frumoasă fructieră în clarobscur, datorată școlii Rembrandt Pe o comodă baroc tronau cîteva ceasuri germane și elvețiene, vechi de cîteva secole și cu mecanismul intact. Se distingea un ceas cu o statuetă de Rodin, care trebuie să fi fost deosebit de valoroasă. Pe jos, în dreapta geamului, îngrămădite, statuete de Maheu, Mathieu Carierre.. Doi cîini de vînătoare, o fetiță cu un coș cu struguri și un sportiv cu o paletă de cricket, gen *nazi*, semnat Kestner.

În sufragerie spațiul devenea și mai sufocant, cadrele se stînjeneau între ele, unele tablouri stăteau ca la pinacoteci, așteptîndu-și, într-o grămadă ordonată, rîndul de a fi expuse. Aici nu mai exista nici un ochi de geam, iar un Bourbon le Blanc domina un întreg perete. O jumătate de perete era ocupată de un superb tablou arab datorat lui Vitaj – o piață orientală. În stînga, pe peretele din față te urmăreau nedumeriți ochii reci, severi, albaștri, ai unui sfînt bărbos, desăvîrșire intuită de Rubliov.

Pe masă se afla un bronz aurit, pe care generalul, furișat în spatele unui Anatol dintr-o dată mult mai tăcut, nu pregetă să-l atribuie lui Leonardo da Vinci. Chiar dacă paternitatea părea a fi fost foarte îndoielnică, în mijlocul acestui adevărat imperiu era cu neputință să te pronunți. Nici vocea nu-ți permitea să rostești cu glas tare vreun fel de opoziție. Vreun verdict. Anatoli se sufoca.

"Cu siguranță", își zise în sinea sa, după ce-și făcuse cruce cu limba, "toate acestea sînt de la Dictator, de prin saloanele și firidele dictatorului".

– Vedeți, rupse tăcerea D., văzîndu-l pe musafir stînd gînditor înaintea tabloului bourbonesc, tabloul acesta l-am licitat la Vernia cu un milion jumătate... Lucram la *canalul trei* și cînd cîștigam ceva bani mă mai repezeam pe la vreo galerie unde îmi vărsam toată agoniseala. Mizam și eu pe atunci cînd licitația era prea joasă și cînd concurenții refuzau să mai pluseze.

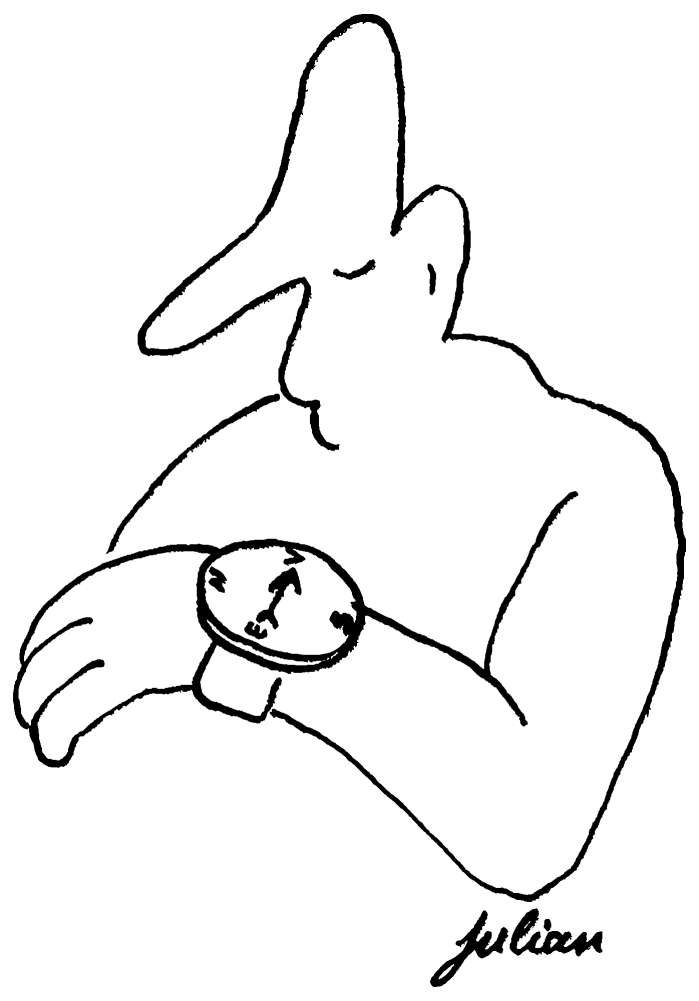
julian

Anatoli își aminti cum D. vînduse în Erania colecția de gallé-uri a fostului rege. De altfel, era informat că în prezent generalul era în posesia bijuteriilor reginei mamă. Le înlocuise cu niște tinichele și în locul lor atîrnase de numerele de inventar niște lănțișoare de aramă. Îl pipăi cu iuțeală pe buzunarul de la haină.

– Ceva bijuterii?...

Zornăi ceva metalic și D. se înroși la față.

– Toate acestea le-am făcut în numele Patriei. Am adunat toate acestea pentru fiul meu Ando și poate pentru fiul fiului lui. Dar agoniseala asta nu se face tot în folosul Patriei?

Anatoli tăcu amuzat. Cunoștea bine placa.

– Ascultă generale, și cu gaura asta din perete ce e?

Pe plafon, lîngă lampa de Murano, se afla o mușcătura dintr-un cuială.

– Un glonte de la Revoluțiune. Am fost atacat. Am fost printre primii care l-au părăsit pe Dictator. Ne aflam în Sala de Marmură și Dictatorul a urlat la ministrul de război, Mallek, să tragă în poporul ce se adunase amenințător în piață. Ministrul s-a repezit la aghiotantul său, Tanculo, rostindu-i apăsat codul de retragere a trupelor: 628. Atunci, Dictatorul a scos pistolul și l-a împușcat pe Mallek, în timp ce eu și Tanculo ne-am luptat cu gărzile palatului, prin săli și holuri, pînă am ajuns în subterană. Acolo, cineva a aprins draperiile și a trebuit să ne luptăm cu focul ce lua amploare. Între timp mulțimea a pătruns în Palat. Eu am reușit să mă strecor afară din subteran, după ce mi-a ars tunica... Uitați ce rană am la braț.

Generalul își desfăcu haina și mîneca de la cămașă. Brațul drept era acoperit ca o ciupercă roșie.

"Aiureli", în spuse Anatoli. "L-au prins în subteran cînd vroia să fugă A tras cît a putut în mulțime, iar pe braț nu are decît o iritație."

– Te-au urmărit pînă aici oamenii dictatorului?

– Da, Au încercat să mă împuște din stradă. Erau lunetiști.

– După cîte știu, Tanculo l-a ajutat să mai supraviețuiască o zi l-a sprijinit pe Dictator să fugă în munți.

– Ne-am împărțit sarcinile. Nu puteam să-l abandonăm pur și simplu. Ani de zile i-am fost devotați, toată munculița mea i-am pus-o la picioare. Era idolul meu. Îl iubeam. Păcat că n-a cunoscut mersul lucrurilor, că n-a intuit la timp schimbarea. Poporul a uitat mărețele lui fapte și s-a cramponat să cîștige pe moment blidul de linte. Șase ani de secetă au scos la iveală nerecunoștința. Citez din marile lui vorbe *"Iubesc eroii, Patria, omenirea și întreaga galerie a istoriei*... Ei, da, ce măreție!... Și l-au prins și l-au împușcat ca pe un cîine, împreună cu doamna Luana.

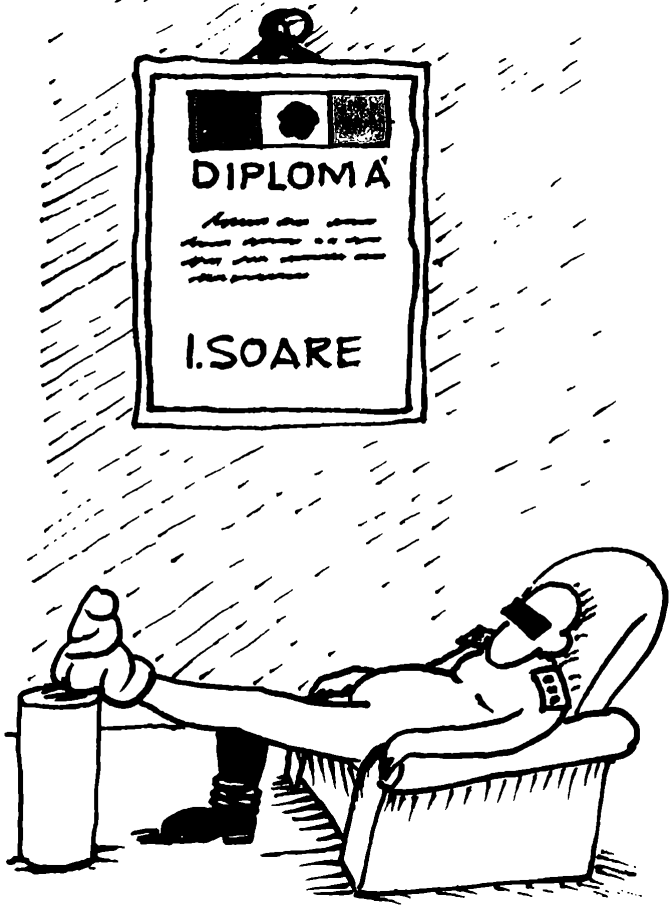
DIPLOMA
I. SOARE

"Pe dracu! Au împușcat o sosie și pe acrita lui soție. Acum dictatorul stă bine mersi pe o insulă din Caranda. Dar cred că și generalul o știe prea bine, însă trebuie să se obișnuiască cu farsa ca să nu scape vreo vorbuliță", gîndi Anatoli, mîngîind cu un aer calm trupurile de naiade înlănțuite de pe vasul de pe masă. Își aprinse o țigară și se așeză în fotoliu.

– Ascultă generale, cînd aș putea să-i văd pe băieți?

Cînd vreți. Dar mai întîi dorește să vă vadă Marele Iluminat cel ce a cucerit cu glorie sabia Dictatorului și ne conduce acum destinele pe calea democrației.

– De ce atîta grabă? se prefăcu mirat Anatoli.

Pe chipul generalului se lăsă umbra îngrijorării.

– Știți... Nu putem face nimic decisiv fără acordul dumneavoastra Acordul de la Centru..

*

* *

Se sculă pe la șapte cînd telefoanele începura sa sune insistent Dormise pe o canapea în salon.

Porni spre toaletă. Casa era circulara, din salon se intra în sufragerie, din sufragerie în dormitor, din dormitor în toaletă, din toaletă în bucătărie și din bucătărie, printr-un hol, iar în salon. Un mod defectuos de a locui, dar, pesemne, D. avea astfel controlul general. În bucătărie se izbi de trupul tare ca o stîncă al gorilei Buzati. Avea un șorț dina inte. Prepara niște ouă pentru general.

– Ce să vă pregătesc? Niște șuncă, oua cașcaval?...

– Fă-mi o cafea și două sandviciuri.

În toaletă se afla cineva.

– Nu vă fie teamă. Este dom' Gil, ofițer la contra informații Spala W C. -ul. Îi spun să termine treaba.

Buzati ieși cu un alt haidamac, înalt de vreo doi metri tuns perie și avînd doi pumni ca două cupe de excavator.

Cînd se întoarse în salon cu ceașca de cafea în mînă generalul D vorbea la telefon:

– ... Da, și trebuie sa aflam neaparat care sînt sumele alocate pentru impostori... Și necesarul, dom'le... Necesarul... Cine s-a mai interesat de aceasta?!... Două sute de tone de ciocolată!... Să aduc eu... din Erania... Ne trebuie comisioane... Comisioane... Cu ce să plătesc la exterior?!... Cine și-a mai vîrît coada? Ia află! Îi spintec mațele. Îl desfac în două.

Ura generalului dădea în clocot. Din negru-vineţiu devenise roşu apoi alb. "Ca un camaleon", gîndi Anatoli. Cînd striga că va spinteca cu mîinile sale pline de cicatrici piepturile şi maţele vrăjmaşilor, D simula nişte lovituri de carate. Închise brusc telefonul.

– Firma "Cleo"... Auzi! Import-export... O să dispară. Noi o să stăm la masa aceea, o să bem un pahar de şampanie şi-ntr-un alt loc se va căsca o gură de canal şi în ea va fi aruncat un cadavru...

Generalul se prăbuşi pe canapea, în timp ce Buzatu, care auzise convorbirea telefonică, apăru pe uşă, uşor impacientat, cu o coală de hîrtie în mînă.

– Uitaţi, lista la zi, primită de la minister...

Anatoli o smulse din zbor. Erau trecute o serie întreagă de produse pe care Numalia urma să le importe, dar şi preţul acestora. Astfel ciocolata putea fi achiziţionată la 0,41 dolari plita de o sută de grame, pasta de dinţi la 0,40 dolari bucata, carnea de pui la doi dolari kilogramul, untul la o mie trei sute dolari tona,... zîmbi: "Poate sub aceste sume"

– Ceva artilerie grea? întrebă pe un ton naiv.

– Scoate artileria grea! ordonă generalul, în timp ce Buzatu se precipită să scoată o altă listă din buzunar.

– Asta... da... Aurul coloidal luster costă un milion două sute de mii de dolari tona, cu un fond de import de zece tone. Putem găsi un expeditor care să vîndă la un milion tona.

– Ne intră în cont dintr-un foc două sute de mii de dolari completă generalul cu o oarecare nervozitate în glas.

– Dar eu chiar mă refeream la artilerie grea, se arată dintr-odată sobru Anatoli.

De data asta D. trase sertarul comodei pe care stăteau ceasurile şi scoase un dosar. Oaspetele îl răsfoi cu o oarecare detaşare. Era armament, cu care Vescovia dotase cu ani în urmă forţele armate ale Numaliei. Medium tanc de 800, amfibii 77 8X8, vehicule cu infanterie, mortiere de 120 mm, dar şi muniţii din acelaşi lot, în special dinamita tip TI, detontil toate P-urile, asturalit... Era pe listă şi o rachetă 7, pe care Centrul nu o aprobase la export.

– Pe asta să o scoateţi de pe listă. V-am spus să vă implicaţi mai mult în intermedierile pentru vînzările de grîu şi de vin roşu. Se scot bani buni. La vin roşu preţul la zi este de trei sute optzeci de dolari gramul. O sticlă are treizeci de kilograme...

"Grîul" era aurul – lingouri, iar "Vinul roşu" – mercurul PP 2020, ce se producea în reactoarele atomice ale Vescoviei, element strategic după care umblau spionii Eraniei, cu saci de bani după ei. Acest mercur era folosit atît la rachetele atomice, cît şi în industria aeronautică la învelişul rachetelor cosmice.

communism
Julian

– Noi am făcut ofertele, avem și cîteva contracte, chiar în Ionda cu un prinț arab, dar n-a aparut materialul. Cît privește grîul, ne-am făcut de rîs în Erania cînd n-am putut plăti garanții. Și banca, al cărei director este un om de-al nostru, ne ceruse un fleac de cinci mii...

– Nu prea v-ați ținut gura. Nu s-a respectat consemnul. Și-a dat în petic unul din oamenii voștri.

– Oamenii sînt nerăbdători. După Revoluțiune au fost disperați, schimbați, timorați, au rămas fără resurse. Acum reacționează cu anumită înfrigurare. Mulți trec pe la mine și cer slujbe, lansări în misiuni, acces la conturi. Nici eu nu mai am răbdare, căci pentru a reactiva rețeaua trebuie să creez o bază solidă economiei. Îmi trebuie un concern imens, care să se ocupe de toate ramurile economiei naționale, de la care trebuie să smulgem comisioane grase Cînd să înjghebez un asemenea colos?

– Credeam ca ai și făcut-o!

– Am căutat soluții, ca să nu se poată găsi vreun fir care să duca la structurile noastre. Am făcut niște societăți comerciale unde am pus în față soțiile unor miniștri care ne sînt devotați. Am șantajat cîțiva guvernanți, ce făceau pe independenții, apelînd la computerul de date. Am plasat miniștri compromiși în posturi de adjuncți prin rocade de la un minister la altul. Ce mai! Am trecut la recrutări precipitat printre funcționarii superiori. Marele Iluminat mi-a mulțumit în mod deosebit. Uitați scrisoarea...

Era o epistolă politicoasă, cu un scris aplecat, cu acel "ce m-aș fi făcut fără dumneata" nelipsit din mesajele conducătorilor către șefii unor servicii secrete.

– Important e ca le-ați asigurat salariile celor din exterior.

– Nu la toți, iar la cei de-aici am cam sărit cîteva luni. Sînt înfometați.

Buzați, care ascultase atent plîngerea superiorului său, dădu din cap cu o figură șugubeață și cu un gest brusc scoase din buzunar niște chei:

– Am și eu o surpriză bună pentru dumneavoastră!

– Ce mai e bun acum? pufni retoric generalul.

– Am cheile de la palatul Carol Pell de pe bulevard localul cel mai indicat pentru concernul nostru. Stil baroc

– Cum le-ai făcut rost?!

– Am cumpărat un partid. Tocmai partidul căruia i se atribuise palatul, Partidul Indignării Sociale al domnului Verdun de pe Bulevardul Gloriei colț cu strada Pergam.

– Cunosc locul. O clădire cu un etaj, cu o grădină mare de platani și scoruși, împrejmuită de un gard din fier forjat... Fost club al masonilor. Pell așta a fost cineva prin lojele lor.

– Nu știu cine a fost, domnule general, căci ăștia au tot felul de trepte ierarhice, ca la carate.

Zi-i mai departe. Cum de-ai pus mîna pe chei.

– Păi tot partidul e colmatat de oamenii noștri. Știți ordinul. Sa punem mîna pe cît mai multe locuri în Parlament, basca domnule Verdun... Vicele, Solomon, mă ia într-o zi să-mi arate "sediul"... Ce sediu! O bijuterie a masonilor, o lucrare în stil baroc cu frontispiciul lucrat de cei mai vestiți ipsosari ai Eraniei din secolul trecut. Însemnele lor peste tot. Compasul, albina, formele acelea geometrice... Grădina e un adevărat paradis, Netotul de Verdun vroia să facă din ea un cine matograf în aer liber, zicea să rentabilizeze spațiul căci nu prea au fon duri. În cîteva săli din spate dorea să încropească o școală de balet..

Ideea din urmă nu era rea.

– Ei, chiar mă gîndeam la dumneavoastră, la marea dumnea voastră academie de coregrafie pe care vreți să o dați poporului...

Generalul se simțea destul de bine atunci cînd era "periat". Își drese un aer de modestie. Cu umerii căzuți, cu privirile în podea, parcă dorea să spună: "Ăsta sînt. Așa sînt eu." Se îmbrobonă puțin și se întoarse către Anatoli:

– Am condus marile trupe ale lumii. Prin mîinile mele au trecut toate marile personalități ale scenei. O să vă arăt mai încolo cîteva casete...

Anatoli știa că minte, dar era tare curios să vadă minciuna, să știe despre ce casete era vorba. Era specialist în materie. De altfel Vescovia produsese cei mai vestiți balerini din lume, parte dintre ei și importanți stîlpi ai serviciilor secrete din străinătate.

Buzati se retrăsese în sine, se simțea puțin jignit că se rata o bună ocazie de a-și arăta talentele de bun executant.

– Hai, spune mai departe, îl îmbie D. cu glas mieros.

– Eram deci cu vicele, cu Solomon, prin palat. Camere înalte, in terminabile, saloane, cămine de epocă, mozaicuri, stucate și... La un moment dat, cînd eram în camera roz ce-mi vine mie... îmi scapă o hîrtie de o sută, din aceea verde și nu dau să mă aplec. Ce mă gîndesc... Vicele e profesor universitar, fost ambasador, pianist de renume, mare goangă într-un partid influent, n-o să încerce s-o ridice. Dar vicele e verde... Îți ia ochii. Și nu dau să mă întorc după ce mă făcusem a admira un vas japonez de vreun metru jumătate, că hîrtia ia-o de unde nu-i...

– Era la vice în buzunar rise generalul

– Era sigur la Solomon, căci de la el a venit și propunerea să-i luam cu totul... Adică să-i primim în sînul nostru cald. Și-așa oamenii noștri se întîlnesc prin beciuri, pe sub canale, pe la picioarele podurilor. Ca să nu mai vorbesc de cei din partidul lor, infiltrații, care se feresc.

– Bună idee...

– Dar nu a fost ultima. Ce facem cu Verdun, s a bosumflat și el Omul are orgoliul lui, fost ministru, sfetnic de taină al Dictatorului, om de prestigiu... Înclină foarte greu capul. Ce-mi veni. Hai să-i transmit că-i un ordin de-al dumneavoastră și că interesele statului nu se discută. Mai ales că zilele trecute bătea un zvon printre ai noștri că ați fi înclinat să primiți președinția...

– Piei drace! Să nu mai scornești așa ceva, izbucni generalul. Ma rele Iluminat este tot ceea ce ne-am dorit pentru acest moment. Con siliul Generalilor a votat în unanimitate, a votat în mod definitiv. Să nu te mai aud cu președinția! Zi-i mai departe.

– Ce să zic. Verdun a înghițit gălușca. Ba chiar a comandat favorabil această fuziune.

– O să le repartizăm lor clasele de balet. Și așa fac un fel de politică în poante. Ha! Ha! Dacă nu se astîmpără cu subminarea Marelui Iluminat o să-i facem unghiile la polizor și o să-i scoatem ceara din urechi cu forcepsul. Noi stăm aici, bem un pahar de șampanie și într-un alt loc se cască o gură de canal și în ea e aruncat un cadavru... Ce să mai vorbim de celelalte partide, care ni se opun. Avem dușmani înrăiți

– Acum Verdun e de-al nostru. Joacă după cum cîntăm noi

Sună telefonul. Generalul îl lăsă să facă trei apeluri.

– Alo... Bună ziua... Cu toată stima, domnule colonel... (Acoperi cu palma receptorul: "E cabinetul Marelui Iluminat") Nu am omis nimic... Muncim... Da... Este... Totul a fost cum scrie la carte. Între noi... Da... Mîine, deci... La ce oră? Aha... Vom fi pe baricade... Mulțumesc. La revedere. (Închise telefonul) Mîine are loc întîlnirea mîine dimineață...

– Spuneai că se grăbește, interveni Anatoli.

– Un oaspete de seamă se întîmpină cu pregătiri...

Anatoli cunoștea răsucirile capricioase și vicleșugurile Marelui Iluminat. Putea paria că nici a doua zi nu va fi primit dintr-o dată de acesta, că se va arăta într-un oarecare moment și atunci ca și cînd nimic nu s-a întîmplat. Era pregătit. De altfel, nu degeaba Marele Iluminat făcuse studiile la Vescovia.

– Să trecem puțin la casetele mele cu marile scene de balet, se arătă dator generalul D să schimbe subiectul. Sînt marile mele împli niri. Ne mai destindem oleacă.

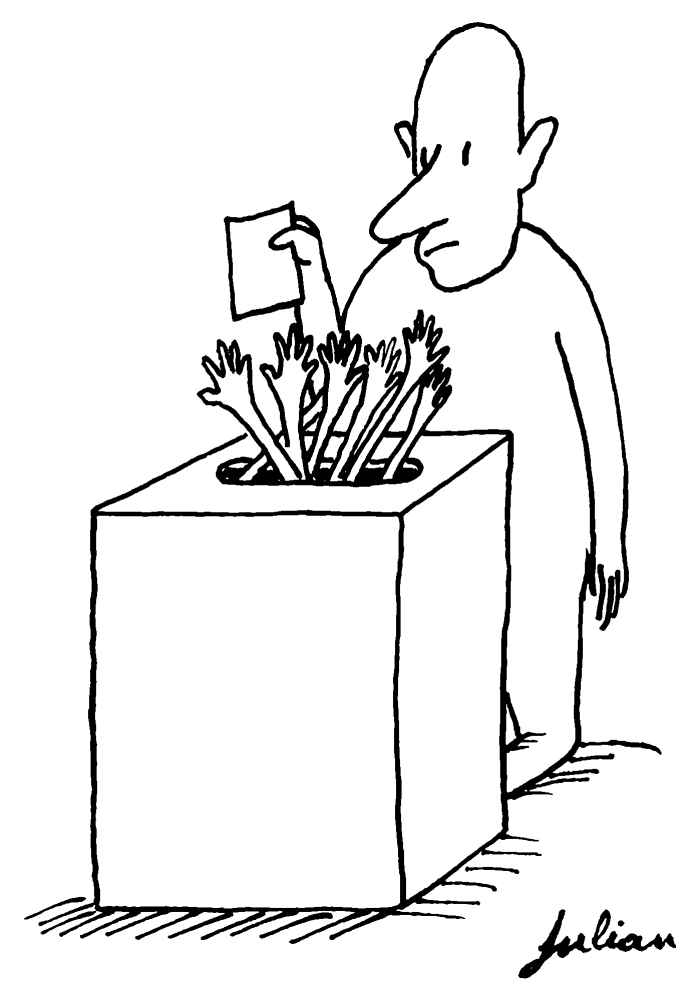
Julian

Trecură în sufragerie și se așezară la masa. Generalul dădu drumul la video, după ce introduse o casetă. Prezenta momente celebre de balet, cu monștri ai scenei binecunoscuți, cu coregrafii intrate deja în tematica de bază a școlilor Eraniei, ca și cînd ar fi fost opera lui. Un negru, hamal în port, fusese adus de el din Caranda în Ionda și consacrat definitiv. Inventa destine. Un altul fusese paralizat, după care, odată cu întîlnirea lor, putea pirueta într-un picior. Dansase cu Marguerita Fontana, superba divă. Nooreby, marele dansator, răspundea la orice chemare a sa... Într-un tîrziu, la un clip cu ansamblul de balet al Numaliei, Anatoli întrevăzu mîna maestrului, un fel de melanj între secvențele vizionate la casetele anterioare. O imitație degenerată, căci lipsea tocmai personalitatea marilor interpreți.

– Domnule general, se auzi la ușa de la intrare vocea lui Gil, în timp ce tocmai se derula caseta cu ansamblul Numaliei, au venit doi domni, sînt străini.

D. închise repede ușile de la glasvand și se scuza pentru cîteva minute. În geamuri se clătiră niște umbre și începură să se audă niște șușoteli din salon. Reapăru după zece minute.

– Sînt niște negustori din Erania, informă generalul. Negustorii.. dădu din umeri, de fapt un fel de ochitori de chilipiruri. Îi avem de mult în vizor. Știu cine sîntem, dar nu ar putea ciripi niciodată. Nu pot. Unul din ei, Burker, a devenit bogat falsificînd actele emigranților numelieni. A făcut avere schimbînd originea acestor năpăstuiți. Strîngea hîrtii vechi, decolorate, pe care aplica ștampile contrafacute. În cîrdășie cu un notar din Numalia a întocmit acte pentru un batalion de transfugi. Prețul acestor matrapazlîcuri... însăși averea clienților, rămasă în țară, căci pentru cîștigarea unui statut juridic în Erania aceștia erau în stare să-și abandoneze bruma de agoniseală. Prefera tablourile, covoarele, mobilă de cea mai bună esență și calitate, lustrele vechi, oglinzile venețiene. A golit multe case. După Revoluțiune însă piața operelor de artă a mai scăzut și omul nostru a mirosit ceva afaceri. Vrea să vîndă Numaliei cantități mari de produse, mii de tone și să cîștige la comision. Dar a aflat că monopolul importurilor mari îl deține numai firma noastră, care are acces la date. Cunoaștem care e disponibilul valutar și pentru ce produse există necesar la import. Idealul de comerț benefic! Bașca manipularea prețurilor, care ne aduce maximum de profit. Noi îl avem de mult în vizor, îi cunoaștem atributele: e șiret, bun întreprinzător, la zi cu fluctuațiile bursei, cunoscător a șapte limbi străine și, mai ales, oricînd pasibil de a fi ridicat de pe stradă de organele noastre. Poate fi victima unui scandal internațional Poate plăti Eraniei daune de milioane de

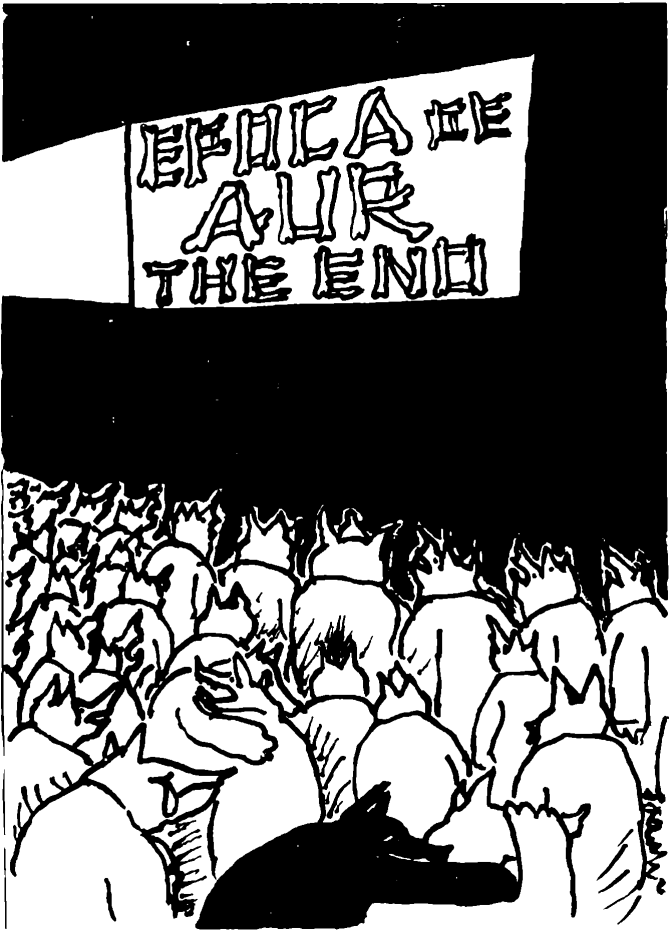
EPILOGUE
AUR
THE END

dolari, pensii și ajutoare pentru descetățeniții Numaliei. Un mariaj ideal. Mai sînt și hibe. Îl suspectăm de niște coțcării la ridicarea comisionului de la firmele eraniene. Acolo el poate modifica listele de decontări. Dar dacă prindem vreun fir... Noi stăm aici, bem un pahar de șampanie în timp ce în alt loc se deschide un canal și...

D. făcu gestul căderii unui corp greu în spațiu.

Anatoli era informat deja de activitățile acestui negustor, de fapt un spion dublu, care schimbase identitatea și a multor agenți ai Vesco viei, fiind amestecat și în comerțul cu acte. Îl întîlnise în capitala Eraniei, Colint, la un negustor de rachete ce locuia chiar lîngă Ambasada vescoviană, un anume Volodia Mahum. Deschise brusc ușa de la glasvand spre a-l surprinde pe apreciatul "comerciant" ce aștepta liniștit pe canapea, alături de șoferul său Wilem.

– Respectele mele neprecupețite, zise Burker sărind în poziție de drepți, împreună cu Wilem

– Pe loc repaos, comanda Anatoli Ce afaceri va aduce pe aici? Ceva opere de artă?...

– Nu. Am oferte mai bune pe linie de comerț.

Anatoli însă avea date certe despre amestecul lui Burker în scoa terea din țară a unor obiecte ce au aparținut Dictatorului. Mai știa ca Burker urma să deschidă o licitație cu panopliile de propagandă ale defunctului conducător. Fusese ideea generalului D., dar aceasta răsuflase repede la Vescovia prin canalele obscure ale iscoadelor. "Și la urma urmei Numalia e o țară mică, unde toți se cunosc între ei", reflectă Anatoli.

– Ei, acolo... un bust al Dictatorului, mănușile cu care trăgea la vînătoare, trusa de unghii, marmura cu textul proclamației lui către agricultori, banderola de tînăr internaționalist, actele confiscate de poliția secretă cîndva activă în ilegalitate... Sînt mulți proști capabili sa azvîrlę o căruță de bani pentru asemenea fleacuri Dar asta e afacerea generalului...

Anatoli se întoarse spre genenral. D. era alb ca varul, în timp ce Burker și Wilem se făceau a fixa cadra atribuită școlii lui Rembrandt

– Tot în slujba serviciilor secrete, se justifică generalul. Vrem salariile la exterior plătite de două luni... Tocmai îi spuneam domnului Burker că munca lui este pur și simplu patriotică și că va fi decorat...

– Răsplata și-o ridică el destul de bine la socotirea comisioanelor, remarca rece Anatoli.

– Vai de mine, domnule dar eu nu iau nici un ban în plus în afara de ceea ce mi se cuvine.

– Apropo, cît este partea dumitale la contractul cu agenţia Mercury? Aţi livrat cinci sute de tone de ciocolată "Wiss" la patru mii de dolari tona. Comisionul s-a stabilit la două sute de mii de dolari. Cît se cuvine serviciilor secrete şi cît pentru intermediari?

– Partea mea este de o treime

– Deci, Anatoli se uită către general, serviciile secrete s au ales cu 132 000 dolari?

– Nu, interveni D Doar cu 66 000 dolari Am instituit şi un fond de rezerva

– Pe numele dumitale şi la o bancă din Vest. Nu-i aşa? Anatoli se făcu a şterge cu buretele. Ce proiecte aveţi pentru viitor?

– Mercury solicită detergenţi, săpunuri creme de faţa pastă de dinţi...

– O cifră de afaceri impresionanta. Înseamna ca vom avea nişte servicii secrete puternice. Dar, domnule Burker, pe domnul general chiar nu-l serveşti de loc. Nu i-ai valorificat nici un tablou în Erania?

Ştia că spionul transportase "dincolo" un splendid tablou de iarnă semnat Monet. Aparţinuse Dictatorului. Atmosfera deveni stînjenitoare.

Anatoli îi cercetă pe rînd cu ochii săi alunecoşi, întunecaţi, pînă dînd după pleoapele oblice. Burker era un tip de semit, cu gura urîtă decupată parcă, artificială, nas acvilin îngroşat spre bază, ochelarist, păr vopsit cu nuanţe cînepii. Wilem era blond, trup de capelmaistru, ochi albaştri, frunte beethoveniană. Generalul D. părea mai negricios ca oricînd, cu fruntea îndungată, ochii uşor glandulari, păr răzvrătit, de gladiator. Piese într-un mecanism ce trebuia sudat printr-o nouă voinţă dictatorială. "Există oare această voinţă? Dacă nu ar fi adevărată ar trebui să mai distrugem un edificiu, un..."

– Ne cerem scuze că trebuie sa ne retragem Burker şi Wilem se ridicară în picioare.

– Buzati, strigă generalul, vino să-ţi spun ceva.

Gorila apăru din camera alăturată unde urmărise casetele cu pulpele fremătînde ale balerinelor, subiect atît de îndrăgit.

– Ordonaţi, domnule general.

– Mîine să fii la contractări la Mercury, să-i însoţeşti pe domnii.. Nimeni să nu crîcnească. Să nu aud că nu ni s-au respectat condiţiile Îţi iei pistolul la tine. Este vorba de interese mult prea înalte...

– Am înţeles.

– Vă salutăm şi ne cerem scuze pentru deranj

– Să veniţi cu contractele semnate şi parafate.

Anatoli le strînse mîinile moi, transpirate. Trecu în bucătărie Acolo se găsea Rachila, băieţelul Ando şi un bărbat în vîrstă robust, cu cap leonian. Tocmai dădea nişte lecţii de prestidigitaţie cu o monedă

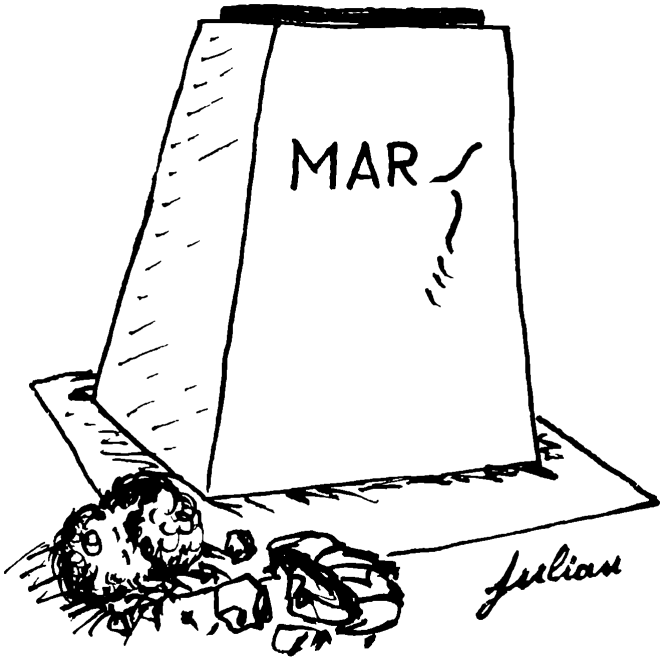
MAR
Julian

– Generalul Matias, îl recomanda femeia.
– Credeam că e vorba de un prestidigitator.
– Păi, chiar sînt. Îi dau lecții tînărului. Cîștig și eu niște bani.

Matias făcu să dispară moneda și scoase din mîneca o lumînare aprinsă. Anatoli fu invitat la masă. Mîncă în grabă, cu ochii țintă la jongleriile generalului.

– În circ știam că nu se acorda grade
– În arena sînt iluzionistul Ferer, dar meseria mea de baza este contraspionajul.
– Ia stai... Matias... Ferer... Ei da n-ai lucrat la externe pentru Numalia? N-ai fost implicat în...
– Nu spuneți mai multe. Eu am condus rețeaua externa pînă la Revoluțiune. Acum...
– Nu mai aveți slujbă. Anatoli se ridică de la masă.

În spatele lui Anatoli apăru și generalul. Stătea cu mîinile în buzunar în dreptul ușii.

Peste zece minute avem ședința cu șefii de sectoare. Încercam să nu-i pierdem, mai ales în condițiile acestea vitrege cînd reacțiunea vrea să spargă nu numai unitatea noii conduceri, dar și monolitismul sarcinilor secrete.

Trecură cu toții în salon și sufragerie, cu excepția femeii și a copilului. În scurt timp se perindară înaintea lui Anatoli chipuri cunoscute sau necunoscute de importanți agenți, figuri de spioni care intraseră în legenda serviciilor secrete Numaliene, dar și apropiați ai generalului, cu activitați obscure, miniștri, secretari de stat din vechea gardă, care erau menținuți pe posturi, așezîndu-li-se biografiile. Adjunctul lui D., un anume Terția, bătrîn, albit, cu figură de senator, dar solid ca un tanc, cu mușchii intacți. Își ucisese soția ca să împartă averea serviciilor secrete. O strangulase în baie și dăduse vina pe un vecin, tînăr, de vreo douăzeci și patru de ani la data crimei, care făcea și acum pușcărie, după cincisprezece ani de la omor. Un secretar de la comerțul exterior, Mulin, negricios, cu păr pe gît, era cel ce furniza generalului listele cu necesarele la import și care dădea aprobarea pentru încheierea contractelor către firma patronată de D. cu întreprinderile numaliene. Se auzea că primește de la general, drept cadou, numai costume de camgard și hompspun și pardesie din păr de cămilă. Mai era un anume Nesso fost ministrul industriei grele în cabinetul Dictatorului, ajuns adjunct al ministrului construcțiilor de mașini în noul cabinet. Un om modest, cu păreri pertinente, dar care căzuse nemeritat sub ascendentul generalului. Fostul ministru al lemnului, trecut la Finanțe ca director general, un om suspicios, cu o figură acră, constipată, îi oferea lui D. datele cu privire

la aprobările de valuta pentru importuri. Generalul Constant, înalt deşirat, .cu părul căzut în şuviţe, recunoscut pentru duritaţi. Acesta împreună cu Terţia, săvîrşise cîteva asasinate în Vest. Fuseseră arestaţi şi evadaseră. Acum avea o întreprindere de import-export ce exploata o datorie de două milioane de dolari contractată de Megica de la Numa lia. Societatea primea de la datornici produse ieftine pe care le vindea la preţuri avantajoase, vărsînd jumătate din profit în contul serviciului secret. Mai veniră încă vreo zece persoane din administraţia de stat, agenţi, inspectori, informatori, plevuşcă. Ultimii doi care pătrunseră, închizînd ferm uşa, erau Matias şi Buzati. Gil rămase pe hol cu un automat în braţe.

Se purtară tot felul de discuţii. Mulţi erau trişti, nu mai operasera de mult, nu-şi mai îndepliniseră misiunea pentru care erau formaţi, nu mai loviseră în nici un adversar. Generalul D. era furios. Gesticula de zor. Spintecă piepturile şi maţele năimiţilor din partidele de opoziţie. Plîngea. La un moment dat, o lacrimă i se scurse pe buze, apoi în bărbie. Adepţii Dictatorului trăiau acum prin subterane. D. se întîlnea cu ei prin canale, prin caverne, pe sub pasarele, în locuri dosnice. Ce situaţie! Nu exista organizare. Serviciul secret era desconsiderat. Dar nu putea fi desfiinţat. Pentru asta lupta generalul. Buzati luă cuvîntul:

– Toţi aparţinem unui popor, unei rase, unei clase, unui cartier unei familii. Din aceasta nu poţi evada. Dar apartenenţa la serviciul secret nu ţi-o poate depista nimeni. Agenţii nu au viaţă interioară, ci viaţă ascunsă.

– Noi sîntem ca iarba pămîntului, spuse cu tărie şi Terţia.

Toate privirile se îndreptară spre general. D. întoarse capul spre Anatoli. "Să vorbesc. Îmi daţi voie?", părea a spune. Anatoli înclina uşor capul, ceea ce fu un imbold hotărîtor pentru general:

– Reorganizarea reţelelor... Unii s-au omorît între ei pentru păstrarea secretului suprem. După căderea Dictatorului... salvarea sis temului, a Marelui Sistem. Tocmai de aceea se impune ca un scop al noilor asociaţii, ca un scop dezinteresat. Patriotismul... (se îneca într-un gîlgîit interior) Ne ocupăm un timp şi de comerţul cu diverse produse, cu arme, cu stupefiante, dacă va fi nevoie chiar şi cu carne vie. Numalia e foarte bună placă turnantă; aici îşi au cuibul cei mai credincioşi bandiţi ai Eraniei. Între timp accelerăm dispariţia opozanţilor, a reacţionarilor, rafinînd la maximum metodele de desfiinţare: otăviri fără urme, injectări nevinovate pe stradă, inhalaţii cu gaze toxice, strecurarea în aşternut a unui bolnav sau a unei bolnave de SIDA... Ne bazăm şi pe numeroşii binevoitori, care, pentru o mică atenţie, pot abate precauţiile celor avizaţi. Putem suprima chiar şi o rudă, un prieten, o fiică o

amanta... așa... pentru atenționare, pentru tragere de mîneca. Periculos pentru noi acum înseamnă stînjenitor. Partea care mă bucură, și-mi dă elan pentru viitor, este profesionalismul de care am dat dovadă, calitatea înscenărilor, a alibiurilor, a măturării urmelor. Niciunul din noi nu a fost descoperit pînă în prezent. Conspirativitatea dăinuie și cei din Putere, mulți foști și actuali oameni de-ai noștri, nu riscă să rupă jurămîntul tăcerii. Luna trecută am intervenit pentru o grațiere specială, tocmai să ne putem scoate puținii oameni pe care-i avem prin aresturile poliției și Marele Iluminat ne-a înțeles, a emis pe loc un decret. Au mai rămas cîțiva generali și colonei pentru care există consemnul de a-i scoate pe rînd din pușcării, fără tam-tam, mizînd pe partea de uzură a oricărei forme de protest – oboseala, legea frecării timpului. Vom aplica și cîteva pedepse celor care s-au grăbit să-i pedepsească pe oamenii noștri. Ca să le fie învățătură de minte. Nimeni nu se poate juca cu noi. La fel s-a întîmplat și cu șeful plutonului care l-a executat pe Dictator. A fost găsit într-un puț de var de pe un șantier de construcții. Deci, am rezistat eroic. Dar, conform consemnului, după căderea Dictatorului, trebuie să ne infiltrăm cît mai adînc în toate sferele vieții sociale. Să impulsionăm haosul. Trebuie să apărăm Marea Idee, Marele Sistem. La momentul oportun vom înălța capul și vom distruge dușmanul de clasă, răzbunîndu-l pe Dictator...

În salon se auzi o murmurare. Generalul Constant vroia sa vor bească:

Cum să scoatem capul, cînd încă nu s-au distrus toate documentele, cînd încă mai există arhive. Nouă ne este frică. Ne e frică să nu fim depistați mai înainte de a purcede la... Scopul Suprem

Toți îi dădură dreptate. Erau revoltați de ușurința cu care se abordase acest aspect. Generalul D. îl privi amuzat pe Anatoli. Anatoli dădu din cap. Generalul le făcu un semn să se liniștească.

– Am pus la punct totul. Mai întîi am obținut confirmarea ca Parlamentul să aprobe o imunitate de 90 de ani a arhivei. Cînd vocile protestatare se vor înteți, Parlamentul va scade perioada la 40 și, respectiv, la douăzeci de ani. Între timp noi îi vom amăgi că am trecut toată arhiva pe pelicule. În realitate, vom distruge toată arhiva Ghiciți ce fa cem acum?

– Vă încălziți la celuloza, replică Țertia.

– Arhiva a ars de mult. Noi inventăm o altă arhivă. În trei-patru luni vor fi alte dosare, alte biografii. Și, astfel, cînd se va permite acce sul se va percepe o altă istorie.

– O istorie care ne va avantaja, spuse Matias.

– Dar să sperăm că pînă atunci vom pune mîna pe putere inter veni și Buzati.

35901
Julian

– Puterea o avem accentua cu subînțeles generalul Totul trebuie așezat pe baze solide.

– Bazele solide sînt fondurile, se auzi o voce dintre oameni mai marunți.

– Toți veți fi încadrați în societăți comerciale, patrimoniale și ne patrimoniale, stîlpi solizi ai unor partide, adevărați oameni politici și de afaceri, cu conturi la bănci de aici și din Erania, cu proprietăți mobiliare... parte dintre voi vor pleca în lume ca diplomați, ca emisari, ca persoane străine cu pașapoarte în regulă. Vom reveni la normal...

– Pînă acum eram săraci fără conturi, făcu o glumă spirituala bine recepționată, Terția

*

* *

Întîlnirea luă sfîrșit. Generalul le făcu semn să se retragă. Rămase doar el și Anatoli, în timp ce Buzati și Gil îi conducea pe oaspeți în afara locuinței, zăvorînd ușa.

D. își luă capul în mîini.

– Vai, ce răspundere îmi revine. Eu trebuie sa fiu președintele acestei țări. M-au rugat. (Generalul se îndreptă spre statuetele de bronz de la fereastră, pe care le mîngîie pe rînd ca pe niște copilași). N-am vrut să accept. Serviciul secret îmi ajunge, e prea mult. De fapt e totul. Sînt în Consiliul Generalilor, alături de Balt, Tanculo și Aris. Deja am aprobat în secret ca Marele Iluminat să domnească doar patru ani, după care pentru opt ani vom instaura dictatura militară. Dar știți proverbul cu provizoratul... poate vom accepta din cînd în cînd și perioade scurte de guvernare civilă, dar numai atît cît poporul să nu se obișnuiască Totul revine la matcă. Să fim sănătoși.

Generalul lăcrăma abundent.

– Ce ai?! se arătă surprins Anatoli.

– În viața mea e multă durere. Soția mea are cancer, iar băiatul scumpul de Ando, suferă de leucemie. În fiecare an îi fac transfuzii de sînge. Îi scot tot sîngele și îi inoculez altul. Nu vedeți ce paloare are?

– Și mîine va fi o zi, găsi Anatoli un tracism ca să evite teatralismul generalului, altoit, pesemne, pe o poveste încropită pe loc.

– Interesantă Zulnia..., clipi șăgalnic generalul, după ce-și șterse lacrimile de crocodil.

"Simt că-ți place" parcă spuneau privirile lui D.

Telefonul sună în dormitor și generalul trecu dincolo, închizînd ușa.

Seara curse monoton.

*
* *

În inima orașului Gad, acolo unde puteа de vechime și de negustorie veche, s-a așezat nefiresc liniștea și izolarea prin fîntînile mari, cioplite uniform, prin zidurile înalte și albe, străbătînd bătaia soarelui palid, întins ca un șacal pe pavelele noi...

Totul ducea, printr-un coridor de celule cenușii ce se ridicau pînă la al noulea etaj, la Casa Albă.

– Pentru poporul ăsta mic și prost, numalii, rupse tăcerea generalul D , orice monument mai înalt de o prăjină reprezintă un colos divin la care cască gura ore întregi. De aceea s-a clădit Casa Albă. A fost felul Dictatorului de a-i umili. Cînd s-a ridicat hotelul "Union", de opt etaje, toată lumea a dat buzna să-l vadă, era stupefiată...

"Nu s-a urmărit o șarlatanie mai mare decît asta cu înălțimile, cu turnurile, cu gigantismul, în timp ce pe orizontală... jale", gîndi Anatoli, urmîndu-l pe general spre poarta principală.

– Întotdeauna numalii au avut complexe înaintea construcțiilor înalte, îi dădea cu gura mai departe D. Ei își frîng gîturile tot privind în sus. Cimentul acesta suprapus a fost un reazem al Puterii. Un etaj în plus poate declasa o epocă prosperă în fața alteia, vitregă. Dictatorul a știut acest lucru, minte vizionară, și a învrîstat pămîntul orașului cu stîlpi din aceștia imenși. A dispus coloși în toate cartierele, ca să concentreze privirile oamenilor. Vechile palate, exemple de arhitectură și confortabilitate, făcute pe orizontală, cu trei-patru etaje, au fost ignorate.

În Casa Albă se intra pe brînci, pe sub un portal special, cu pragul de sus coborît la un metru și ceva, tocmai în semn de recunoștință pentru fondator.

Pe placa din holul măreț de la intrare, numai marmură de Carara stătea scris: "Toate sînt adunături dezamăgitoare, determinate de nevoile de zi cu zi, mărunte, eu am depășit epoca, AM PRIVIT VIZIONAR"

Intrai într-un adevărat oraș format dintr-o clădire. Un palat pe mai mulți kilometri, cu galerii, scări, etaje funcționale, curți interioare, etajate, subsoluri ca niște șosele... Toate acestea, adăpostind zeci de mii de funcționari, birocrații națiunii...

Pe pereți – imense panouri acoperite cu imagini vizionare ce ilustrau idealul tuturor timpurilor – FLUTURELE.

"Dictatorul a fost singurul care a crezut în Marele Sistem dar a supravegheat ca doar el să trădeze doctrina nimeni altul", își spuse Anatoli, puțin covîrșit.

De fapt, tot acest ansamblu se concentra printr-o arhitectonică radială, de arici, în jurul a două sarcofage uriașe, ca o iluminare în puz deria de celule. Celulele funcționale se puteau repede readapta. Astfel sălile de banchet se puteau transforma în cuptoare de crematoriu, iar bucătăria colectivă într-un poligon de trageti.

Pe cea mai înaltă platformă se găsea statuia Dictatorului, ca un craniu uriaș, reprodus după cel al Dictatorului, cu vizitatori ce apăreau sau dispăreau în orbitele sau în mandibula de mărimea unei terase colosale.

Respectînd ritualul vizitării, Anatoli se fotografie la biroul fonda torului, lăsînd să alunece o hîrtie de o mie într-o tavă de argint, despre care se credea că ar purta noroc.

Pătrunse apoi împreună cu generalul D. în subsolul, ce apărea tot ca un oraș, cu străzi, cu magazine luminate nocturn, cu autostrăzi ce izbucneau la suprafață pe stîpi enormi, pe care ca niște faguri, erau dispuse un fel de posturi de observare.

Locul cel mai adînc din acest subsol era așa zisa "Culă a Genera lilor", un labirint fără sfîrșit, constituind și un adăpost atomic.

Sala consiliului era o încăpere uriașă în care trona un cămin. Deși afară era cald, în acest loc era răcoare și se făcea focul cu niște dosare, pline de file dactilografiate și ștampilate. Anatoli deschise un frigider din apropiere: fluturi ciudat înghețați în ghirlande, ciorchini de aripi glasate, eflorescențe de petale...

În mijloc, la o masă din lemn masiv, afumat, erau așteptați de trei generali cu căști metalice pe cap: Balt, mic și durduliu, Tanculo, înalt, cu trăsături fine și gesturi de chirurg și Aris, al cărui corp era tatuat în forma vașmîntului militar, cu toate gradele și însemnele exterioare. Dacă l-ai fi dezbrăcat ai fi crezut că mai poartă un costum la fel. De jur împrejur se aflau aproape o sută de generali cu căști metalice, pe umeri strălucind efigia fluturilor policromi.

Cei de la masă îi sărutară mîna lui Anatoli, care, împreună cu D., se așează alaturi de ei. Acum consiliul era complet, căci generalul D era cel de-al patrulea stîlp al forțelor militare pe care se sprijinea Pu terea.

Se dădea de înțeles, prin discuții abile, că opțiunea celor patru era de a se merge pe o perioadă prezidențială de cîțiva ani, cu un par lament, un guvern și o structură locală, manipulate din umbră, după care, printr-o lovitură de stat bine ticluită, să se instaureze dictatura militară. Aceasta pentru liniștirea spiritelor și pentru a se putea șterge documentele secrete compromițătoare și a se opera cu o nouă istorie. În tot acest timp un rol însemnat îl aveau serviciile secrete. Ochii se

LASCIATE OGNI SPERANZA,
VOI CH'ENTRATE !

îndreptară către generalul D., ce, în modestia lui, dădu din cap aprobator. Generalul Balt, gras, pofticios, plescăind din limbă, interveni:

– Ar trebui să organizăm Detaşamentele Muncii, care să ajungă la jumătate din populaţia ţării. Acele forţe care să fie scoase din producţie şi care, propagandistic, să pară a roboti tot timpul, în mod provocator, tocmai pentru a-i nemulţumi pe cei ce lucrează efectiv şi care sînt, realmente, duşmanii poporului. Aceşti oameni, care ne desfid muncind, producînd mult şi bine, care se sprijină pe acest atu pentru a ni se opune, trebuiesc îngenunchеaţi, făcuţi să simtă că, deşi în fond ei ne hrănesc, noi ne putem dispensa foarte uşor de ei.

– În lume există doar Ordinea şi Dezordinea, se auzi glasul rar şi apăsat al generalului Aris. Ordinea, adică liniştea, supuşenia, admiraţiunea conducerii, trebuie impusă de Putere. Cei care au ceva de obiectat, prozeliţii Dezordinii, spre binele ţării trebuiesc înlăturaţi. Această Revoluţiune a încercat să facă o breşă în formula Ordinii, aşa cum benefic a fost definită de Dictator, să manipuleze termenii de libertate creativitate, democraţie să pună în discuţie competenţa conducerii Şi unde s-a ajuns?...

– Tocmai de acest lucru, aproba şi generalul D., se vor ocupa Detaşamentele Muncii şi Serviciile secrete, care acum sînt în plină reorganizare...

D. nu-şi putu încheia fraza căci la una din uşile secrete ale sălii Consiliului se arătă un mic alai. Era Marele Iluminat, Milua, preşedintele ţării şi suita sa din care făcea parte şi Ralin, primul ministru Înaintau împrejurul lor forfotind orbi, schilozi, ciungi malformaţi, handicapaţi dînd o impresie jalnică.

"Un nou Christ. Vrea în permanenţă să provoace mila. Oamenii cînd îl văd în prezenţa milogilor, exclamă: "Săracul! Deviza lui a rămas: să fiu urît de vîrfuri, de elite, dar să mă iubească cei mai proşti", comentă în sinea lui Anatoli.

Marele Iluminat era un barbat mic de statura, subţirel, fîşneţ cu mişcări de muiere şi obraz zbîrcit, ca de broască

– Ştiaţi că-i plac bărbaţii? îi şopti D. la ureche.

Ştia. De pe cînd făcuse studiile la Vescovia, Milua îşi împartise aşternuturile cu un pui de ţărani, zdravăn şi bun la năduşeală, din munţii Tain. Îl frecase de-l rupsese.

"E ca o muiere", gîndi Anatoli, "i-a patruns înşelăciunea în carne şi oase. Nu se poate dezbăra."

Într-altfel, părea supus şi prevenitor la deciziile Vescoviei Totul era o aparenţă.

Știa însă că Milua putea fi ușor corupt, în sensul de a se de masca, numai prin acel bădăran din munții Tain. Omul acela îl stăpî nește ca pe o cățeluță, gîndi Anatoli.

În capitala Centrului, Marele Iluminat fusese instruit spre a fi un demn înlocuitor al Dictatorului. Luni de zile exersase gesturile acestuia, așa încît adesea, inconștient, îl imita. Lucrarea de stat fusese: "Note la antimoltcke-ism". Mulți s-au așteptat să fie vorba de niște reflecții antirăzboinice, dar în realitate "notele" se refereau la arta, bazată pe subversiune, de a distruge și a recompune o armată. Acest studiu i-a ajutat la Revoluțiune și Milua a reușit să devină cap al statului după înlăturarea Dictatorului.

În suita sa se distingea și acel prim-ministru, Ralin, un tînăr de treizeci de ani, superb ca un Adonis. Fusese folosit ca model la școala de arte frumoase, apoi apăruse ca manechin pe coperțile unor reviste de modă. În timpul Revoluțiunii, Milua îl luase pe lîngă el ca gardă de corp

– Îl iubește platonic, făcu semn spre ei generalul D.

Într-adevăr și Anatoli observă că Marele Iluminat îl sorbea din ochi pe însoțitorul său, care ținea privirile în pămînt.

La vederea lui Anatoli, Milua făcu o plecăciune cuviincioasa, se apropie de el și luîndu-i mîna i-o apropie de frunte. Semn că Vescovia era steaua călăuzitoare a politicii Numaliei. Anatoli dădu mîna cu Ralin, care i-o sărută înfrigurat. Cei doi bărbați se așezară și ei, în timp ce alaiul schilodiților rămase ca un grup compact la o distanță de circa zece metri de consiliu.

Marele Iluminat se ridica în picioare și cu o emoție teatrala înnodă cîteva fraze de bun venit pentru înaltul oaspete din Vescovia. După ce expuse lapidar situația politică, dorința lui fierbinte de a se lăsa liniște prin toate colțurile obscure ale țării sale frămîntate, își luă un aer interiorizat și bolborosind ceva în maniera pithică, rosti cu voce joasă:

– Democrația, dragii mei, în fond, e o prostie. Trebuie să existe o dictatură militară, împodobită cu tot felul de ornamente democratice Chiar și legea trebuie să conțină un articol anume, bine strecurat, despre intervenția armatei. Toți l-au iubit pe Dictator și-l iubesc, dar a fost ne voie să participe la alungarea lui...

Aici Milua trase aer în piept făcînd un meșteșugit punct de sus pans oratoric:

– ... mîna Vescoviei.

Întorsătura era destul de dibace. Lăsă toată forța destinului pe seama Centrului, un Dumnezeu implacabil. El, Milua, era pur ca o sfîntă. Șarmul său fu bine gustat de cei din jur, care se ferira să aplaude. Obrajii se îmbujorara

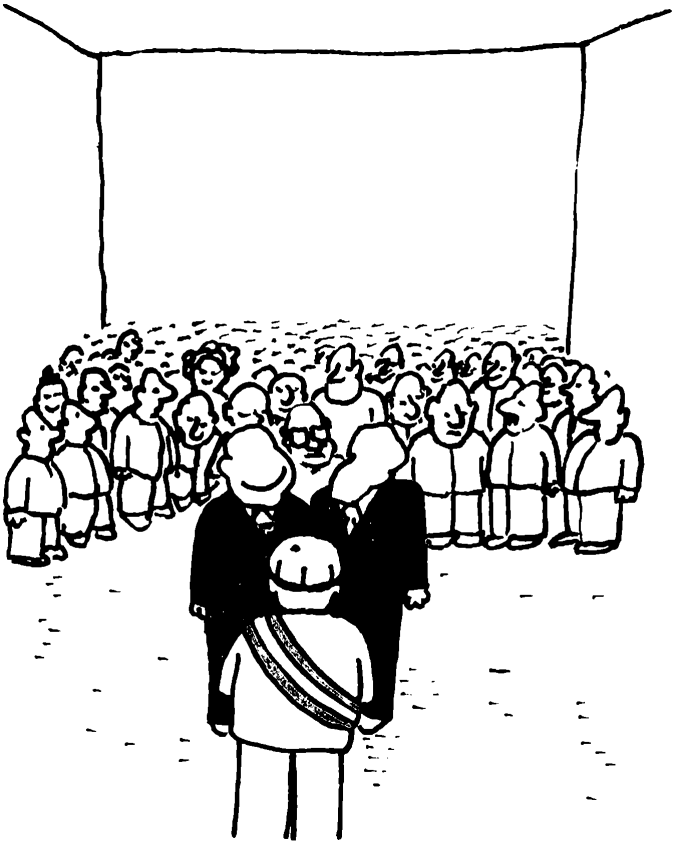

Vezi, Doamne, sîntem mari diplomaţi", rîse în sine Anatoli. Toţi sînt plini de ei şi, lucru rar, au un preşedinte umil, dar deştept."

– Rostul generalilor, Marele Iluminat roti privirile, modulînd mult vocea, este să-şi urască poporul cu o ură lucidă. Altfel poporul ar decade în haos. Ura e principiul lor suprem, ea trebuie mereu exersata prin dezbinări şi ralieri ca la jocul de caleidoscop...

Şi Milua se lansă într-o nouă expunere a teoriilor sale despre antimoltcke-ism, care se întorcea mereu la ideea că o societate organizată trebuie lovită din cînd în cînd ca diversiune spre a se reînnoi.

Dar, în fond, toată ideologia asta îi fusese inoculată atunci, în anii de facultate politică, la Vescovia, cînd Milua şi ţăranul din Tain de vorau pagini de curs stînd călare unul peste altul, gîndi oaspetele.

Noi, continuă preşedintele, nu vom avea linişte pînă ce nu vom primi acordul faptelor noastre de la Centru, pas cu pas, segment cu segment. Numai atunci cînd Vescovia va spune "da" vom putea fi siguri ca toate aceste teorii îşi au aplicaţiunea în practica curentă...

Milua îl privi cu ochi galeşi pe Ralin, apoi înclină capul şi pironi ochii mici, de cabotin, pe Anatoli. Era momentul programatic al plecăciunii faţă de solul Vescoviei.

Discuţiile continuară pe un ton mai degajat. Se aduseră căni cu ceai în zarf de argint. Milua bău lapte, în timp ce Ralin urma o anumită dietă homeopatică, ce făcea bine tonusului muscular. Generalii erau adepţii introducerii raţiilor pentru popor. Ei urmau calea sfîntă a Dictatorului. Glumele în doi peri ale lui Milua pentru ei reprezentau nişte indicaţii privind conduita viitoare. Cîţiva din spate îşi notau de zor în carneţele spusele preşedintelui. În cămin trosneau uriaşe volume de documente şi file, pe care, în colţul din stînga, se întîlnea invariabilul "strict secret".

Singurul moment în care Ralin interveni în discuţii fu acela, de clanşat de o privire a preşedintelui, cînd Anatoli primi invitaţia la o vînătoare de mistreţi. Primul ministru urma să conducă festinul cinegetic de a doua zi.

Masa fusese copioasă. Într-o grădină, la marginea Gadului, în preajma unui castel neogrec. Generalul mîncase *dindon trufé* şi nişte morun. Anatoli preferase o friptură la tavă. S-au mai consumat scoici, chebab, brînză italienească, avogado, nuci de cocos şi s-a băut Chianti şi Maraschino. D. lansă şi o porţie de rîgîială ca un semn că se simţise bine. Anatoli voiajase cu privirile peste arbuştii exotici din jur

Dupa cafea vizitara galeria dictatorilor. Îi întîmpinară două ex celente busturi ale lui Caius Iulius Caesar și Publius Cornelius Sulla Felix, *dictator legibus scribundis et rei publicae Constituendae*. Pe un piedestal se afla și statuia lui Augustus, cel ce primise *imperim maius* și fusese numit *orbis terrarum praeses*. Într-o nișă se putea observa că de curînd fusese dislocat un obiect. Se mai zăreau cîteva șuruburi încas trate în ciment. Aici, generalul ținu cîteva momente de reculegere.

Porniră cu Chevroletul lui D. spre oraș. Generalul îl informă ca vrea să treacă pe la Zulnia.

– E o fată frumoasă, o fată cu multe calități. V o recomand in sistă generalul cu seriozitate.

Anatoli ocoli răspunsul.

– Ce ziceți de președintele nostru?

– E mereu preocupat de starea de spirit a primului ministru.

– Din pricina asta are uneori zile proaste. Se simte ca femeia lui căreia nu i s-a satisfăcut un capriciu.

Cînd coborîra din mașină în dreptul blocului tineretului din noaptea a șaptea", generalul îl mai ispiti o dată:

– Chiar nu doriți să urcați la ea?!

– Nu am condiția necesară...

Generalul stătu puțin pe gînduri:

– Cred că am găsit stimulentul. Urcați cu mine pe scara de alături, vă voi duce într-o cameră cu peretele transparent. O să vedeți scene delicioase...

Chicoti, îl luă de braț și-l introdu-se într o camera unde il pofti pe o canapea, după care dispăru ca o nălucă.

Cînd se dumiri mai bine, Anatoli observă că se afla înaintea unei femei îmbrăcate într-un capod. Era cu spatele, și părul mătăsos îi cădea pe umeri. Zulnia, căci ea era, se întorsese spre o oglindă, dar nu-l per cepea. Tocmai își pieptăna părul, cînd se auzi soneria și se îndrepta nervoasă spre intrarea camerei. Își dezgoli brusc picioarele și și le privea admirativ. Deschise și generalul D. apăru în prag.

Femeia îi căzu în genunchi. Părea un gest de prosternare, mai degrabă, decît vulgar. Îl dezbrăcă pe D. pe îndelete, implorîndu-l să nu o grăbească. Pipăi și mîngîie fiecare porțiune de veșmînt ce-i aparținea amantului.

Anatoli fusese de multe ori în ambianța asta, unde al treilea e nevăzut, cu ocazia unor anchete și urmăriri, dar acum părea a asista la un ritual al supușeniei și dăruirii de tot.

Zulnia, cu gura ei roșie, coaptă, îi atinse mădularul lui D. cu buzele, apoi îi oferi sînii. Se aplecă goală înaintea lui cu părul căzîndu-i pe față, lăsînd ceafa, ca o marmură, pradă sărutărilor generalului.

Tot ca într-un ritual, generalul o poseda pe covorul persan. Ne gricios și cu pieptul și brațele acoperite de smocuri mari de păr se lăsase pe ea, pătrunsese în ea ca într-o spumă de val.

Anatoli fusese șocat de faptul că femeia îl dezbrăcase de haine lăsîndu-i doar o centură militară de care atîrna un toc de pistolet. Era un plus de seducție pe care nu-l înțelegea. Fusese vreodată într-o anchetă? primul amor se săvîrșise cu vreun soldat ?

În timp ce generalul urla ca un tigru, Zurlia înălța un fel de rugi fierbinți, admirative, de a dispărea, de a se strivi în noianul plăcerilor sub vrednicia celui mai însetat de viață om de pe planetă. După ce D căzu pe covor *(Omne animalia post coitum tristae!)*, tînăra îl acoperi cu catifeaua trupului ei și-și plimbă buzele prin pilozitatea abundentă a pec toralilor generalului pînă ce acesta începu să scoată niște gemete de binefacere și beatitudine. Începu a doua luptă.

Anatoli trebui să recunoască un lucru evident, lait-motivul corpului perfect, perfect mlădios, ce se desfășura într-o cameră ca într-un tablou. Alături de oglindă și în preajma mesei cu fructe și, mai ales, adul mecînd dragostea, Zulnia era stăpîna formelor. Trupul generalului se pierdea în cadru ca orice pretext.

După săvîrșirea ritualului, tînăra, proaspăta, ca smulsă dintr-o vraja de cîteva secunde, se îndreptă iar spre oglindă. Își potrivi părul, care avea doar cîteva șuvițe răvășite.

Cruzimea carnației era așa de apăsătoare ca deși invizibil față de Zulnia, Anatoli își acoperi ochii.

Cînd el și generalul, trîntită ușile la automobil și dădura șoferu lui ordin de întoarcere, ocoli orice răspuns la întrebările lui D. privind farmecele balerinei. Se căzni chiar să schițeze un rictus de nepăsare

Vînătoarea a început devreme. Grupuri răzlețite de vînători s au reunit la un pichet din marginea unei păduri de tufani. Primul ministru a venit călare pe un cal alb. Gonacii lui țineau în lese vreo doisprezece ogari. Anatoli primi o trusă de puști și pistoale de la un șef de canton Generalul avea un combinezon îmblănit, albastru-petrol, și trăgea cu o pușcă cu lunetă.

Ziua era frumoasă. De cu zori plouase puțin și ramurile scuturau picuri la cea mai mică adiere Cei adunați nu zăboviră prea mult, căci primul ministru dădea semne de nerăbdare

Se sunară goarnele

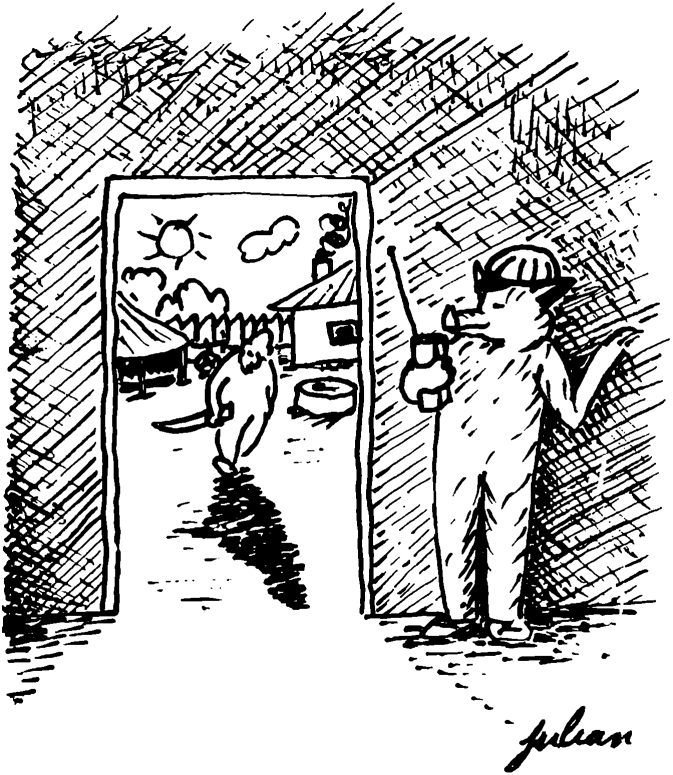
julian

Hălăduirâ toate coclaurile. Pădurea nu era prea mare. Se ieșea foarte repede într-un luminiș marginal. Anatoli nu a tras nici un glonț Generalul a împușcat de două ori ca să se afle în treabă.

Își vîrî indispus pușlile în cufăr și lasă la îndemînă doar pistolul cu butoiaș pe care, mai degrabă îl purta ca să se apere în caz de ne voie. Toate vietățile ivite în cale păreau a fi drogate. Un porc mistreț pe care-l găsi ciuruit de gloanțe într-un boschet, puțea a alcool. Un go dănac fusese prins cu o seringă tranchilizantă înfiptă în grumaz Altor porci li se dăduse drumul spre haită gata împușcați.

La locul de adunare se apropiase de primul ministru și-l întrebase cam ce fel de vînători se purtau pe aici. Ralin, care coborîse de pe cal și dădea ordine să i se curățe pușca, îi răspunse aproape în șoaptă:

– Vedeți, noi numalienii, sîntem un popor mic, dar uman. Nu putem ucide cu sînge rece un animal. Nu-l putem vedea cum se chinuie în convulsii. Noi preferăm să-i anesteziem suferința.

După încropirea focului vînătoresc și pregătirea proțapurilor, s-au întins mesele direct pe pajiște și s-a servit friptură de godănac. Din ul cele s-a băut vin de Beaujaulais și de Lambrusco. Participanții, care se îmbujorau în obraji, începură să devină vorbăreți. Unul se porni a rîde de se auzea în toată pădurea și nu era un om mărunt, ci un ditamai vlăjganul avînd două sute de kile. Dar cam toți cei prezenți erau oameni zdraveni. Anatoli, cîntărindu-i din ochi, ajunse la concluzia că nu avea de-a face doar cu niște simpli soldați. Și generalul D. era bine dispus, tocmai molfăia la un ciolan. Primul ministru plimba o bucată de pulpă de porc mistreț pe la nasul unui apropiat.

Cînd ulcelele se mai goliră și atmosfera se încinse bine, la un semn al primului ministru fură aduși caii. Armăsari dintre cei mai focoși, albi și negri, vineții cu pată, liliputani, mustangi și pur sînge. O întreagă herghelie aștepta la înșăuat. Primi și Anatoli un cal, sireap, c i și generalul.

Urmă goana, o fugă nebună peste cîmpuri pe urmele lui Ralin, care strunea un armăsar bălan în fruntea cavalcadei. "Un soi de joc atît at de vînătoare și de vin" gîndi Anatoli. Trecură cîmpuri nămoloase și pădurici, pîrîuri și coame de deal, picioare de munte și ostroave. Într-un tîrziu, să fi fost orele trei după amiaza, cu soarele încă puternic, în suliți, poposiră cu caii în spume la gurile unor peșteri.

Lăsară caii afară și pătrunseră în scorburile stîncilor subpămîn tene alunecînd pe brînci. Pasămite la un moment dat lumina zilei se subție și, ca la un semn, se aprinseră lanternele. Camerele mari mici cu tavane înalte sau scunde îi absorbeau spre miez.

Ajunsera la un mare amfiteatru pardosit cu ţurţuri. Oamenii se dispuseră prin colţuri. La un moment dat lanternele se stinseră. Un întuneric gros drapă încăperea. Liniştea era subliniată de o slabă scurgere

– Acum are loc confesiunea, spuse în şoaptă generalul.

– Despre ce confesiune e vorba?! se arătă mirat Anatoli.

– Este un obicei. Totul a început după a doua sau a treia vînătoare făcută de Ralin şi de oamenii săi după Revoluţiune. Oamenii au vrut să-şi dea drumul... Îşi pun aparatul şi... un fel de refulare. Luaţi şi dumneavoastră un aparat. Uniformizează vocile.

Anatoli primi un fel de botniţă, pe care o aşează pe figură. Glasurile se auzeau identice în hăul peşterii, trecute parcă printr-un microfon special

– Am fost anchetator cincisprezece ani, se auzi prima voce, egală monotonă. Fusesem sportiv mai înainte, campion la lupte greco-romane. Mai spre sfîrşitul performanţelor, cînd mă apropiam de treizeci de ani a început să mi se facă frică. Frică de viitor... Nu aveam carte, terminasem cu chiu cu vai liceul fără a-mi lua bacalaureatul, cu indulgenţele manifestate de profesori faţă de sportivi. Nu aveam nici o meserie. Am fost recrutat de un colonel de la Poliţia Generală, un om înalt brunet, nu-i dau numele, avea o privire şireată, ochi mărunţi şi o rezervă sadică la orice răspuns al tău. M-a încîntat că voi lucra în cercetări penale, că voi prinde pe cei mai înrăiţi infractori, că voi fi un fel de detectiv. Am urmat o şcoală de şase luni şi m-am ales cu gradul de sublocotenent. Prima leafă a fost ceva mai mică decît veniturile mele lunare anterioare. Obţineam şi prime. Asta în funcţie de rezultate, mi s-a subliniat. Eram fericit. Nu abdicam prea mult de la standingul atins ca sportiv. Am fost imediat trecut şi la "treabă". Mai tîrziu am realizat că această trecere rapidă se făcea pentru a nu putea discerne care e adevărata muncă de urmărire şi cercetare... Nu trebuia să constat prea repede că unii dintre colegi stăteau la birou, se rezumau la declaraţiile scrise, cercetau aspectele criminalistice şi criminologice, confruntau probe, iar alţii se ocupau, prin beciuri, de torturarea fizică a "subiecţilor", aşa cum erau denumiţi oamenii supuşi la regimul arestului şi cercetării penale. Mai tîrziu mi-am dat seama că eu eram un paria al poliţiei, un om ales a fi torţionar, a bate, a schingiui... Un fel de călău... Că eram un om discriminat, degradat, dispreţuit de colegi şi şefi, pentru că mi se hărăzise de a "lucra" numai în subteran. Din această pricină, a trecerii mele rapide la munca de jos, eu am crezut că bătaia, suferinţa, înjosirea celui cercetat, făceau parte din munca de depistare şi prevenire a infracţionalităţii, că această faptă era, aşa cum îmi spuneau şefii mei, partea cea mai importantă a cercetării, cînd infractorul este dus prin chinuri şi siluiri la pragul

recunoașterii. Nu avusesem timp să înțeleg că tocmai ceea ce făceam eu era un lucru de excepție, lucru ce avea puțin comun cu adevărata activitate de demascare a infractorilor, că strîngerea de dovezi și confirmarea de indicii trebuiau realizate printr-o muncă intelectuală, psihologică, că nici legea nu permitea presiunea fizică asupra infractorului... Și m-am pus pe "treabă" cu conștiinciozitate. Eram fericit cînd rezolvam un caz în cîteva ore printr-o tortură feroce a subiectului. Șefii preferau să-mi plaseze mie cele mai grele și spinoase cazuri. Eu băteam în cele mai diferite moduri și apelînd la cele mai sofisticate metode. Preferam "roata", cînd fixam victima pe o roată a olarului și-o învîrteam, aplicîndu-i pumnii din toate pozițiile, utilizînd uneori și "boxul". Și aveam "boxuri" de toate mărimile și formele, arici, desen termotehnic ca la automobile, za de lanț... Loveam pînă îl făceam pe infractor o masă de carne. Chebab, îi ziceam. Cu timpul termenii s-au "obiectualizat" și "subiectul" a devenit "mobila", "primitorul", "sacul", "mortul" și alte denumiri pe specific. Băteam și iar băteam. Erau zile cînd băteam și zece-douăsprezece ore, trecînd din celulă în celulă. Mă jucam cu victimele. Le supuneam cu atît mai vîrtos, cu cît opuneau o cît de mică rezistență. Băteam ca un mecanism. Îmi puneam în funcțiune mușchii și ei acționau. La început avusesem unele ezitări, mă gîndisem că un alt gen de anchetă ar fi putut duce la același deznodămînt, dar cu timpul, și mai ales după dublarea lefii și înmulțirea primelor, nu am mai pus la îndoială eficacitatea și necesitatea muncii mele și m-am racordat la mecanism. Cînd făceam "roata" îl puneam pe subiect să spună "Tatăl nostru" și eu repetam rugăciunea alături de el. Repetam la nesfîrșit, lovindu-l ca un ciocan, scrîșnind din dinți, pînă ce mi se golea creierul de gînduri și totul devenea un act mecanic, aplicat de un mecanism. Eu eram afară, pluteam prin alte galaxii, iar trupul meu izbea un alt trup cu o ritmicitate de mașină, de bielă-manivelă. Atunci cînd victima mai și plîngea, schimbam rotița la ritm și mișcările se întețeau pînă ce săreau și lacrimi și carne în jur. "Tatăl nostru" devenea un geamăt, dar victima nu se oprea din a-l murmura, căci acest lucru ar fi însemnat sfîrșitul ei. Băteam ca un mecanism. Mă racordam la un ritm și băteam cu o precizie ce-i înspăimînta și pe colegi. Băteam în cap, în ficat, în scrot, la talpă... Nu era ură. Era o racordare la mecanism automată. Repet: spiritul meu plutea prin Univers. Eram la Yonda așa cum îmi închipuiam eu Yonda, pe care n-am văzut-o niciodată. Eram în Erania sau pe vreo altă planetă... În mersul de mecanism la un moment dat, fără să vreau am trecut de la aplicarea de lovituri la introducerea unor piese în corpul subiectului, cum ai învîrti un șurub sau ai bate un cui într-o grindă. N-o să mă credeți, dar abia după ce au murit cîțiva oameni, șefii mei au decis să mă treacă la altă muncă, pe linia moartă...

Julian

Eu recurgeam la o metodă mult mai subtilă, dacă se poate folosi vreo comparație în cazul colegului ce și-a distrus victimele, preluă ștafeta o voce cu același timbru, aceleași modulații și tonalitate. Metoda lui Iuda sau metoda lepădării de aproapele tău... În timp ce subiectul se găsea în arest, dînd declarații după declarații și fiind pistonat de oamenii noștrii din subsol, necedînd, limitîndu-se la a spune tocmai lucrurile care nu ne interesau, noi, adevărații anchetatori, cei care au înaintea ochilor întreaga gamă a probațiunii, căutam punctul nevralgic, țesutul sensibil din psihicul acestuia. Descoperearn legătura afectivă față de o mamă, de o soră sau de o prietenă. De altfel, acesta era și reazemul rezistenței victimei. Porneam la atac. Iuteam metodele de subjugare, de umilire, de împingere la disperare. Nu rămînea decît alternativa de a-și da sufletul sau de a spune adevărul. Dar cum noi nu voiam să riscăm, acționam subtil. Aparent întîmplător, mama subiectului, spre exemplu contracta o legătură amoroasă cu unul din oamenii noștri cei mai versați, căci aveam bărbați demni de a o seduce chiar și pe regina Eraniei, cum aveam colaboratoare ce puteau lansa cu mare succes o casetă porno peste Ocean. Cei doi își dădeau întîlnire într-un apartament, unde unul din pereți era transparent. Subiectul era adus în camera alăturată aceleia unde se întîlneau "îndrăgostiții", urmărind cu ființa zdrobită jocul nesățios al mamei sale cu personajul acela necunoscut. Antrenat în arta de a-i silui gîndurile, a-i trăda sentimentele și a-i provoca cele mai surprinzătoare destăinuiri între două ședințe de amor, omul nostru o trăgea în așa fel de limbă pe sărmana femeie că aceasta rostea un cuvînt necugetat, își repudia copilul său, mai rău, îl demasca, fără să știe că ea era privită și ascultată de propriul ei fiu. Șocul era așa de mare pentru subiect, care și așa fusese dus aproape de marginea deznădejdii sau a autoincriminării, încît, într-un acces de mînie pe mama sa, pe viață, pe slabul lui reazem pe pămînt, pe trădare și pe nenorocire, spunea tot vărsa tot conținutul ultimului flacon de tărie pe care-l mai avea...

O altă metodă e și aceea "de-a șoarecele și pisica", cînd victima îți spune tot, în afară de un adevăr, esențial sau neesențial, dar pe care tu, anchetatorul, îl știi. El poate fi și un apendice al vieții sale personale, cum ar fi homosexualitatea sau impotența, căci anchetatorul este la curent cu tot, interesîndu-l în egală măsură și viața personală a subiectului, ca și faptele sale infracționale. Îl lași, mocnind cu acel adevăr, pe care dacă l-ar fi turnat, îi dai impresia (iluzia) că situația sa în prizonierat s-ar fi îmbunătățit sau chiar propria pedeapsă i s-ar fi redus sau nuanțat. Și cînd tocmai se hotărăște după grele cumpeni și chinuri interioare, să-l verse, tu, anchetatorul, cu un joc demn de un mare actor, îl ignori, nu-l primești în audiență, la o inspecție nu-l bagi în seamă, cînd

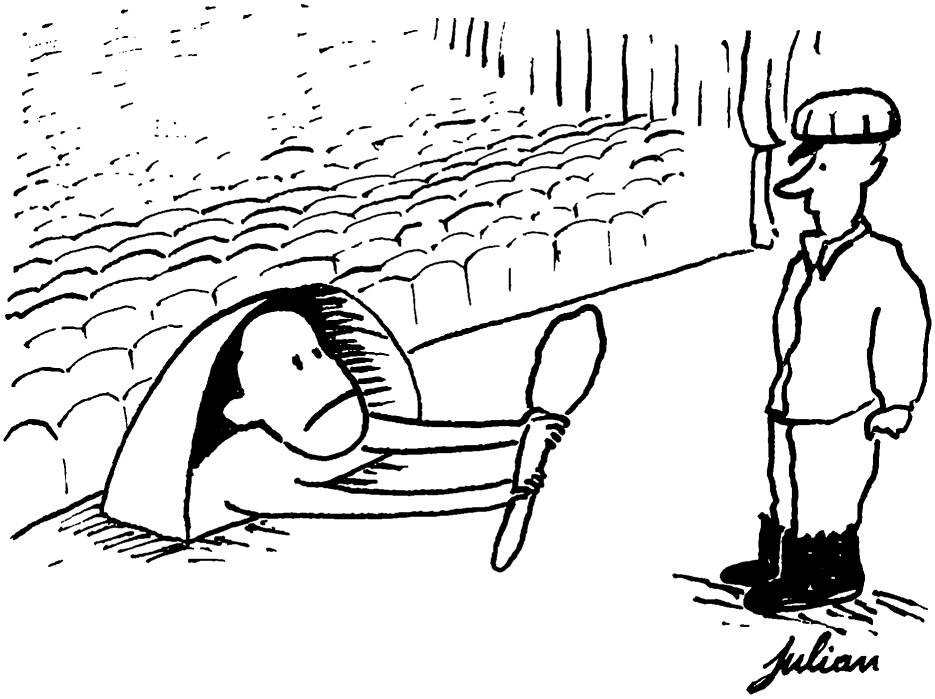
Julian

tocmai vrea să rostească acel cuvînt eşti chemat de urgenţă la telefon; şi aşa îl aştepţi şi te îndepărtezi ani de zile pînă ce victima slăbeşte, se anemiază, păleşte, se stafideşte, devine o mumie ambulantă, un om mort..

Metodele subtile ale ultimei voci au fost ca un imbold psihologic şi multe altele s-au văzut nevoite să ilustreze prin exemple dintre cele mai interesante modul în care "subiectul" sau "victima" au fost determinate să se divulge, aşa încît Anatoli se întrebă la un moment dat dacă această confesiune venea ca o răbufnire a unor conştiinţe încărcate ori ca un remember. În orice caz, la ieşirea din peşteră pe deasupra capete lor părea a se ridica un abur.

– S-au uşurat şi ei, confirmă pe un ton hîtru generalul D.

– Parcă s-au împotmolit într-un subiect profesional, remarcă mai mult pentru sine Anatoli.

Cavalcada se terminâ la grajduri unde armăsarii fură predaţi îh grijitorilor. Primul ministru, care era aşteptat de un helicopter, se apropie de înaltul oaspete..

– Cred că v-a plăcut vînătoarea. Sper.

– Sper totuşi că fazanii să fie bine dresaţi pentru a sta în copac

Ralin se înclină adînc, lovi călcîiele şi se îndepărtă. Anatoli se îndreptă spre Chevroletul generalului.

Efectul străzii aglomerate... o îngrămădire de oameni ce se împingeau spre o anume piaţă, unde doreau să-şi spună păsul prin purtători de cuvînt. O mulţime pestriţă agitînd nişte panouri către un anume punct al oraşului Gad unde, credea ea, va fi auzită mai bine de Putere O serie de privitori de pe margine aruncau în calea demonstranţilor cu cojl de pepeni, cu ouă stricate, cîrpe murdare, resturi menajere, găleţi de lături, aşa încît cei de pe carosabil se învîrtejau parcă într-o viitură ce antrenează în mersul ei tot felul de mizerii.

– Ce se întîmplă? întrebă un bătrînel de pe margine

– Sînt nişte secte, minţi sec generalul D.

– Revoluţiunea aceasta a adus mai multe secte decît pîine constata moşneagul.

Anatoli remarcă în mulţimea manifestanţilor şi cîteva mutre cunoscute. Erau nişte generali pe care-i întîlnise la Casa Albă, făcînd parte din garda consiliului. De data aceasta erau îmbrăcaţi jalnic, în haine simple, unii dintre ei purtînd nişte zdrenţe

– Edecarii de pe Volvo, comentă Anatoli, zărind pe unul dintre generalii deghizați cum se pierde de mulțime și cum se îndreptă spre o mașină suedeză parcată după un colț de stradă.

Se culcă tîrziu și adormi greu. Fețetele unor statui luciră un timp Visul său obișnuit, cu care intra în culisele somnului, cu acea actriță celebră, creolă, avînd buze cărnoase, sîni opulenți și niște picioare de abanos, nu produse nici un efect. La un moment dat, în locul divei se insinuase trupul perfect al balerinei, al Zulniei. Plutise cu el, întocmai ca și generalul, pe parchet, prin puful covorului, se adîncise în el pînă ce trupul dispăruse. Se transformase în fluture. Rămăsese cu un gust straniu, nesățios. Figura pătimașă a Zulniei, ca și cînd nu ar fi avut gît, îl sperie, întregind trupul ce mai apăru și dispăru de cîteva ori. Parcă își urmărise somnul cu o voință din exterior. La început el fusese cel ce răspunsese senzațiilor, trecuse la acțiuni, alergase prin lume Cu timpul intrînd mai adînc în substanța somnului, devenise personaj. Adică era el și nu mai era el. Făcea mișcări cu trupul altuia sau vedea cum altcineva manevrează trupul său. Era cînd independent, cînd dependent de trup. Adesea trupul era trădat de spirit, ce se ținea de o parte, îl privea din exterior. Și făcea mișcările pe care le comandase spiritul său, trădător, făcea mișcările gîndite de alt spirit.

Apoi, el și personajul fură supuși la o altă experiență. Trecura prin viață (realitatea somnului) ca printr-un labirint cu capcane. În caleă lor se deschideau uși, se căscau trape, se desenau curbe sau se produceau denivelări ale drumului. La un moment dat, disparură și el, și personajul. Rămăsese un fel de senzație, o senzație *de el*. Senzația aceasta trecea prin porți, prin tuneluri, pe sub bolți, cădea în hăuri, se ridica pe niște dune, ocolea un obstacol. Încet, încet voința se transmisese lucrurilor, acționă asupra obiectelor, obstacolelor, care în cele mai multe cazuri îi erau favorabile. O voință uriașă făcea jocurile, deschidea căile. El și personajul erau un punct de mișcare o senzație.

2

Bău o cafea, făcută de Gil într-un ibric de cupru, și stătu mai multe minute singur în salon. Chiar le ceru, lui D., lui Buzati și lui Gil, să-l lase în tihnă să reflecteze la întîlnirea cu băieții, unul din punctele misiunii sale. Politica se exercita, deci se făcea prin multă activitate, reflectă, privind pe pereți tablourile generalului. Nu trebuia să existe momente inerte, de repaos, chiar aceste opere de artă erau un moft și dovedeau o anumită detașare egoistă ce contravenea ansamblului. Aici, în Numalia nu se făcea *politica unui stat*.

Se uită mai bine la tabloul cu fructele și ceva, un amănunt, îl puse pe gînduri. Marii olandezi adunau în naturile lor moarte roadele cele mai scumpe din Indii, fructele exotice cele mai rare. Portocale, lămîi, smochine, acestea puteau fi aduse chiar și din Grecia. Altceva era să pictezi o prună. Asta însemna să nu fii un pictor agreat, să nu intri într-o școală. Se apropie mai mult de tablou, dar acele ceasuri aurite băturâ ora nouă. Trebuia să plece spre ambasadă. Generalul D. îl însoți cu gesturi prevenitoare.

Șoferul Chevroletului îi deschise portiera.

– Avem o zi frumoasă, comentă generalul după ce se așezară pe bancheta din spate și mașina se porni pe una din străzile secundare ale Gadului, pietruită cu macadam, ce dădea la președenția guvernului.

Ambasada se afla foarte aproape de clădirea executivului pe un bulevard destul de occidentalizat, cu clădiri somptuoase înconjurate de frumoase parcuri artificiale.

Ambasadorul, Clitali, îl aștepta în fața clădirii, înalt frumos un bătrîn robust ca un stejar. Părul alb era strălucitor.

– Bine ai venit, Anatoli. Clitali îi strînse mîna demn

– Bine te-am găsit. Băieții unde sînt?

– Te așteapta în hol

Într-adevăr, holul ambasadei era plin pînă la refuz. La deschiderea ușii, Anatoli fu întîmpinat cu ovații. Se opri și îi cuprinse pe toți dintr-o privire. Îi avea înainte pe cîțiva din cei mai mari lunetiști ai lumii, ochitori de mare precizie, pușcași de înaltă clasă. Erau cam trei sute de oameni. Unii dintre ei aveau pansamente ce le acopereau membrele, un ochi, fruntea, gîtul. Pe fotoliile empire, stăteau cîțiva ce aveau un picior sau ambele retezate. Figuri mongoloide, figuri trase și încercănate de nevrotici, brute negricioase sau tinerei spîni din stepă... Pe mulți dintre ei îi antrenase cu ani în urmă în centrul de instrucții de la Vart, așa numita "groapă cu lei". Ei făcuseră Revoluțiunea.

Erau o sectă aparte, o sectă militară. Băieți duri. Se scaldau în lapte și o dată pe lună beau și un pahar de sînge. Făceau săptămînal, opt ore de arte marțiale și patru trageri complexe și o dată pe lună se antrenau în catacombe, în canalele orașelor și în pușcării, condamnații la moarte fiind ținte vii ca și în fostele arene romane. Rupeau lanțuri, se tatuau cu stilete și se jucau cu petarde sau cu grenade.

Luni de zile, înaintea Revoluțiunii, au stat în *cuibarele* garnisite cu conserve și muniții, unde li se trimitea din cînd în cînd cîte o femeie. Buni transmisioniști, după ce au primit codul, au trecut la instalarea în punctele de atac cele mai favorabile. Se cățărau cu harpoanele pe clădirile cele mai înalte.

În prima fază au participat la războiul simulatoarelor electronice înălțînd baloane de hidrogen, pe care stătea ancorat un reflector poliedric, avînd la bază o folie metalică, și o parte electronică. Astfel au lansat în zone strategice sute de simulatoare, care au derutat complet radiolocatoarele și radarele, ridicînd în aer unități de aviație, determinîndu-l pe Dictator să ordone alarmă după alarmă. În haosul creat au devenit regii absoluți ai celor mai înalte clădiri de pe bulevardele Gaddului, de unde și-au reglat tirurile către formațiunile de elită ale Dictatorului. Anatoli știa foarte bine că în condiții de guerilă, mînuind Magnumuri cu cartușe de 9,5 pentru vînat mare, de la distanțe în jurul a o mie de metri, oamenii lui erau imbatabili. Parcă îi și vedea cum își pregăteau pistoalele Ciki la brîu, armele automate. Și-și așezau pe bandulieră, cînd era nevoie, cartușele speciale cu "nasul moale", formate din miez de plumb, acoperit cu o cămașă de bumbac, ce sfîșiau omul ca pe o zdreanță.

După ce îi dispersaseră pe oamenii Dictorului și dăduse iluzia revărsării decisive a oamenilor chinuiți și înfometați ai Numaliei, ce vor să-și devore din disperare șeful suprem, subordonații lui Anatoli au trecut la "ospățul resturilor", care a însemnat ultimele desfășurări înainte

Julian

de ridicarea ancorei. Ştergerea urmelor s-a făcut şi cu distrugerea unor camarazi, ce căzuseră prizonieri la una din taberele în conflict, dictatorienii şi revoluţionarii. Au fost împuşcaţi în timp ce erau duşi prin mulţime de la distanţe enorme, printr-o aglomerare de capete. Alţi camarazi răniţi, au fost sacrificaţi pentru a nu cădea în mîinile duşmanului.

Cînd haosul părea a fi general şi mulţimea scăpase complet de sub control, generînd o vînătoare de vrăjitoare, oamenii lui Anatoli au recurs la o scurtă perioadă, necesară, de potolire a revoluţionarilor Chiar şi membri ai armatei, ce pactizaseră în totalitate cu poporul, au fost ochiţi de lunetişti, noaptea, glonţul pătrunzînd prin cască direct în mijlocul frunţii. Au fost reduse la tăcere elementele cele mai înverşunate din rîndul mulţimii. Revoluţionarii s-au retras pe la casele lor, îngroziţi şi astfel, s-a putut desfăşura în voie reorganizarea noii Puteri, fără aportul şi sugestia norodului; aşa s-a netezit drumul pentru Marele Iluminat, Milua, instruit şi format la şcoala Vescoviei, către funcţia de preşedinte.

Însă, după părerea lui Anatoli, oamenii trebuiau felicitaţi în primul rînd pentru conspirativitatea lor. Nimeni nu auzise de ei, nimeni nu le ştia rostul. Zvonurile fuseseră aşa de confuze şi de îndepărtate de la realitate că existenţa oamenilor Vescoviei, descoperită acum, după două luni şi jumătate de la declanşarea Revoluţiunii, ar fi apărut numai alienilor ca o nouă diversiune de a li se arunca prafuri în ochi. Anatoli era la zi cu eroismul lor.

– N-aţi făcut o treabă rea. Aţi luptat împotriva a două forţe pe care le-aţi ajutat să se epuizeze. Din păcate, nu aţi evitat pierderile.

Nu se arăta niciodată entuziast în faţa băieţilor, iar o expresie ca: 'n-aţi făcut o treabă rea", era sublinierea unui lucru dus aproape de perfecţiune. Ca orice comandant, trebuia să se refere şi la neajunsuri. Indică un bărbat roşcovan îmbrăcat în uniformă neagră, ce stătea în fotoliu. Era cel mai puternic lunetist. Răspundea la numele de cod Aivaz Anatoli ştia tot ce făcuse.

– Ai operat în zona Casei Albe.

– Am intrat în obiectiv atunci cînd am recepţionat semnalele radio şi am văzut cele două trasoare, deasupra oraşului...

Ambasadorul Clitali zîmbi.

– Noi, la ambasadă, tocmai primiserăm ultimile instrucţiuni de la Vescovia

– Aveam, continua Aivaz, un seif" în interiorul clădirii cu pistoale mitralieră, puşti cu lunetă, şaizeci de mii de gloanţe. De, armament pentru şaizeci de oameni... Trebuia să ajung pe cornişă, prin coridoare şi logii false, conform planului. Cînd am ridicat chepengul la un luminator mi-au zburat pe la nas cîteva gloanţe. Mi-am zis că trebuie să am

Julian

noroc şi m-am lasat din saritura pe vine, apoi am umblat prin acel spaţiu ciudat ce parcă ar fi un pod, garnisit cu tablourile şi imaginile de ghips ale Dictatorului. Am luat la rînd fiecare stîlp, dar, în mod sigur nu eu eram acela care să stăpînească locul. Aveam la mine un Ciki de nouă cu încărcător maxim. Am umblat în zadar căci la un zgomot firav, cînd m-am întors, am fost luat din plin de doi fîrtaţi cu automate. Trăgeau în mine şi nu mă culcau. Uitaseră, pesemne, că pe lumea asta mai există şi veste antiglonţ. I-am pironit din mers cu pistoletul, dar, fiind grăbit, nu am pus şi "capacul". Acum, după ce-am păţit, aş fi în stare să le scot la cei împuşcaţi şi calota craniană. După ce cel ce supravieţuise mi-a ciuruit mîna mi-am zis: Aivaz, băiatule, ai întîlnit şi tu unul care să ţinteasca tot ca tine...

Aivaz ridică braţul drept şi-şi sumese mîneca hainei avea o pro teza Rîse, ca şi cînd s-ar fi ţinut de glume.

– Trage mai bine cu proteza, interveni ambasadorul.

– Acum nu mai are erori la ochire, replică maliţios Anatoli, care ţinea mult la roşcovan. Ei, băieţi, partea rea e că am fost nevoiţi să sacrificăm cîţiva dintre noi, răniţi în spitale, au fost lichidaţi tocmai cînd credeau că au reînviat, dintr-un coşmar, pe patul de suferinţă. Aceasta însă e munca noastră, de a fi anonimi, de a nu lăsa urma, într-altfel, noi nu avem vreo identitate. Singurul vostru reazem îl aveţi în mine. Mîine avioanele vă vor duce spre patrie...

– Tu eşti tătucul nostru, strigară mai mulţi.

– Acesta este spiritul Vescoviei, sublinie apăsat Anatoli, gîndindu-se la ei ca la nişte copii, care, după ce au luat note bune îşi pot permite şi cîteva zile de vacanţă adică, de fapt, bani, femei şi niscaiva frunze de coca...

În drum spre casa generalului, D. şi Anatoli întîlnira mai multe pîlcuri de manifestanţi. Umblau răzleţi, cu pancarde pe care se găsea chipul caricaturizat al lui Milua. Erau oameni nevoiaşi, prost îmbrăcaţi şi cu feţele înecate în zgură.

– Parte dintre ei sînt intelectuali, studenţi... O pătură lasa, care întotdeauna ne-a creat probleme. Este clasa provocatoare, instigatoare Ei asmut mulţimea şi apoi se retrag, iar cînd îi prinzi în cleşti, la presă, sînt prea fragili să reziste şi ţipă ca din gură de şarpe, împroşcînd tot continentul cu lupta lor demnă. Datorită lor noi o să ne pra bușim şi acum

– Din cîte am observat, toată muncitorimea manifesta incolonata pașnică, numai după amiezele, după ce au terminat programul...

– Da, dar am fost nevoiți să creem, în contra pondere, Detașamentele Muncii, care fac la fel ca ei, demonstrează, dar în sens invers, și, ca oamenii noștri să fie mai eficienți, i-am scos din producție sau le-am dat servicii formale în cadrul uzinelor. Astfel, producția a scăzut la jumătate, bunurile s-au împuținat, prețurile au crescut. Trebuie să susținem o politică destul de costisitoare din pricina golanilor ăstora de intelectuali.

Generalul D. mîrîi întocmai ca un buldog pe fereastră.

– Marele Iluminat ce zice? întrebă Anatoli cu voce slaba insinuata

– Face și el ce poate. Astăzi are de difuzat un comunicat la televizor. Trebuie să ne grăbim (făcu un semn de impulsionare către șofer). Deocamdată trebuie să-i amăgim pe acești crezduli în ale democrației dîndu-le impresia iminenței unui dialog.

Coborîră rapid din Chevrolet și urcara precipitat scările. Rachila îi aștepta cu masa pusă, dar generalul pătrunse direct în sufragerie și apăsă butonul de la televizor. Primele imagini de la jurnalul de actualități îl prezenta pe Milua împărțind pască la intrarea unei biserici. Toți beneficiarii pîinișoarelor îi strîngeau mîna cu evlavie. Un colecționar vîrî pasca într-o geantă diplomat.

– Are o priză extraordinară la public, comentă D. Cînd a apărut prima oara la televizor, după ce Revoluțiunea izbîndise, cît îl vedeți de neajutorat fizic, cu figura asta brăzdată și cu rictusul unui pacient ce-și clătește gura la dentist, a produs un șoc mediumnic. O contabilă din Hata a avut infarct, trei fecioare au înnebunit, iar în comuna Pangar s-a nascut un vițel cu două capete. Tocmai de aceea serviciul nostru secret îl susține ca pe un om de bază...

După imaginile cu Milua la biserică, urmări cîteva secvențe prezentîndu-l pe Ralin, primul ministru, în vizită de lucru în capitala unui stat nordic. Deși poposea pe pămînt înghețat unde băteau vînturi puternice, Ralin coborî din avion într-un costum de mătase. Strînse mîna autorităților ce veniseră pe aeroport încotoșmănate în haine de blană și căciuli cu urechi, și trecu în revistă, dezinvolt, garda de onoare.

La un moment dat camera de luat vederi poposi pe chipul imobil al Marelui Iluminat, figura sa cutată acoperi tot ecranul. Ca la un semn, fălcile i se desprinseră și plescăiră pofticioase. Comisurile gurii alunecară spre fălcile proeminente. Urma un comunicat important:

– Dragii mei, în legătură cu ultimele mișcări ale străzii sînt nevoit să constat că în această perioadă de tranziție la democrația deplină,

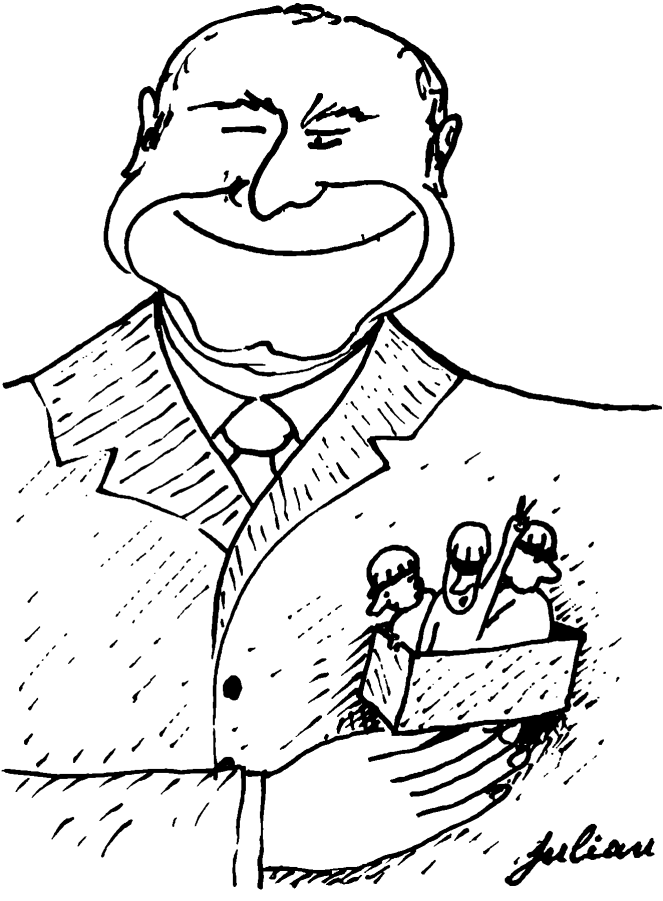
Julian

tensiunile ce se creează contravin bunului mers al societății noastre. Forțe apte, viguroase abandonează producția, abandonează domeniul furnizării de bunuri materiale spre a se aventura în lupta sterilă pentru Putere. Oameni întregi, buni capi de familie, dau un exemplu negativ, se lansează într-un climat de intoleranță și de calomniere a persoanei mele. Am auzit că zilele trecute a fost devastat un parc, ieri s-au spart vitrinele unei mezelării. Cu toate acestea noi sîntem deschiși concilierii. Noi am creat o comisie formată din treizeci de specialiști, din care nu am omis nici prezența unor experți psihologi, care să pună bazele unei reale apropieri între conduceri și reprezentanții demonstranților. Toate cauzele diferendelor vor fi analizate în cele mai mici amănunte și, pe cale amiabilă, se va da răspunsul la toate problemele. Nimic nu va fi ignorat. Eu, personal, mă voi întîlni poimîine la ora nouă de dimineața cu fruntașa nemulțumiților. Sperînd că mi-ați înțeles bunele intenții, vă mulțumesc.

Milua zîmbi jovial, dezvelindu-și gingiile. Drapelul cu fluturele numalian acoperi ecranul și se auzirâ solemn, acorduri din imnul 'Numalia! Numalia! Somnul greu a încetat pe scut..."

După ce generalul închise televizorul, Rachila pregăti masa în sufragerie. Buzati ajuta și el la aranjatul platourilor. Pulpa de căprioară, icre negre, *fois gras*, escalop cu ciuperci, sardele cu legume și usturoi, *mozzarella* cu roșii, șuncă fragedă cu pepene, salată, gelaterie italiană, banane, kiwi și vin lejer Castelli Romani.

– Ei, Buzati, ce-ați făcut la Mercury? întrebă generalul mîncînd în picioare și învîrtindu-se cu farfuria în jurul platourilor.

– Directorul, Samuel, a lipsit la definitivarea contractelor. A semnat adjunctul, Bert, pentru săpunurile fresch 125 grame în sumă de 590 340 dolari, pentru săpunuri soft 125 grame în sumă de 212 700 dolari, pentru buty seife 125 grame în sumă de 209 040 dolari. Pentru deo plătesc 155,95 mărci suta de bucăți.

– Cumva directorul a făcut nazuri?!

– Cine, Samuel!... Nici vorbă, cred că a lipsit ca să nu i se interpreteze vreun gest drept împotrivire Ne-a mai făcut chiar și niște comenzi în plus, prin Bert.

– Despre ce e vorba?

– Citrice, bomboane și jucării de Anul Nou

– De pe acum, din vară!

– Ne asigură întîietatea Ofertele trebuie să le prezentăm pînă în 30 noiembrie.

– Ce cantități avem?

– Portocale... treizeci de mii tone, grapefruit, zece mii, lămîi... douazeci mii, smochine... o mie, stafide,... o mie, fistic... două sute, va-

nilie... zece, piper... cinci sute, ciocolată... două mii, pentru jucării au alocați un milion de dolari, ca și pentru bomboane...

– Cînd te ocupi de ele? Ai ceva furnizori?

– Am și găsit unul, în insula Citer un scorian ce ne a oferit și ceva țigări, foarte ieftine...

– Fonduri sînt? Ai cercetat dacă statul a alocat banii pentru importuri? Ai viza băncii? Mulin ce spune?

– Toate sînt aranjate.

– Ce comisioane încasăm de la detergenți și ce comisioane de la citrice?

Buzati se grăbbi să-i prezinte o listă.

– Da. E bine. Înmînarea banilor să se facă la furnizor după încheierea tuturor livrărilor și banii să se depună la Dentbank, nici un ban în țară. Burker cunoaște instrucțiunile.

– Tocmai așteaptă în hol să-l primiți.

– Să intre.

Eranianul, însoțit de omul său Wilem, pătrunseră în sufragerie și luara loc la un semn al generalului. Avea mereu la el o geantă mare de piele, paralelipipedică, cu multe încuietori.

– Ce-ai făcut cu monopolul vopsitorilor? Ți a asigurat ministrul Nesso termenul acela?

– Chiar la minister. A recurs la o stratagemă a adunat la sală de protocol toți beneficiarii din țară. Și, închipuiți-vă, marii consumatori de culoare... șantierele navale, autocamioanele, tractoarele, autotîrîsmele și jeepurile, mașinile grele...

– Cred că ați fost prinși pe picior greșit

– Nici vorbă. Ne-am prezentat cu cel mai mare furnizor de vopseluri din Erania: firma "Farbo". Chiar cu patronul firmei, Richard Nor

– I-a amețit pe manageri cu știința lui, avea soluții la toate. Nu i-a scăpat nici o comandă... o mie de tone la șantierele navale, trei sute la tractoare, trei sute la camioane, cinci la mașini grele... Asta numai pe primul trimestru La urmă le-a oferit cîte o sticlă de whisky și obiecte de publicitate. I a turtit.

– Patronul lui "Farbo" a fost la punct cu toate, interveni Buzati Avea tot felul de pliante, de liste de prețuri, de mostre de culori...

– Văd că succesul a fost total, se bucura generalul în stilul său, frecîndu-și palmele. Cîștigăm marca la kilogramul de vopsea.

– Și pe deasupra, îl întrerupse Burker, au mai cerut tinare și chituri, ca să nu mai vorbesc că întreaga comandă de rășini furonice și fenolice este a noastră. Am contractat o firmă din Vindomona...

– Fraților, se arătă dintr-odată serios generalul, să nu ne scape nici un procent din comenzi. Vă avertizez. Dacă pune cineva mîna pe o palma de pămînt din acest imperiu, noi stăm aici, bem un pahar de șampanie și la o margine a Gadului, într-un canal...

Făcu un gest de catapultare. Se îndreptă spre Burker și Wilem.

– Mai stați un moment, trebuie să vină cineva important, (ridică receptorul și formă un număr). Alo! Ambasada Kitalului?... Vreau să vorbesc cu domnul consul. Nu este acolo. Dar domnul Bendji?... Spuneți-i să vină pînă la mine. Sînt generalul D. Da. Îl aștept...

Într-un sfert de oră apăru un bărbat scund, rotofei, negricios, cu parul creț, cu degetele mîinilor acoperite de inele cu piatră. Se purta la costum fără cravată. După ce se făcură prezentările se retrase într-un colț și, tăcut, îi privi pe cei din jur ca și cînd ar fi participat la un spectacol văzut de mai multe ori.

Generalul D. făcu introducerea în chestiunea Kitalului.

– Noi am avut întotdeauna relații bune cu Kitalul, țară din lumea a treia, cu o suprafață aproximativ ca a Numaliei, dar cu mult petrol Kitalul a avut acces la date secrete prin noi și a dezvoltat o rețea de spionaj prin serviciile noastre. Studenții din Kital, care veneau și vin la studii la noi, sînt, de fapt, unii dintre cei mai buni profesioniști. Am făcut și acte de generozitate. Le-am dat apă grea. Acum, cînd lumea s-a întors, trebuie să-i ajutăm altfel. Kitalul este asediat de peste tot, împresurat de război din afară, supus embargoului total. Lumea internațională e nemiloasă, sancționînd pe oricare ar întinde o mînă de ajutor Kitalului. Noi am găsit o modalitate de a le stercura tot ce are nevoie. Nu domnule Bendji?...

– Vom folosi societatea noastra comercială din Vindomona con firmă diplomatul.

– Exact. Tocmai de aceea, Burker, vom folosi serviciile dumitale, ca să achiziționăm mărfuri din Erania prin această societate "Mobility Center", iar bunurile vor pleca din porturi pe vapoare spre Kital, unde vor intra, prin terminalul Hins, prin vecinii pașnici ai Kitalului, carmii..

– Ce vă trebuie, domnule Bendji? se interesă Burker.

– Ce e nevoie în caz de război. În primul rînd conserve, multe conserve conserve numai cu carne de vacă și pui. Zahăr rafinat, orez din Tilania, medicamente...

– Orezul îl putem lua la schimb cu soda de potasiu din Numalia, iar vasele pot poposi direct cu orezul în portul Hins... Pui și carne de vită se pot transporta de la firma Vespac prin portul Ham...

– Veți avea de toate, domnule Bendji, confirmă generalul spusele lui Burker, chiar și măști de gaze, chiar și arme, muniții... Există...

GUVERNUL
MISEUROP
COMUNITATEA
EUROPEANĂ
Julian

Anatoli fu chemat de Gil la telefon... Era Zulnia.

– Cînd te pot vedea? vocea femeii era caldă, mătăsoasă.

– Aș vrea să-mi iau un liber pentru mîine și să merg de unul sin gur prin oraș.

– Treci și pe la mine.

– Pe la ora nouă...

– E în regulă.

Cînd se întoarse în sufragerie, întîlnirea se încheiase și Bendji tocmai se pregătea să plece împreună cu Burker și Wilem.

După ce-și strînse mîna cu oaspeții, Anatoli răsuflă ușurat Aparu generalul:

– Mîine sînteți așteptat la primul ministru.

– Nici gînd. Mă voi plimba prin oraș, generale Un mic conce diu de o zi.

Era o vară prăfoasă, ce punea în evidență fațadele cenușii și strada gălurită, sau, obișnuindu-te cu griul, le estompa. Se sculase de dimineață, și, după ce bău o cafea și mîncă un corn *à l'italienne*, coborî grăbit pe trotuar. Generalul D. se arătase neputincios și, chemat prin telefon, plecase mai devreme cu Chevroletul său la Casa Albă. Avea de discutat probleme importante legate de demonstrații. Însuși consilierul intim al președintelui, un anume Vector Spaski, îl căutase de mai multe ori.

Prin apropiere era o unitate militară, care parea destul de agitata de cu dimineață. Zeci de mașini și căruțe descărcau uniforme și iar uniforme. Trecu pe lîngă o casă residence, cu peron acoperit de o frumoasă pălărie de sticlă. Această arhitectură superbă, de sfîrșit de secol nouăsprezece știa bine, ascundea un important serviciu de interceptare telefonică. O luă spre parc. Își aprinse o țigară în apropiere de niște boschete sălbatice, ce, cîndva, fuseseră stăvilite din arborescență la foarfecă. Un zumzet de vociferări venea dinspre o alee dosnică. Își îndreptă pașii într-acolo. Erau grupuri de oameni ce discutau politică Vînă cîteva frînturi de fraze:

– O să fie dialog, vă spun eu...

– Dialogul acesta este un punct cîștigat de opoziție.

– .. în avantajul președintelui, ce demonstrează tact...

– E o fațadă...

– Eu cred că nu va fi dialog nicicînd

.. strategic s-ar putea... după ce se vede cu sacii în căruța

– Unii dintre ei incită la ură...

– Sînt și oamenii care l-au răsturnat pe Dictator.

– Dialogul ar fi o soluție... Președintele trebuie să aibă nervii tari...

Depăși niște chioșcuri cu glicină, admiră niște podețe în stil nipon. Pete de soare se adăugau petelor argintii de pe mesteceni. Statuile unor oameni făloși delimitau anumite zone. La ieșirea din parc zări și un grup de polițiști, adunat ca și cînd ar fi așteptat niște ordine.

Se orienta bine în orice oraș. Gadul îl cunoștea din desele lui misiuni. Toate casele se concentrau spre cîteva piețe. Pentru a ajunge la Zulnia trebuia să traverseze Piața de Ulei. Cîndva aici, presupunea el, oamenii din sudul îndepărtat aduceau în cazane pîntecoase lichidul auriu al măslinelor. În piață era zarvă mare, ca și acum, căci întîlni zeci de oameni ce alungaseră negustorii punînd pe tarabe idei, lozinci, sloganuri... Problema "dialogului" îi privea direct, fiind implicați în mișcările de stradă, în contestarea unor măsuri luate de regim.

Într-un sector al pieții se produse o busculadă. Un bărbat cu chelie, rotofei, de-abia putu să scape din mîinile unor protestatori. Fugi fără o mînecă de la haină și cu pantalonii spintecați în spate. Se comenta ca era provocator și că, apropiindu-se de un grup, îl șicanase, dînd cu tifla, că "Marele Iluminat nu discută cu niște calici", "Asta o să fie dialogul", le arătă o anumită parte a corpului. Buzati era în mijlocul celor ce-l jupuiseră pe cel alungat. Anatoli își dădu seama că toți cei din jur făceau parte din Detașamentul Muncii. Tot spectacolul era bine regizat. Se dădea impresia că manifestanții abandonaseră cu totul producția, că se găseau de cu dimineață în piață, ignorînd munca, bătîndu-și joc de ordinea socială, săracind țara.

Printr-un coridor subteran depăși piața și se îndreptă spre cartierul de blocuri ale "tineretului din noaptea de șapte", unde locuia Zulnia. Un magazin de confecții prezenta vreo trei capoade, un teanc de batiste și niște basmale. Vînzătorul ștergea de zor rafturile malaminate, înmuind un șomoiag de cîlți într-o găleată cu apă. Alături era o cantină pentru săraci, avînd în vitrină portretul lui Milua, care, în mod semnificativ, avea inscripția "PENTRU CEI OBIDIȚI" lipită peste jumătatea de sus a feței, acoperindu-i ochii, fruntea și părul rar, buclat cu fönul și dat cu briantină. Președintelui i se vedea doar gura. "ADEPT AL ÎMBUCĂTURII DE ZI CU ZI", "LUPTĂTOR PENTRU HRANA ZILNICĂ", "PACIFIST AL STOMACULUI", sunau alte lozinci. Următoarea prăvălie adăpostea relicve ale Dictatorului. În vitrină erau expuse meșe de păr la cinci sute de dolari firul, cel alb fiind mult mai scump, cartea de rugăciuni dinainte de moarte, deși Dictatorul fusese

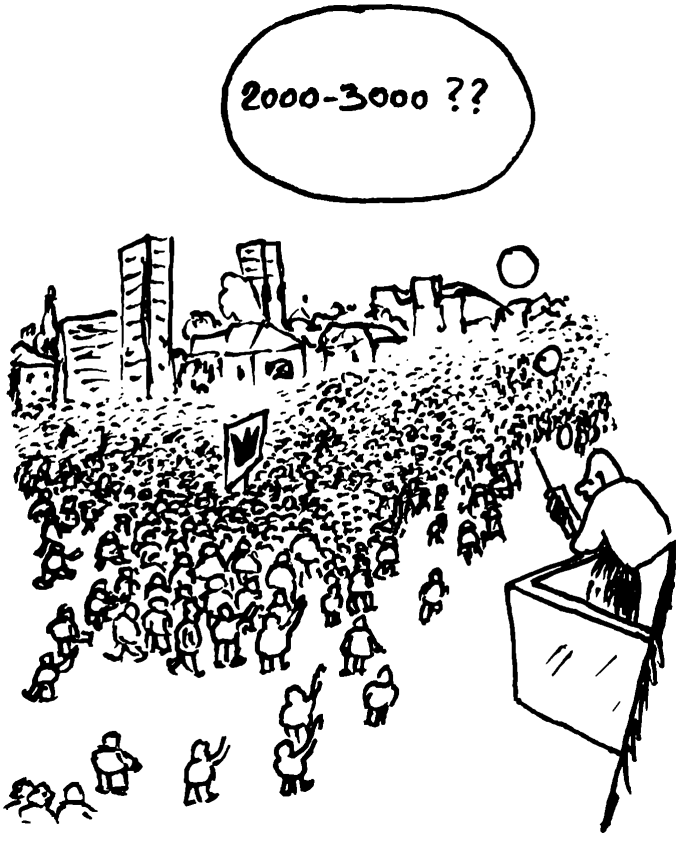
2000-3000 ??

ateu, căiţa cu care se născuse, un ochi de sticlă ce aparţinuse unui strămoş, un portvizit, o cocardă cu fluture, un cupon cu leafa pe care o primea lunar şi care nu era mai mare decît a unui director de întreprindere fruntaşă, o măsea naturală şi alta din vipla ruginită, o insignă a gărzilor patriotice, o fotografie la o fermă de porci din vestul Numaliei, un nasture... Înăuntru zări mai mulţi clienţi cercetînd exponatele. Asemenea dughene proliferau şi Anatoli îşi dădu seama că în scurt timp se va vorbi despre Dictator ca despre Isus, ami ales că auzise că la cele şase morminte care i se atribuiau se aduceau zilnic jerbe de flori, ocupînd capacitatea a tot atîtea sere

•

Sună la apartamentul Zulniei. Femeia apăru în acelaşi capod cu care-l primise pe general, transparent şi despicat în părţi. Părul des îi cădea, într-o neglijenţă studiată, pe umeri. Gîtul, de labădă, sînii plini cu carnaţie straniu de albă, mîinile sculpturale, cu vine iuţi, picioarele lungi, ochii verzi, pofticioşi, totul se scălda în acea vulgaritate ce hrănea închipuirile oricărui bărbat. Anatoli se gîndi la pătimaşii de ţigară ce, nefumînd de mult, mestecau cu voluptate tutunul simţindu-l pînă-n măduva oaselor. Mirosul femeii se disimula sub patina unui parfum discret. Simţi dorinţa vie de a-i îndepărta repede pojghiţa şi a inhala din plin...

Se aşeză în braţele lui pe canapea. Se lăsă în mersul sărutărilor lui ca un înotător dibaci, ce se foloseşte mai mult de mlădierea trupului, furat de valuri. Îmbrăţişarea fu scurtă, nervoasă şi în acel moment Anatoli realiză şi plăcere şi repulsie. Zulnia era şi femeie şi bărbat. Ce i drept, organele masculine erau mici, atrofiate, dar se găseau tocmai pe un asemenea trup, al perfecţiunii feminine. Şi lucrul acesta se repercută în el ca o lovitură dură, de pumnal. Stătu mai mult timp imobil, cocoşat în sine însuşi, ca să-şi revină.

– Lucrul acesta e şi un avantaj, spuse într-un tîrziu balerina. Mulţi vin la mine tocmai ca să-l simtă, să facă o dublă pasiune. Chiar si Ralin trece pe la mine, în ultima perioadă mai rar...

– Primul ministru?!...

– Da. Şi ministrul apărării si Milua Marele Iluminat, însa e un neputincios...

Mîndria Zulniei se frînse ca un strat de gheaţă ce i se topeste pe chip. Începu să plîngă. Îşi acoperi obrazul cu mîinile.

– Toţi se folosesc de mine ca de un lucru ce le produce senzaţii nebănuite dar nimeni nu mă ajută să devin femeie cu adevărat. De

şapte ani sînt cu generalul, care este cel mai bogat om din din Numalia dar nu a catadicsit să pună la bătaie cinsprezece mii de dolari, necesari spre a face operaţia. Stau cu aceste corpuri străine implantate în mine care mă umilesc, mă otrăvesc, îmi îngreunează viaţa... Este ca un blestem... Şi ştii cum motivează generalul faptul că nu mă ajută, ca să nu-l înşel cumva sau să-l înşel mai puţin. În realitate, ştiu de ce mă ţine în starea asta de umilinţă. A fost un timp subordonatul tatălui meu, care şi el a fost general. O fi trecut şi el prin clipe grele, o fi fost sub o comandă degradantă... Nu ştiu ce să mai cred. Totul merge greu în ţara asta, totul e confuz. Aici e greu să deosebeşti binele de rău, ce să mai spun de caracterele bărbaţilor şi femeilor. Toată viaţa mea a fost pecetluită de acest semn al impreciziei, al îngemănării... Mama mea făcuse parte din păturile avute, dar simpatizase cu oamenii Dictatorului şi de bună voie se transformase într-o turnătoare a clasei sale. Îi făcea plăcere să-şi divulge familia, prietenii, apropiaţii. Cel pe care-l informa de toate acestea, fără a primi vreo recompensă era tocmai tata, pe atunci colonel în armata ce se instaurase. Nici tata nu era complet de partea Dictatorului, a fost nevoit să-şi depună jurămîntul de credinţă în faţa acestuia abia în perioada imediat următoare căsătoriei cu mama. În timp ce mama era o ferventă activistă pentru crearea Omului Nou, tata caracteriza acest gen de om ca o vietate ce mergea în patru labe, nu avea voie să vorbească, era lipsit de instrumente prea sofisticate, se hrănea cu cîteva fructe şi legume, şi acelea alterate, trăia în adăposturi mici, egale între ele... ca nişte clocitori mecanice, fără morală şi religie doar cu impulsul perpetuării. Deşi l-a slujit demn şi credincios pe Dictator, tata a alunecat spre dreapta şi din această pricină a fost desfiinţat: fizic, primind, după moarte, gradul de general în retragere Cred că a fost înlăturat chiar din cauza acestei definiţii a Omului Nou ba, nu, greşesc, la o replică spusă în plin consiliu de război, referitoare la Dictator: "Păzesc diavolii cosmarul lumii sau îi ţin de urît lui Belzebuth?" Era un om al datoriei. Cred că şi mama a contribuit la demascarea tatei, apoi la uciderea lui. Eu cred că am fost procreată chiar în momentul în care tata a pus genunchiul în pămînt şi a jurat credinţă Dictatorului, erau două forţe contrarii în el ce mi s-au transmis mie, fizic, ca şi naşterea omului pe pămînt, din intenţii, din cuvînt... În acea perioadă, Dictatorul aplica şi o politică spartanică la copii. Trebuiau ţinuţi în frig, să se călească, trebuiau hrăniţi cu tot felul de plante şi buruieni spre a rezista la foame, trebuiau să citească drept şi să făptuiască strîmb, pentru a supravieţui. Schimbările de caracter şi de substanţă au produs pe atunci multe mutaţii biologice. Numalia era recunoscută pentru procentul mare de copii bisexuaţi. S-a ascuns cu

strașnicie acest lucru, dar cu timpul acest al treilea gen de om a fost adoptat pentru Numalia și acum este ceva firesc ca între femeie și bărbat să existe un al treilea gen, intermediar, cu caracterele femeiești sau bărbătești mai dezvoltate.

Anatoli se gîndi ca și Milua era homosexual, ca mulți din preajma lui, chiar dacă nu suferiseră transformări biologice erau profund malformați în privința comportamentului lor. Numalia, de fapt, era recunoscută pe Continent ca o țară a supușeniei și turnătoriei, a trădării și a oportunismului. Numalian zicem, cameleon zicem, suna un proverb ce se răspîndise la mai multe popoare. Era recunoscut că femeile din Numalia se vindeau foarte ieftin. Anatoli fusese cîndva în Erania și trăgînd la un bordel nu putuse număra cincizeci de mărci, cît era taxa de intrare. Văzîndu-l neajutorat, portarul, un bătrîn cumsecade, îi șopti se la ureche: "Ia și dumneata un săpun de alături, cu cincizeci de pfenigi și du-te la casa aceea de peste drum, unde o să găsești o numaliancă..." Descoperise o femeie frumoasă, care se vindea însă pe foarte puțin. După un timp aflase că fusese înjunghiată de oameni plătiți ai unei patroane de bordel, fiindcă subminase concurența.

– Cred că o să mă ajuți, își mlădie Zulnia glasul. De altfel, nici nu ai figură de mare boss, nu dai impresia. Sînt convinsă că acum te gîndești la mine, la blestemul meu. Îți produc repulsie. Nu?

Anatoli îi privi ochii. Un iris de un verde-smaragd, cum nu mai vazuse vreodată. Părul îi acoperea umerii în felurite nuanțe, de blond și auriu. Își lăsase capul pe spate și gîtul arcuit îl ispitea

– Nu, Zulnia. Recunosc cinstit că iar te doresc.

– Sărută-mă, culcă-te cu mine, fă-mi ce vrei Cînd dorești tu acum mîine...

– Dacă aș reuși sa ți platesc operația și ai deveni femeie cu adevarat, ce ai face?

– M aș îndrăgosti de tine cu adevărat

– Vorbe, Zulnia. Eu nu pot gîndi în aceasta ecuație atît de încarcata de termeni. La mine totul e precis. La mine viața, tot ceea ce fac, se înscriu în misiune. Toate mărunțișurile astea ce scapă traiectelor profesionale sînt ori mici adjuvante ale tonusului zilnic, ori resturi de aruncat la gunoi.

– Ești mai puternic decît toți care s au culcat cu mine...

– Vorbe, Zulnia, iar vorbe... Să-ți spun ce-ai face după operație? Ai pleca în străinătate, ți-ai pierde urma și, lucrînd ca manechin la vreo revistă sau vreo casă de mode, ți-ai găsi liniștea, reușind să-i papi unui boșorog cu avere tot depozitul din bancă. Schimbîndu-se guvernele în Numalia, vei veni și pe aici, ca să atragi privirile scrutătoare și

invidioase, radiind de faptul că trecutul tău întunecat se șterge încetul cu încetul. În veșmintele tale atît de puțin purtate, unele schimbate chiar după cîteva clipe, vei apărea pură ca o lalea, pe care picură roua. Toate acestea... cu o singură condiție

– Care?...

– Să dispară generalul D. și tot serviciul sau secret. Tu cunoști prea bine legămîntul pe care-l face orice om intrat în această instituție căreia îi aparține cu trup și suflet.

– Tu ești tocmai acela care mă poate salva. O știi prea bine.

– Noi, Zulnia, nu ne putem permite.pierderea unui om de talia ta, cu toate neajunsurile care dintr-un moment într-altul pot deveni avantaje Nu ne putem salva pe noi înșine.

Se îmbrăcase pe îndelete și, pornind spre ușă, își aprinse o țigară Femeia îl privea calmă, sigură, trezită puțin dintr-o visare, ca un leu rănit, dar conștient de puterile sale, ca și cînd ar fi spus: "Și așa e bine Vom mai vedea"

Reîntors la casa generalului, Anatoli fu întîmpinat doar de Rachila, cu șorțul în față, și de băiat, Ando, un copil frumos, brunet, cu gropițe în obraji. Stăpînul casei încă nu se întorsese de la Casa Alba Pe Buzati îl întîlnise în Piața de Ulei, iar Gil îl însoțea pe D

Rămasese singur în salon, mai întîi stătu cîteva clipe pe canapea, apoi începu să umble prin cameră, urmărind cu atenție tablourile. Ceva nu-i dădea pace, un neastîmpăr ca în fața unor lucruri care nu se po triveau, sfidau anumite proporții. Poate că există o discordanță între nuanțe și culori, poate că ramele nu erau perfect aliniate la nivelul privirii.

Luă o lupă de pe comodă. Unul din ceasuri avea ancorată de el o statuetă a unui Hercules-Apollo, turnată în bronz strălucitor, pe care generalul o atribuise lui Rodin. "Uite aici a avut o plăcuță cu semnătura sculptorului." Cercetă mai atent locul și constată că nu există nici o urmă de șurub sau de sudură smulsă. Pipăi interiorul și... nici urmă de vreun sistem de aprindere. Rămase mai mult timp pe gînduri. Văzuse alte opere ale vestitului sculptor. Toate erau minunate, avînd acel relief alunecos, ca de magmă solidificată. Nu auzise și nici nu citise în vreo monografie ca Rodin să fi ornamentat ceasuri.

Trecu apoi, ca din întîmplare, la o icoană de Toulouse, cu pictura incastrată între micile șipci ce delimitau o cruce. Un Christ filiform părea presat între laturile prea strîmte ale lemnului. Lupa îi dezvălui un

"veritabil" *papier-mache* de la sfîrșitul secolului al nouăsprezecelea. Uleiul și culoarea cafenie, incolore, adîncind icoana în penumbre de mîzgă, simulaseră originalitatea. Stilul lucrării era vechi de trei sute de ani, dar maniera juxtapunerii hîrtiei fotografice și a culorii era dintr-un timp mai recent.

În vitrină, piticii de faianță chinezească erau niște copii, iar Diaz de la Pena părea un peisagist mediocru. O întreagă fabrică de falsuri... Se întinse pe canapea și, pînă adormi, gîndul îl duse la relațiile generalului cu Burker, la o întreagă echipă de meseriași, care din cîteva liniuțe bine ticluite cu pensula puteau schimba paternitatea unui tablou aproape anonim, înnobilîndu-l.

Visă un șir de galerii cu tablouri flamande ce, la un fulger scăpărat pe casă, se alungeau, încropind chipuri a la El Greco. La un moment dat, vrînd să readucă imaginea în cadrele normale cu ajutorul unei oglinzi, aceasta se sparse cu zgomot asurzitor. Se trezi brusc. Lîngă canapea, Ando avea în mînă un pistol cu aer comprimat, cu țeava îndreptată spre el. Slavă Domnului că arma nu fusese încărcată.

Acesta era băiatul, bolnav de leucemie, care din cînd în cînd făcea injectări de sînge spre a supraviețui! Ager, vioi, pulsînd de viață... Generalul povestise cum avusese loc ultima transfuzie pe aeroportul din Catan, direct în avion.

Merse la bucătărie. Femeia era singură, la aragaz, prepara un fel de mîncare ce mirosea a rîntaș de ceapă și a carne prăjită. Nu se arăta surprinsă de prezența lui. Și bucătăria era un soi de anticameră.

– Să vă fac ceva de mîncare?

Anatoli avea gura amară și nici nu se simțea prea bine. Vroia să ia un scobutil. Își umplu un pahar cu apă.

– Vă știu deosebit de bolnavă.

– Cum adică?!... Arăt eu a femeie suferindă?

– Nu voiam să vă jignesc, dar cînd v-ați pensionat de la Operă...

– Acum chiar mă jigniți, replică Rachila pe ton de glumă, mă faceți și pensionară. Eu m-am retras doar din slujbă... și am avut mai multe. Ultima oară, acum trei ani eram soția ajutorului de consul de la reprezentanța din Ionda.

– Ah, știu că generalul a lucrat pe extern făcu Anatoli pe nătîngul. Deci, sînteți perfect sănătoasă?

– Așa cred, chicoti amuzată Rachila.

Anatoli luă pastila și se îndreptă spre salon. Deci, boala gravă a Rachilei era o farsă. "Agenții aici, în Numalia, sînt mult mai acoperiți ca la noi", reflectă apăsînd trăgaciul pistolului cu aer comprimat. Ochi centrul tabloului de pe perete. La un moment dat, ușa se deschise și apăru generalul D Era alb ca varul.

– Ei, puștiul acesta îmi fura tot felul de lucruri
Anatoli îndreptă arma spre inima generalului.
– Să încerc?
– Oricum, evenimentele se precipită și salvarea situației tot în mîinile dumneavoastră...
– Președintele a acceptat dialogul.
– Doamne ferește! Despre ce dialog este vorba?
– Dialogul cu manifestanții...
– Marele Iluminat nu poate accede la un act așa de important fără acordul dumneavoastră.

Presupuse cam care au fost reacțiile în Consiliul Generalilor Nu-l vedea pe Milua în rolul de rabin. Regimul acesta credea că orice compromis este o degradare inadmisibilă, care ar fi dus la suprema îngăduință a înmulțirii vocilor. Voci confuze, asta se dorea. Tot ceea ce răsufla pe la colțuri era catalogat ca stat în stat.

Centrul, Vescovia, era singurul mod de a scăpa de la o astfel de "rușine"...

Marele Iluminat îl primi de data asta în cabinetul său. Nu era prezent decît generalul D., care-l însoțise pe Anatoli. În spatele biroului se găsea o harta. Pe birou – un steguleț cu fluturele, o statuetă reprezentînd o balerina, un caiet-notes și o tavă cu diverse sucuri. Alături, o măsuță de telefoane.

Gazda rînji în stilul său personal cînd îi întinse mîna. Îi pofti să șadă în fotolii. Era agitat, i se uscau des buzele și le umezea cu limba mare și greoaie. Bîțîia din cap.

Generalul D. îi spuse că Milua avusese în ajun un diferend cu Ralin, primul ministru. Din sursele sale, neautorizate, generalul aflase că cei doi avuseseră o discuție aprinsă legată de "atenția deosebita" ce i-o acorda Ralin consilierului Vector Spaski. "Era un intrigant?", se arăta nedumerit Anatoli. "Nu, Spaski s-ar fi uitat într-un anumit fel la primul ministru și acesta i-a întors surîsul..." Un gest ce nu a scăpat geloziei președintelui. Spaski a fost retrogradat Mai-marele portarilor.

– Am nevoie de sprijinul dumneavoastră, intră direct în subiect Milua. Atmosfera politică și socială este cît se poate de înfierbîntata. Noi nu vrem să deplasăm sediul Puterii, nu vrem să deraiem în haos Haosul a fost doar un mijloc spre a ne consolida, nu un scop.
– Doriți cu tot dinadinsul o clarificare de poziții?

Intrebarea lui Anatoli căzu ca un ciocan. Generalul D. roşi puţin în timp ce preşedintele avu o reacţie de om jignit, coborînd privirile. Ne consideri chiar un fel de diletanţi, părea a spune Milua.

– Noi nu putem polariza încă definitiv şi ireconciliabil forţele statului actual. Aceasta... numai în măsura în care Vescovia ar fi împotriva... tranşării Puterii.

Anatoli îl privi atent pe generalul D Acesta se uita peste umarul lui Milua, într-un punct de pe hartă.

– Dumneata, ce spui?

– Eu ce pot spune. Oamenii mei de abia aşteapta sa iasa din umilinţă, sa reintre în dispozitive, să servească acest popor ce a intrat în degringoladă. Crearea Detaşamentelor Muncii nu a fost o soluţie prea fericită atîta timp cît se amînă deznodămîntul scontat. Pe de altă parte sînt şi un exemplu rău... producţia scade si forţa de munca este utilizată în politică! Ce să mai zic de..

– Fii mai clar...

– Avem nevoie de profesionişti. Revoluţiunea asta s-a extins de la Dictator la slujbaşii săi, ceea ce nu ne aşteptam. Centrul ne garantase o anume imunitate, faptul că singura persoană incriminată va fi cea a Dictatorului. De trei luni, oamenii nici n-au serviciu, reţelele externe sînt dezorganizate şi nu le intră salarii, ce să mai zic de sprijin tehnologic. Strada se revoltă şi ameninţă nu numai cu revendicări materiale curente cu un plus de alimentaţie şi căldură, dar şi cu împărţirea Puterii...

– Şi vreţi să salvaţi suprastructura sacrificînd manifestanţi?

– Un popor nu înseamnă nimic, interveni Milua. De fapt, ne aflăm confruntaţi cu un număr de persoane, partea revoltată a naţiunii, indivizi instabili, nonconformişti. Un milion de oameni, cel mult...

– Gîndiţi-vă, îl susţinu şi generalul, că noi salvăm inteligenţa Cei mai căliţi şi mai bine înzestraţi fii ai ţării. Oamenii mei au dovedit aproape o jumătate de secol că ştiu să ţină în mînă un sistem, în timp ce manifestanţii aştia nu vor decît să se urce în jilţul Puterii şi să se răfuiască cu noi. Cît ar rezista?

– Văd că nu prea vreţi să-i lăsaţi să guverneze, şarjă ironic Anatoli, amuzîndu-se pe seama disperării celor doi interlocutori. De altfel generale, cîţi oameni ai pe din afară?

– Aproape patruzeci de mii şi peste o sută de mii de informatori

– Vrei să refaci reţeaua?

– Nu numai atît, interveni preşedintele ferm Vrem sa le dam o lovitura mortală destabilizatorilor.

– Ţesătura internaţională e destul de fină, replică Anatoli Ce ar insemna să izbucnească din nou vulcanul aici, în Numalia?

– N-ar fi mare lucru, totul e pus la cale, spuse generalul D. Oamenii mei își reintră în funcții și le dăm și ocazia să se remarce.

– Vor face treabă bună, îl susținu Milua.

– Abia așteaptă să se facă utili Patriei și comandamentului Vescoviei. Politica noastră este și politica marelui vecin și prieten de la răsărit.

– Deocamdată eu nu pot obține curînd acordul Centrului, reflectă Anatoli, luînd o poziție teatrală de om dus pe gînduri. Cît va privește, mîine este așteptată, la ora nouă dimineața, începerea dialogului. Toată lumea, tot Gadul și chiar agențiile internaționale privesc cu încredere acest moment. Va fi un moment de conciliere?

Era vizibil că Anatoli se juca de-a pisica și șoarecii. Milua tuși înfundat. Spuse tremurînd ușor:

– Să obținem o amînare...

Asta dorea! Și Anatoli era conștient că lucrul acesta era și în planurile Vescoviei. Era un punct cîștigat pentru Milua și pentru oamenii generalului. "Amînarea" era o treaptă de tatonare, de testări a reacției populare și, de ce nu, a celei internaționale. Făcîndu-se a nu da atenție acestui pas, nu legitimiza încă intervenția brutală, dar dădea curs cererii generalului de a-și pune în pregătire rețelele sale de mai multe zeci de mii de agenți. Ursii ieșeau din bîrlog...

Anunțarea suspendării dialogului s-a făcut prin intermediul radioului, și asta pe la ora 10 dimineața. Președintele s-a scuzat că nu poate apărea la televizor. Multă lume n-a știut de această modificare de ultim moment și a așteptat mai departe un verdict. Piețele erau pline.

După ce, la început, cei care munceau efectiv au demonstrat în zilele libere de sîmbătă și duminică, după săptămîni de scandări în neant, manifestară în afara programului, trecînd, încet-încet la încetarea lucrului

Stăteau zile întregi în piață, aceasta fiindu-le casă și masă.

Vestea amînării dialogului, însă, a dus la o radicalizare a străzii. Ca orice om învățat cu munca, ce se vede nevoit să-și abandoneze obișnuințele, pentru a-și face dreptate, ca și cînd ar fi nevoit să recurgă la un lucru extrem călcîndu-și pe demnitate, demonstranții deveniră mai încrîncenați.

Se recurse la greva foamei. Piața de Ulei fu invadată de corturi cu familii întregi de astfel de protestatari. Se supuneau grevei nu numai tatăl și mama, dar și copiii, bunicii, nepoții. Mulți veniseră cu pendula la ei, ca fiecare oră de înfometare să se audă la guvern.

JOS CU
SECURIȘTII !
julian

Corturile se consolidasera și în fiecare zi se organiza o Întrunire a corturilor". Dacă, se presupunea, greva ar fi ținut un an, ar fi avut loc anual "Marea Întrunire a corturilor". În cadrul întrunirii se hotărîse și organizarea unui concurs cu premii privind rezistența, ponderea și chiar acordarea titlului de "Miss Schelet".

Generalul D. nu reușise să facă infiltrări în rîndul greviștilor căci după numai trei zile Terția, Buzati și Gil, oamenii lui de bază, ridicară corturile. Nu erau la fel de călîți ca muncitorii care reușiseră să supraviețuiască cu un salariu de mizerie, timp de douăzeci și cinci de ani. Unii din generali, și în special Tanculo, susținea ideea păstrării în grevă a protestatarilor cît mai mult timp, pentru a-i epuiza și, totodată pentru a realiza reacția de erodare a opiniei publice, ce se plictisea sau se obișnuia cu un fenomen ce rezista mai mult de o săptămînă. Din aceasta pricină oamenii generalului D., personal din Detașamentele Muncii, treceau la încurajarea greviștilor. Aceștia mergeau la corturile înfometaților, le adresau cuvinte de îmbărbătare și le pipăiau satisfăcuți coastele ieșite prin piele.

Pe de altă parte, susținătorii greviștilor erau și ei interesați în menținerea acestei forme de protest, pentru a mări responsabilitatea guvernului și arăta lumii întregi cît de nepăsător era Marele Iluminat la suferințele propriului popor. Zeci de ziariști din Erania, din Ionda și din țările nordice colcăiau prin Piața de Ulei. Blitzurile scăpărau din zece în zece secunde.

Mai precaut, generalul D., își luase o seamă de măsuri de prevedere. Adept al scurtării demonstrației, generalul monta de jur împrejurul pieței gratare de mititei, ce îmbiba aerul cu un miros puternic de carne friptă și de usturoi. Paznicii din jurul corturilor erau unul și unul, înalți, bine hrăniți, mestecînd tot timpul ba un cîrnat, ba un mititel, ba un copan de pasăre bine rumenit.

Dacă dintr-un impuls nefericit, vreun grevist se trezea cu o bucată de carne în mînă, în care își mai vîra și dinții, în piață avea loc o adevărată vînătoare, ca atunci cînd un hoț este prins asupra faptului sau cînd un negru este dat la linșat. Piața de Ulei era într-o adevărată răzmeriță, căci nefericitul era hăituit, alergat de protestatarii conștiincioși, scalpat de poliția, care dorea intens să elimine un adversar, repudiat de familie, pus la stîlpul infamiei. Spectacolul era jalnic, un întreg alai de oameni jerpeliți, de aruncători cu pietre, de ziariști cu blitzurile, de oameni ai ordinii agitînd bastoane și de cîini vagabonzi se țineau scai de sărmanul pofticios, ce rămînise la un lucru interzis, păcătuind.

Pentru a-i compromite, oameni ai generalului D., scăpau prin corturi pachete cu mușchi afumat, șuncă, crenvurști, cîrnați și banane

Jucînd cărți cu lihniții, oamenii de pază scoteau, ca din nebăgare de seamă, cîte un ghiudem din buzunar sau cîte un sadvici cu șnițel din borsetă.

Pentru a fi epuizați mai repede, Piața de Ulei era luminată noaptea a giorno. Se punea în evidență spectacolul continuu al înfometării, subliniat și de cîntecele jalnice ale protestatarilor, care îngînau tot timpul cîte ceva ca să uite de stomac. Le țineau isonul și paznicii, dar cu gura plină de salam.

Văzînd că gluma se îngroașă, conducerea dădea ordin ca polițiștii să ia masa în public și acest lucru să se facă cu mult fast, cu fanfară și cu multe feluri de mîncare. Cînd nici acest gen de momeală nu dădu roade, petrecăreții din capul bucatelor începură să-i suduie și să-i bat jocorească pe rezistenți, că sînt niște yoghini, niște oameni experimentați, ce au studiat printre esenieni cum să-și rețină poftele, că fac pe Christii, că tot ceea ce fac ei este o bagatelă, oferind un spectacol gratuit.

În exasperare de cauză, se răspîndește zvonul că prin tufișuri înfometații s-ar epuiza în dragoste. De atunci se lansară casetele video cu scheletele sexy.

*

* *

– Direcția a cincea, a dezinformării, spuse răspicat generalul D la consfătuirea cu șefii serviciului secret, va fi Partidul Indignării Sociale al domnului Verdun. El va participa la toate guvernările de aici încolo.

Erau de față, în sufrageria casei generalului, Terția, Mulin Nesso, Buzati, Gil, Constant, Matias și doi agenți importanți veniți de pe extern, Cartar și Palin.

– Trebuie să ne diversificăm, continuă D., în noile condiții, rîse zgomotos, ale economiei de piață, sediul direcției, pardon, a partidului, va fi în castelul Pell, ce se va repara și recondiționa cu banii Ministerului Culturii.

– Ce facem cu oamenii din teren? întrebă generalul Constant potrivindu-și o șuviță rebelă ce-i cădea pe ochi.

– Vor fi reîncadrați, dar de data aceasta nu într-o instituție centrală, ci în diverse locuri, ca macaragii, boschetari, șefi de gură de țeavă la pompieri, scriitori la vagoane, puitori de mine în armată, pictori de vitrine, agenți imobiliari, și, în special, decoratori la pompe funebre Trebuie neapărat să punem mîna pe acest sector, să fie monopol al serviciilor secrete...

– Și vor avea salarii de puitori de mine? se arătă contrariat Matias

– Nici vorba. Vor fi plătiți în valută, de la un cont al unei bănci ce ne va aparține și care va avea dreptul de emisiune de monedă. Cum stăm cu oamenii?

– Sînt cu toții în centru sau în periferia Gadului, lua cuvîntul Buzati. Efectivele se cifrează la aproape o sută de mii...

– Să nu cumva să răsufle ceva, să se ducă zvonul accentua generalul.

Anatoli, care stătuse mai de o parte, privindu-i pe rînd cum se agită și cum recepționează știrile, păru a fi contrariat:

– Văd că ați renunțat la alte metode pentru încetarea grevei.

– Nici vorbă, răspunse prompt generalul, folosim soluții alternative, dar ne luăm și unele măsuri de precauție, ne asigurăm spatele D-acă, Doamne ferește, greviștii devin violenți?!

– Foamea poate crea halucinări, remarcă generalul Constant

– Deci, s-a hotărît..., lăsă fraza în suspans Anatoli.

– Nu s-a hotărît nimic, replică grav, tulburat generalul D. Verdictul îl va da consiliul generalilor la sugestia dumneavoastră. Președintele așteaptă cu nerăbdare un semnal.

Anatoli fusese de vreo două ori la ambasada, discutase cu Clitali care primise ordin de la Vescovia să aprobe intervenția, dar numai după ce răbdarea Marelui Iluminat și a generalilor din consiliu ar fi fost șicanată și pusă la grele încercări. Trebuie să se știe că protecția Centrului se obținea și se menținea cu multă sudoare

– Deocamdată Vescovia, rosti calm Anatoli nu poate da nici un fel de garanții și mizează pe un status quo, adică pe o amînare a dialogului, nu a represiunii, pentru a testa și reacția internațională și puterea de rezistență a protestatarilor.

Generalul D. și cîțiva dintre subordonații săi, cum erau în temă cu toate manevrele, răsuflară ușurați că trimisul Centrului nu obiectase nimic cu privire la reactivarea unui număr de peste o sută de mii de agenți. Acesta era un punct cîștigat, care, alături de obținerea prin Parlament a posibilității de a se trage în populație în caz de necesitate, puneau bazele viitorului stat de drept.

*

* *

În Piața de Ulei conflictul dintre greviști și adversarii lor era uneori surd, alteori declarat. Vociferările dese subliniau însă și buna rezistență a protestatatrilor, lucru care îi punea pe gînduri pe potentați.

Julian

În cursul unei demonstrații la care luaseră parte și mu de susținători ai greviștilor, leaderul acestora, un tînăr osos, cu fața prelungă, declarase

– Am fi bucuroși să fim lăsați în pace, să nu se mai intereseze nimeni de noi, să fim proprii noștri spectatori. Societatea aceasta, rau clădită, ne determină la singularizare și la anarhism controlat. Ceea ce noi vrem să fim în ochii noștri, altora le apare ca un mănunchi de ele mente disparate ale unui joc, ce vrea să nu însemne nimic. Dar noi ne suportăm pe noi și, în oglinzi, ne admirăm subnutriția și suferința.

Această intervenție a dus la intensificarea exhibiționismului celor din piață. Cîțiva înghițiră tenii ca să slăbească mai repede. Cei care erau suficient de costelivi trecură și la greva apei.

Cînd vreun trecător, ce nu mai fusese de mult în piața de Ulei, se oprea și își făcea cruce în fața adunăturii de schelete, se auzea imediat un rîs isteric. Nedoritul era, de obicei, atacat în felul următor:

– Omule, mai bine du-te acasă. În dibla matale nu există capa citatea de a cuprinde fenomenul. Nu poți realiza cît de ușor ne-am putut debarasa de poftele trupești.

Mai erau unii, printre ei oameni de-ai generalului D., care-i cata logau drept speculanți, saltimbanci, indivizi hîrșiți în multe, ce nu suferă cînd sar peste prînzuri. Se introdusesera și pîri că fac reclamă unor obiecte prescrise de nu-știu-ce medici străini. Leaderul greviștilor a fost chiar acuzat că vrea să-l imite pe Cristos atunci cînd Mîntuitorul a ținut postul negru de patruzeci și patru de zile pe muntele Ghetsimani. Ce vroiau să demonstreze ei? Erau niște hoți ce săvîrșeau o penitență în schimbul unor comori pe care le-ar fi îngropat în libertate?

Anatoli era destul de îngrijorat de fenomen. Nu și-ar fi închipuit că oamenii erau în stare de o asemenea rezistența și solidaritate. De la începutul grevei de cînd trecusera cincisprezece zile, doar doi protestatari, în afara oamenilor lui D, abandonaseră regimul sever, un diabetic și un bătrîn ce, postind șapte zile, se vindecase miraculos de stomac, dar ar fi dat ortul popii prin vlăguire dacă ar fi continuat greva.

Schița un zîmbet atunci cînd observă că intensitatea blitzurilor mai scăzuse. Într-una din zile reporterii și polițiștii se repeziseră într-o piață alăturată, acolo unde două bande de vagabonzi își scoseseră cuțitele. Era o diversiune

Aparatul răbdării, bine exersat la Vescovia, nu funcționa prea bine în Numelia. Noua echipă nu putuse prelua acel tact strunit al

politicienilor de tipul Dictatorului. Oamenii din vechea structura ce se reașezau, cum erau și cei din serviciul secret, care reveneau la matcă, erau confruntați cu un nou mecanism, brăzdat de ideile și sloganurile democrației, ce năvăliseră de peste tot, repetate cu obstinație în Piața de Ulei. Aflați mereu sub proiectoarele insistenței ziariștilor, polițiștii, pompierii și administratorii noului regim erau nevoiți să disimuleze o ruptură cu metodele vechi, atît de eficace și persecutate la vremea lor. De aceea, reintrarea în obișnuință se făcea înfrigurat, uneori stîngaci. Generalii din consiliu nu mai puteau suporta așteptarea și, din ordinul lui Tanculo, recurseră la unele inițiative șocante. Astfel, dispăruse într-o noapte unul dintre protestatari și fusese găsit înecat de băutură la marginea unui canal. Un copil, ce făcea și el greva foamei alături de părinți, fusese biciuit. Unei bătrîne cardiace în loc de papaverină i se dădea bismut.

La o consfătuire cu activul armatei, Tanculo declarase:

– Este un fapt cert că armata noastră de-a lungul timpului a dat dovezi de curaj, putere de luptă, spirit de sacrificiu și demnitate ostășească. Atunci cînd o parte din popor ar încerca să se rupă de idealurile supreme ale națiunii, refuzînd să depună jurămîntul pentru Marele Iluminat, conducătorul nostru drag, vom fi nevoiți, cu abnegație și neînfricare, să tragem fără milă în acești bastarzi...

Starea de nesiguranță și flexibilitatea ce domnea în cabinetul prezidențial, se reflectă și în cererea scrisă pe care o primi Anatoli de la Milua. Acesta dorea pur și simplu o intervenție armată care să pună capăt "dialogului militar". Aștept un răspuns în cît mai scurt timp!

În afară de solicitarea unui acord dat cît mai rapid cu putință faptul de a depune o declarație scrisă atît timp cît el se afla la Gad, se repercuta pentru Anatoli, ca un afront adus nu numai Centrului, dar și persoanei sale. Pentru un om de afară tocmai sosit în capitala Numaliei, acest gest ar fi determinat o serioasă mustruluială pentru conducerea acestei țări, suzerane, dar, cunoscînd bine noile realități, Anatoli se mulțumi cu scuzele ce le primi, chiar a doua zi de la înmînarea scrisorii, din partea consilierului lui Milua, Vector Spaski. Rupse cererea în fața acestuia.

În fiecare an, în timpul Dictatorului, se serba "Ziua Recunoștinței" cu ocazia luării de către acesta a sceptrului de președinte la 31 iulie. Aveau loc carnavaluri, spectacole în public, se juca la tombole și se mînca rața împănată

Pentru a nu pierde un obicei atît de preţios, Milua institui Ziua Ruşinii" la finele lui iulie, ce se atingea pentru prima oară după Revoluţiune.

Corturile grevi̦ştilor, fură împodobite cu becuri colorate, şi cu foiţă de poleiala. Gospodinele împărţira la trecători copane şi piepturi de raţă. Se depuseră pe pereţii corturilor coroane şi jerbe de garoafe şi trandafiri. Fluturi fluorescenţi pavoazau clădirile din împrejurimi în jocuri de lumini policrome. Se ţineau concerte rock la modă, veneau coruri funebre şi se învîrteau în hore ţăranii din nord.

Începură şi participările la tombole, unde erau expuse şi lucruri rămase de la Dictator. A fost bătaie mare pe mustaţa, scurtă şi lată sub nas, şi pe bicornul Dictatorului.

În materie de concursuri se evidenţie "Societatea Guiness" formată din medici, care consemnau recordurile grevi̦ştilor. Rezultatele erau trîmbiţate de clovnii de la circ, iar pe cîştigători îi gratulau cu săruturi languroase balerinele de varieteu de la Luna Park, întocmai ca fru moasele ce se atîrnau de gîtul cîştigătorilor de etapă din Turul Iondei.

Societăţile caritabile proliferau în ultimul timp. Cu ocazia "Zilei Ruşinii" în Piaţa de Ulei se ridică un colţ al "Mamelor cu diplome" ce făcea chete şi cu banii stînşi finanţau guvernul în organizarea de mani festări patriotice. O patroană plantruroasă, în fruntea unei delegaţii, se adresă grevi̦ştilor:

– Dragii mei, să vă dea Dumnezeu sănătate şi perseverenţă în luptă. Am auzit că aţi fi vrut să renunţaţi şi să abandonaţi frumoasa voastră întreprindere. Am fost foarte contrariată. De ce să vă opriţi cînd aţi atins gloria, cînd ochii tuturor sînt aţintiţi asupra voastră? Femeia se apropie de un protestatar numai piele şi os cu care se foto grafie, imitînd Pietà Rondanini. În spatele lor un alt grevist agita o pan cartă cu o raţă ce plutea în suc propriu.

Sărbătoarea ţinu vreo trei zile. A fost un succes. În Piaţa de Ulei s-au lansat cele mai bune reclame. Aici veniră patronii celor mai renumite restaurante din Gad, ce se întrecură în jurăminte că unul sau altul dintre grevişti nu rezistaseră şi gustaseră din cele mai savuroase feluri preparate în bucătăriile localurilor lor. Se pregătiră clipuri pentru tele viziune pentru subnutriţi ce înghiţeau de zor ciosvîrte din tot felul de mîncăruri ce se lansau, avînd bărbia plină de sos.

Se ţineau toasturi, se produceau momente vesele. Primarul declarase că poporul numalian era cel mai vesel de pe planetă, era POPORUL VESELIEI.

Avu succes un poster cu o gură mare, hlizită, înconjurata de ţepi de păr, cu comisurile retrase pînă spre lobii urechilor.

Lumea era mulțumită, se învîrtea de la o tarabă la alta, se îm buiba cu micii din apropiere și se vîra în dughenele de tir sau de jocuri mecanice. O orchestră intona permanent ritmuri senzuale.

Avusese loc și un incident, cînd o femeie dorise să dea bani pentru a vizita un cort. Cel dinăuntru, slab și cocîrjat, o apucase de păr. Se auziră țipete. Veniră gardienii. Cel ce o agresa pe intrusă își înfipsese degetele descărnate în brațele grăsuțe ale femeii.

– Ce cauți aici?! Ce vrei să vezi, femeie nebună?! Ar trebui sa vin eu la tine ca la muzeu, că și mătăluță ai frigiderele cam goale și copiii flămînzi. Îți dau eu ție curiozitate. Na!

Cea agresată însă se ținea tare:

– Nenorociților! Eu niciodată n-aș face spectacol din sărăcia mea Sărăcia îmi aparține numai mie, eu n-aș deschide frigiderele ca un iluzionist...

În casa generalului D. se perindau tot felul de persoane. Majoritatea dintre oameni umili, îmbrăcați săracăcios, care îi sărutau mîna gazdei ca un mare binefăcător ce era. Gil și Buzati plecau adesea cu mașina, ducînd plicuri la Casa Albă.

Anatoli stătea rezervat pe canapeaua din salon și raspundea monosilabic la atențiile gazdei. Știa că Milua dădea telefon de trei ori pe zi spre a se interesa de intențiile sale. Făcuse el vreun gest spre a da lumină verde "acțiunii de curățire"? Generalul D. îl privea îngrijorat. Și ceilalți oameni din casă și oaspeții se uitau la el ca la un sfinx.

Fusese și Burker și Wilem într-una din zile. Pleca în Erania și vroia să-și ia rămas bun de la general. Aștepta și ultimele instrucțiuni. D. îi puse în brațe cinci din cele mai bune tablouri ale sale ("Cinci stele artificiale", comentase Anatoli), să le poată vinde la licitații și să verse banii în conturile știute. Aranjase la vamă cu Burker să treacă fără probleme.

– Avem nevoie de banii aceștia ca de aur îl avertiză generalul pe eranian. Ne așteaptă vremuri grele.

Iar se uitase spre Anatoli și oftase Sunase iar telefonul Era de la cabinetul lui Milua...

"Asta nu mai e tactică. Doriți sa ne umiliți să ne dați planurile peste cap", spuneau privirile lui D.

Publicul se plictisise de spectacolul grevi știlor. Ziariștii străini avizi de noutăți, obosiră și pozele lor cu schelete ambulante nu mai erau achiziționate bine de patronii lor

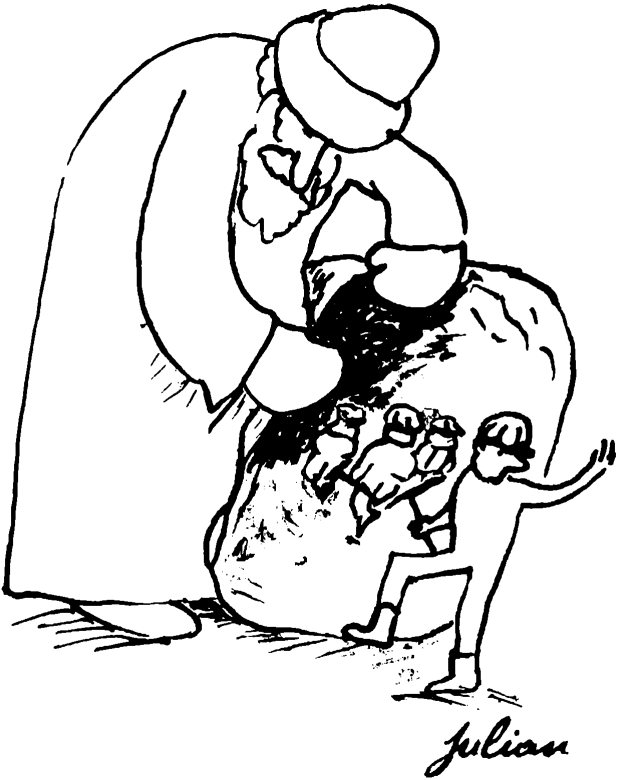
Julian

O lovitură de teatru o dăduse o menajere de circ ce se așezase în preajma Pieții de Ulei. Jivinele sălbatice emanau un miros insuportabil, ce se împletea cu mirosul locului.

Se adunau aici tot felul de înfometați, de sărăciți din provincie, care recurgeau la cerșetoria cea mai sordidă, umbrind țelul nobil al revoltaților. Anatoli constată că protestatarii și uitaseră acest țel.

Un anumit masochism pătrunsese în conștiința tot mai tulbure a celor din piață. Ajunși în a douăsprezecea zi, mulți recurgeau la torturări, la biciuiri, pentru a se menține într-o formă fizică bună. Un fanatic strigase la un moment dat:

– Ori vom obține recorduri ori vom pieri!

Cîțiva, însă, se retrăsesera. Afișele se ștergeau, erau luate de vînt. Posterul acela, cu groaznicul rînjet, se mai găsea într-o vitrină cu rame vechi.

Anatoli își dădea seama că venise momentul!.

*

* *

Pentru prima oară în piață, în noapte, se stinseră luminile reflectoarelor. Scheletele apărură în clar de lună, lucioase ca niște ape ascunse.

Lucirâ și cordoane cu căști. Militarii se apropiaseră în pas zornăitor. Loveau în scuturile mari, albe, ca de cruciați. În lipsa unor căști speciale, o parte dintre soldați purtau căști de mineri. Se agitau și niște suliți. Cîteva tancuri lansară jeturi de foc ce aprinseră două corturi.

Printre rîndurile trupelor ce înaintau compact își făcu loc un pluton de cavaleri ce galopa spre piața, trecînd corturile în picioarele cailor. Se auzeau strigăte de lupta și gemetele celor agresați. Un comandant ordonă: "Să arăm totul!"

Un grup de greviști, sumar îmbrăcați, se strecurau ca niște fantome spre gardul din dreptul restaurantului Luna Park. Fură acroșați de zece călăreți. Căzură cîteva capete.

În grădina din preajma Pieții de Ulei, în fața teatrului "Calogero' se făcură primele arestări. Zece tineri fură îngropați de vii pînă la gît și pisați de galopul cavaleriei, ce trecu peste ei de vreo zece ori în răcnete sălbatice.

Leaderul greviștilor fusese capturat tocmai cînd încerca să coboare în pivnița unei școli, acoperit de șobolani. Fusese biciuit și pus să ducă o cruce imensă, ridicată în cinstea eroilor de la Revoluțiune în mijlocul pieții.

Fura aleşi încă vreo trei protestatari, ce participaseră la Revoluţiune, să ducă alte trei cruciuliţe ce cîntăreau fiecare cîte optzeci – nouăzeci de kilograme.

Alaiul de soldaţi, conduşi de cei patru grevişti revoluţionari ce carau în ghionturi poverile de lemn, înaintă spre Piaţa de Soc. Toate luminile de la blocurile din jur se aprinseră. "Crucificaţi-i! La zid cu ei! Ei au îndrăznit să facă Revoluţiunea!"

În Piaţa de Soc, locul unde căzuseră răpuşi zeci de contestatori ai dictatorului, crucile fură înfipte în pămînt şi greviştii, o mînă de oase fură bătuţi în piroane. Pe cea mai înaltă cruce, mai marele greviştilor icnise înainte de moarte:

– Doamne iartă-i că nu ştiu ce fac! Doamne blagosloveste i fi indca ne fac un bine!

Soldaţii dădură foc la cruci şi începuseră să arunce cu petarde în sus. În alte pieţe, resturi din mănunchiurile de grevişti scăpaţi din încercuiri, fură îngropaţi pînă la gît şi li se tăiară capetele. Cei, dintre ei, care participaseră la Revoluţiune au fost traşi pe roată chiar în locurile unde luptaseră împotriva Dictatorului. Răstignirile în pieţe se practicară pînă dimineaţa

La un moment dat se auziră salve de artificii, semn al victoriei. Comandanţii penitenciarelor dăduseră drumul la deţinuţi, ce veniseră în oraş, urlînd, atacînd cu cuţitele pe ultimii grevişti, scăpaţi, batjocorind trupurile fără capete ale celor ucişi.

Pe la patru dimineaţa, Marele Iluminat apăru la televiziune spre a rosti un discurs.

– Au vrut dialog şi au avut, spuse Milua printre altele. Au vrut să fie Chriştі şi au fost răstigniţi. Au vrut să uluiască lumea şi lumea i-a uitat. Vom ara Piaţa de Ulei şi vom răsădi flori ca semn de omagiu al barbăţiei noastre.

Preşedintele bau un pahar de sampanie

3

Anatoli participă la marea petrecere din Cula Generalilor. Coloanele din grandioasa sală erau şerpuite de şiraguri şi ghirlande de trandafiri. Pe o estradă, o orchestră formată din trei sute de instrumentişti, executa valsuri. Gheridoane cu gustări alese şi frapiere de argint cu sticle de şampanie străjuiau pe margini. Tabloul lui Milua era atîrnat de un policandru uriaş, strălucind de reflexele turturilor lor de cleştar.

Ofiţeri superiori, îmbrăcaţi în uniforme de paradă cu fireturi şi epoleţi auriţi, încărcaţi de decoraţii, zumzăiau într-un cor amuzant învîrtindu-se pe tocuri. Consilierii preşedintelui erau îmbrăcaţi în frac. Tinere în rochii cu crinoline se plimbau de la un grup la altul. Erau aşteptaţi oaspeţii de onoare.

O masă de patrusprezece locuri, gătită cu flori şi cu un urias fluture de argint, trona în mijlocul încăperii.

Cîteva perechi se legănau în ritmurile "Cumparsitei" cînd fu anunţat de un majordom însuşi preşedintele Numaliei.

Bîţîind din cap, acoperit de briantină şi de zîmbete, Milua apăru în frac, vestă raiată şi lavalieră cu piatră. În spatele lui veneau cei patru generali ce formau consiliul de război, cu soţiile, precum şi Ralin, însoţit de Zulnia. Un întreg alai se pogorî de pe podium, în timp ce muzica intonă "Marşul cavalerilor în scară". Preşedintele se îndreptă direct spre el. Anatoli se afla lîngă o coloană în dreapta orchestrei. Smulgînd două pahare de şampanie de pe o tavă şi înmînîndu-i un pahar, Milua îi spuse cu glas răsunător:

– Stimate prieten, dacă nu aţi fi fost dumneavoastră noi nu am fi izbîndit. Cu tactul şi cu strategia dumneavoastră ieri şi azi noi ne-am putut achita de îndatoririle sfinte către ţară şi, de ce nu, către Vescovia Să ne pupăm

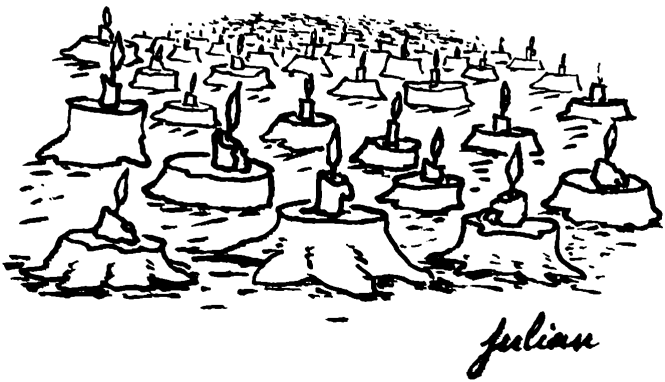
Juliana

Milua se apropie de el și după ce ciocnira paharele îi țuguie buzele pe la ureche.

Veniră pe rînd cu paharele întinse Balt, generalul D., Tanculo Aris și Ralin. Generalii trosniră tocurile de se auzi în toată sala. De undeva de sus pluteau petale de trandafiri și aripi de fluturi. Orchestra cadență o polcă.

În timp ce se așezau la masa din centrul sălii, fu adusă o cușca în care se găsea un bătrîn descărnat, avînd doar niște izmene pe el. Cei patru soldați, țepeni, cu bărbiile înălțate, ca și cînd ar fi dus un clapon împinseră cărucioara pînă spre masa de onoare. Rumoarea se stinse.

Generalul D se aplecă la urechea lui Anatoli, ce stătea între el și Rachila la masă, și-i șopti:

– Bătrînul ăsta de o sută opt ani a fost creierul razmeriței, geniul rau

Un preot veni lîngă cușcă și începu să-l tămîieze pe oropsit, apoi apucă un smoc de busuioc și, bolborosind o rugăciune de amintire, vîrî mîna printre gratii și-l stropi de cîteva ori cu apă sfințită.

Împins ca de un impuls inspirat, Milua își aprinse o havană de la marele cămin al sălii, în care se perpeleau butuci groși, și se apropie cu salturi de balerin de cușcă. Apucă un fel de polonic, agățat de mînerele cuștii împreună cu un vas de smoală fierbinte, și afundîndu-l de vreo două ori în cazan vărsă pe capul albit al bătrînului cupele de lichid ne gru. Apoi, îi aprinse părul cu scrumul de la havana, făcînd toate acestea cu cochetărie, ca la o inaugurare. Ființa bătrînului luă foc și arse ca în mituri hadesiene. Preotul îl stropi de la distanță cu aghiasma Fusese semnalul de început al adevăratei petreceri.

În timp ce trupul pîrjolit al importantului prizonier era scos din sală cu aceeași demnitate de către cei patru soldați chipeși, pe alte căru cioare și mese pe rotile erau aduși fazani, purcelușii de lapte, iepuri în aspic, fructe de mare, fripturi de căprioară cu frunze de cocotieri pe deasupra, nisetru în sos de ananas, calupuri de parmezan, turte de clapon cu stafide, jamboane dispuse în arabescuri... Un car alegoric reprezenta Piața de Ulei cu corturi din ghiudem, cu flăcări imitate de ardei grași, cu asaltul cavaleriei bine decorat cu unt, smîntînă, maioneză și cremă de caviar. Crucile răstignirilor erau încropite din cașcaval, iar capetele celor spînzurați erau din măsline uriașe. Șugubeață, Zulnia se ridică de la masă și luă o măslină.

– Tocmai capul leaderului ..., glumi Milua.

Un zgomot uriaș de rîs inundă sala. Orchestra atacă un vals și din mascaronii de pe coloane se aruncară confetti. Un grup de balerine încinseră un dans sprințar în dreptul orchestrei, pentru ca apoi să-și

aleagă cîte un partener cu epoleți și să se lunece în splendide voltije în ritm de crinolină.

– Vreau un vin ceva mai dulce un Porto, sau o Malaga, comanda Milua.

Cu paharul în mînă făcu ocolul mesei și se sărută cu Ralin. ("Cu Ralin! Cu Ralin!", strigară oaspeții). Mesele cu băuturi erau asaltate. Cineva ("Inspirat, omul...", remarcă generalul D.) luase o cască de miner și-și turnă în ea un kil de vin burgondez pe care-l dădea peste cap. Aplauze. Aplauze frenetice.

La o masă apropiată Anatoli îl văzu pe preotul ce fusese lîngă cușca bătrînului grevist. Stropea cu aghiasmă bucatele din jur, binecuvînta vinurile și capetele celor apropiați.

– Cine este? îl întrebă pe D.

– Părintele Tatuan, un om care pentru noi e ca un sfînt. A reușit să împace toată lumea după Revoluțiune și astfel să evite o vînătoare de vrăjitoare.

– Pot să stau puțin de vorbă cu el?

Generalul îl conduse la fața bisericească prezentîndu l pe Anatoli părintelui. Apoi se retrase, lăsîndu-i împreună.

– Aș vrea să vorbim cîte ceva, părinte îl ruga Anatoli. Să trecem la o masă mai retrasă.

Tatuan fu de acord Se așezara la o masuța în spatele unei coloane.

Anatoli îl luă pe ocolite, introducîndu-l mai întîi în lumea viselor sale. Îi povesti cum se simțea el în timpul periplurilor sale onirice, cînd ca un continuator al eului diurn, cînd ca un dublu, ca un personaj manevrat din culise, cînd ca un bobeu ce aluneca pe o pistă cu multe ocolișuri și capcane montate de o forță necunoscută.

– Ce să fie părinte? întrebă nevinovat Anatoli.

– Nu poate fi decît reprezentarea Tatălui, a Fiului și a Sfîntului Duh, răspunse grav Tatuan. Ceea ce se întîmplă în lume se află și în vis.

– E de nedezlegat cum de puteți binecuvînta o pedeapsă lumească de genul acesta de asprime, îl surprinse Anatoli, amintind de scena cu bătrînul din cușcă.

Părintele Tatuan se reculese greu. Își făcu semnul crucii, mare în toate zările, apoi, își drese glasul:

– Și aceste fapte sînt întru Domnul. In Biblie se petrec lucruri teribile, care sînt tot ale lui Dumnezeu. Spre pildă Iacov, alesul Domnului, purcede la înșelăciune în dauna cumnatului său Laban. Se pare că este împins către acest lucru prin faptul că Laban îl înrobise cu totul, îmbogățindu-se pe seama lui. Furtișagul este ingenios, ca la actuala

FIAT LUX!
julian

"albire a banilor. Prin convenție, din turma lui Laban, Iacov își alege oile și caprele pestrițe, care sînt în minoritate. În scurt timp recurge la o tactică genetică spre a mări numărul capetelor pestrițe în turma de ovine și caprine albe ale lui Laban: în momentul împerecherii sugestionează animalele pestrițe. "Cînd oile erau slabe nu punea nuiele" Selecție genetică! în mod normal Laban a început să-l urască pe Iacov dar acesta din urmă își pregăti plecarea spre "țara părinților săi". Bun psiholog, Iacov decelează această ură "după fața lui Laban". Cumnatul său era rigid, ranchiunos, îi ocolea privirea. Cînd plecă împreună cu toată familia, fără știrea lui Laban, Iacov are un consiliu cu Lea și cu Rahela, soțiile sale, în care gazda era bîrfita pur și simplu de cele două femei, care, astfel, își taie cordonul ombilical de casa unde au crescut. Acestea nu uită să subtilizeze și idolii lui Laban, de care nu ne îndoim că erau din metale rare. Dar aceste fapte nu sînt nimic. Fiii lui Iacov nu pregetă să treacă prin foc și sabie cetatea lui Sihem și a lui Hamor heviți din Canaan, numai pentru faptul că Sihem se culcă cu sora lor Dina. Nu e suficient că Sihem o cere de nevastă, nici trecerea tuturor bărbaților heviți la tăierea împrejur nu e suficientă. Frații Dinei omoară oamenii, pîrjolesc cetatea, pradă averile și iau în robie femeile și copiii heviți. I-au jefuit și pe cei morți. Heviții ar fi vrut să se încuscrească cu neamul lui Iacov și să creeze același popor Slăbiciunea se pedepsește Între neamuri există suficiente limite...

– Dar, părinte, eu vorbesc aici de Piața de Ulei Cine sa fi păcă tuit acolo față de un popor ales de dumnezeu?!

– Fiule, piața a fost la început agitata de lucruri mai mult sau mai puțin nedrepte, apoi, adepții ei, siluiți de doctrine păgîne, și-au uitat scopurile și au decăzut în Sodoma...

– L-au mîniat pe dumnezeu?!

– Întocmai. Altfel, Dumnezeu n-ar fi făcut ceea ce a făcut.

– Părinte, aceasta e o interpretare, care ține drept strai unor oa meni puternici.

– Ei, bine, tocmai de aceea ne este dat noua sa interpretam pentru că noi sîntem întru Duhul Sfînt.

Părintele Tatuan se sculă repede de la masă, își făcu semnul de închinăciune și se îndreptă spre locul de unde fusese tulburat.

Într-un tîrziu Anatoli se pomeni dansînd cu Zulnia, pesemne bause mai multe cupe de șampanie în cinstea lui Laban.

– Trebuie să-ți mărturisesc, îi șopti frumoasa balerină la ureche ca sînt extraordinar de fericită. Plec în străinătate să mă operez. Suporta Ralin totul. Nu ți se pare drăguț?

Un turture de cristal batea de miezul nopții, iar un instrumentist din orchestră sufla într-o vipușcă de general. I se făcu rău.

A doua zi după sărbătorirea victoriei asupra forțelor obscene ale celor din Piața de Ulei, Anatoli participa la o acțiune a unei grupe de șoc aparținînd serviciilor secrete. Urma să fie interzis ultimul ziar al opoziției și să i se sigileze tipografia.

Încă de la începutul protestului greviștilor foamei, acesta se ocupase de publicarea unui buletin informativ și care decria în detaliu manifestările din Piața de Ulei. Zilnic cititorii erau puși la curent cu starea sănătății revoltaților, cu declarațiile lor belicoase, cu infiltrările de provocatori, cu interviuri date de greviști în presa străină, cu discursurile mai importante... Se făcea o publicitate deșănțată capilor grevei. Unii dintre ei apăreau pe prima pagină cu portretul în medalion și vorbele de duh sforăite cu litere groase.

Grupa de șoc, condusă de Buzati și coordonată din Chevrolet de generalul D. printr-o stație stereo, pătrunse în clădirea din stînga a Palatului Presei și urcă la etajul trei, acolo unde era redacția și tipografia ziarului, prin toate intrările, chiar și pe fereastră cu frînghii și pitoane. Ziariștii și tipografii fură repede imobilizați, puși cu fața la zid și percheziționați.

– De ce faceți toate acestea? întreabă cu voce joasă redactorul șef, un bărbat slăbuț, cu barbă și mustăți ce-și căuta mereu ochelarii.

– Fiindcă nu mai există hîrtie și toate pravaliile astea de zvonuri și hîrfă trebuie închise, se răsti Buzati la el, strivindu-i degetele cu pantoful tocmai cînd era să-și găsească lentilele sub birou.

Anatoli asistă la întreaga desfășurare a acțiunii de închidere a jurnalului. Tipografia fu debranșată de la curentul electric și mașinile se opriră tocmai pe drumul definitivării ultimelor exemplare din acea zi. Maldărele de pagini zăceau pe paleți, multă hîrtie defectă era împrăștiată pe jos. Mașinile de legat se înțepeniseră tocmai cînd derulau sulurile uriașe. Rotativele deversau valuri de celuloză parțial tipărită. O lume se închista în cazna ei de a se naște. Oamenii generalului D. puneau pecete și turnau sigilii pe toate brațele și pîrghiile mașinilor. Cînd se închise ușa localului și apărură pe tocurile ei mai multe peceți de ceară roșie, Anatoli se uită prin geamurile fumurii. Părăsit și potolit de forfotă, sediul jurnalului arăta ca o pivniță cu mașinării părăsite bombardată în război.

În Chevrolet, generalul D. îl informa că Milua daduse ordin ca și cofetăriile să fie închise, desființate.

– Pentru ce? se revoltă Anatoli.

Și făina e în aceeași situație ca și hîrtia. Nu avem grîu, nimeni nu a lucrat anul acesta pe cîmp. S-au ținut de revoluțiuni. Trebuie să economisim pîine.

Trecuseră pe lîngă o cofetarie și lui Anatoli îi rămase întipărită pe retină imaginea unor saci în care se înfundau niște bucăți de pandișpan uriașe

Într-una din zile, cînd se lăsase toamna peste Gad, Anatoli fu invitat la Clubul militarilor la o paradă a modei. Propietăreasa, o fostă secretară a generalului Matias, ce lucrase la mai multe ambasade din Vest și, după Revoluțiune, apăruse ca o demnă luptătoare ce asaltase Casa Albă pînă la căderea Dictatorului, deschise gala cu o scurtă cuvîntare prin care sublinia atașamentul Numaliei la valorile materiale și spirituale ale continentului. Oaspeții fuseseră cu totul de acord că prin astfel de manifestări se pătrundea cu dreptul în marea familie a statelor civilizate. Aplauda frenetic soția lui Buzati, o femeie corpolentă într-o blană de nurcă, doamna Rachila, cu o chinchilla veritabilă, soția ministrului Nesso, avînd o rochie cu decolteul brodat cu perle și paiete, soția lui Tanculo, cu un astrahan artificial... Tot statul major al generalilor era prezent cu o singură excepție: generalul D., care dispăruse în culise.

Primele manechine apărură în cizme lungi, mulate pe pulpă și bluze cabrate pe corp, lăsînd sînii liberi, dovadă a strînselor relații cu Vescovia. Sala ovaționa bunul gust, toate privirile căutîndu-l pe Anatoli, care se sculă în picioare și se înclină respectuos.

La un moment dat în ritmurile concertului în do major pentru pian de Beethoven, își făcu apariția un tînăr zvelt blond cu ochi albaștrii, ce prezentă o superbă combinație de stil clasic și linii moderne. Își dădu capul pe spate, fandă cu piciorul drept ca să pună în evidență croiala vestei și a pantalonului, zîmbi cuceritor. Figura efeminată, mlădierea corpului, pașii de balerin, îi aminteau lui Anatoli de cineva cunoscut Ținuta manechinului, buzele senzuale, carnația fină, atrăgea chiar și privirile bărbaților, Se scutură ca dintr-un vis. Ropote de aplauze îl însoțiră pe tînăr, fiind chemat de două ori la rampă.

– Ce ziceți de spectacol? îl auzi pe generalul D ce se furișase lîngă el pe nevăzute

– Un adevărat regal...

– Regia îmi aparține, se înfatua D. O să vă fac și o surpriză.

În pauză, Anatoli merse în hol. La un bufet cochet se serveau sandviciuri, cafea și trufe. Se retrase la o masă izolată cu o ceașcă în mînă. Privea pe geamul cu vitralii transparente la o curte interioară unde zăceau niște cabriolete vechi. Fu bătut pe umăr de cineva. Cînd se întoarse o recunoscu pe Zulnia în costumația bărbătească. Avea părul tăiat scurt și frezat à la garçon.

– Ce-i cu tine în postura aceasta? se miră Anatoli

O mică surpriză, nu? se voală glasul fetei de la sopran la bariton

Abia acum își dădu seama Anatoli că manechinul atît de aplaudat nu putea fi decît... Ce travesti teribil!

– Te ții de farse.

– Nici vorbă. Ți-am spus că voi pleca în Erania pentru o anume operație. Ei, bine, ea a reușit. Am optat în cele din urmă pentru sexul tare și... iată-mă bărbat! Nu că am succes? Ce zici? (îi întinse mîna lui Anatoli). Mă numesc de aici înainte Zulnin.

Făcu o piruetă perfectă. Zulnia era, într-adevar un tînar frumos cuceritor, zvelt și cu o anumită eleganță ce o dobîndesc doar firile boeme. Ochii albaștrii, senzuali, îl făcură pe Anatoli oleacă melancolic

– Îi datorezi toate acestea lui Ralin...

Îi veni să zică "ultimul tău amant", dar se abținu.

– Lui și lui Dumnezeu... Credința m-a făcut fericit.

Într-adevăr, reflectă Anatoli, în lumea de azi această adorare a lui Dumnezeu se purta ca o icoană de lux.

Credința făcea parte din butaforia saloanelor. Zări o cruciuliță de aur la gîtul doamnei Nesso. Să fie un giuvaer de familie? Rîse pe înfundate, în timp ce soneria anunță actul doi.

Rachila îi aduse o ceașcă de ceai în sufragerie. Generalul D. vorbea la telefon, cu glas precipitat, repetînd adesea stereotipia lui cu șampania și aruncarea cadavrului adversarului într-un canal.

Avea o stare de detașare. Se afla într-o țară din cercul de influență al Vescoviei, într-o misiune cu durată nedeterminată, într-o cameră a casei unui șef al serviciului secret. Se găsea în pijama, halat și papuci. Un tip fără probleme familiare, singur pe lume, legat doar prin cîteva rotițe de un mecanism ce îl putea oricînd înghiți.

Privea la tabloul acela imens, cît un perete, reprezentînd o Persefonă, alunecînd încet, într-o mișcare de tors, în brațele unui bătrîn viguros. Pînza era atribuită lui Bourbon le Blanc.

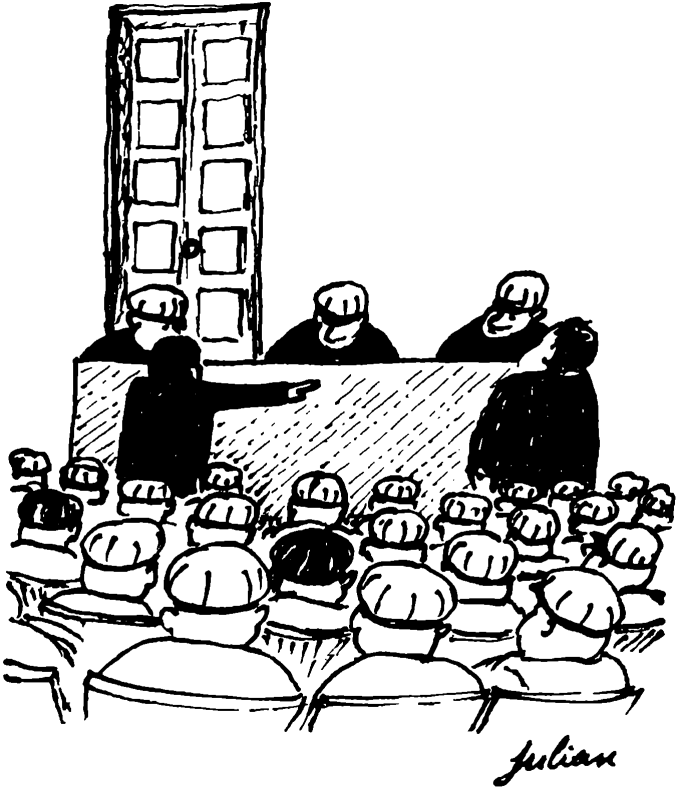
Julian

– Sa dam drumul la televizor izbucni vocea iritata a generalului D ce închisese telefonul.

Pe micul ecran apăru chipul lui Zulnin, apoi camera de luat ve deri îi surprinse gestul energic al atingerii cu mîna dreaptă a scoarţelor unei Biblii. Tînărul, în redingotă, depunea jurămîntul de şef al guver nului. La tribuna oficială se găsea însuşi Marele Iluminat, ce patrona cu o figură gravă importanta ceremonie.

– Cu Ralin ce s-a întîmplat? întrebă aproape mecanic Anatoli.

– A fost deportat la o ambasadă de peste ocean A căzut în diz graţie. Are zilele numărate.

– Va fi împuşcat? spuse intr-o doară.

– Nu. Preşedintele a dat ordin să fie sugrumat

Anatoli reflectă la soarta acestui triunghi de amanţi.

– Acum simpatiile merg spre tînărul efeb, rosti acru şeful serviciului secret. Se pare că dragostea lor este atît de neînfrînată că pur şi simplu la una din parăzi Zulnin l-a sărutat pe preşedinte în văzul armatelor ce defilau. Ne-am aşteptat să fie huiduiţi, dar militarii i-au aclamat Acest gest a fost intrepretat ca un mod firesc de apropriere de trupe. O patimă fără secrete. Mulţi generali au făcut paralele cu Caesar, ce dădea reprezentaţii în faţa militarilor romani din Galia. Marele Iluminat îşi prezenta iubitul, era unul de-al lor.

– Păcat de Ralin... oftă Anatoli prefacut Cred că l a distrus mai ales dispreţul său mîrşav faţă de mase.

– Mai degrabă frumuseţea lui... Zulnin.

Generalul era gata să spună Zulnia. Se vedea clar că regreta metamorfoza fostei-sale amante cu care trăise mai bine de şapte ani. D. părea dintr-o dată îmbătrînit.

– Vin vremuri grele.

– Guvernul acesta va fi mai eficient? marşă Anatoli

– Se zvoneşte că va fi un guvern de tehnocraţi.

Pentru toată lumea tehnocraţii" erau priviţi, prin prizma administrării puterii, ca nişte oameni foarte preceputi pe domeniile lor de activitate, care ignoră partea veroasă a politicii. Erau nişte oameni imuni, care stăteau tot timpul cu nasul în dosare, în proiecte de tehnologizare a subramurilor, în calcule infinitezimale şi în strategii de transformare a bogaţiilor naturale ale ţării în produse de calitate, competitive pe piaţa internaţională. Ei luau parte la consfătuiri de profil cu experţi străini, la

tîrguri inter-țări, unde impuneau invențiile create peste noapte, și puneau pecețile controlului de calitate pe marfa venită din import. Cîțiva dintre miniștrii guvernului Zulnin erau arătați în mass-media, purtînd halate curate, uneltind cu pricepere la microscoape și dînd sfaturi unor acționari cum să liciteze la Bursă pentru a scoate bani frumoși.

Primul ministru Zulnin apărea peste tot, în fabrici, uzine, pe ogoare, însoțit de oamenii aceștia onești ce duseseră profesionalismul pînă a se confunda cu propria lor viață, ignorînd setea luptei pentru putere, ignorînd onorurile.

– Vom avea o politica pragmatică, declina plin de sine șeful cabinetului. Vom strînge șurubul atît cît e posibil, completa cu o oarecare modestie în glas.

La prima ședință a guvernului, ce a avut loc cu ușile închise Zulnin a dat o declarație ciudată, ce reprezenta chintesența programului său de guvernare.

– Cu Parlamentul àsta putem crea o iluzie de libertate. E suficient să-i izgonesc pe senatori ca nedemocrați, să conduc reforma politică, să pun noi impozite pe mărfuri pentru redresarea imediată a economiei, să opresc turismul acesta feroce spre Vest, să reduc Revoluțiunea la un complot al unor clici, să fac cîțiva țapi ispășitori și, pe plan extern să găsesc o țară dușmană pe care s-o critic, așa, din patriotism...

Minute în șir a fost ovaționat de miniștrii și camarila sa.

– Guvernul hotărăște, ridică glasul primul ministru, că trebuie să existe un stat puternic, și mărește prețurile exorbitant, percepînd, totodată, impozite solide.

Anatoli realiză că în zilele următoare acestei declarații secrete, ce îi fusese relatată de generalul D., prezent la dezbateri, executivul trecu hotărît la mărirea prețurilor, ca la una din metodele cele mai eficiente de salvare a regimului. Astfel, se estorcară fonduri, de-a valma, cu disperare, pentru menținerea Puterii. Nu se încerca încurajarea vreunui sector cu subvenții, favorizarea încropirii vreunei agriculturi cît de cît rentabile, adică "delegări de Putere", după cum se exprima Zulnin. Se umflau banii publici prin canalele uriașe ale industriei și cooperației de stat către potentați. Privatizații, negustorii, de exemplu, erau cînd bat jocuriți, cînd încurajați atunci cînd li se luau taxe grase.

În cercurile suspuse aveau loc tot felul de fieste ce se lăsau cu prădarea magazinelor și schingiuirea negustorilor. La acestea luau parte și păturile sărace devotate Marelui Iluminat, dar și oameni din servicii secrete, dechizați în adepți ai egalitarismului.

Mica pătură îmbogățită prin ea însăși, chiar prin campanii ale televiziunii, era pretext de creșterea impozitelor.

Infantilismul era politică culturală a zile. Se dădeau pe micul ecran desene animate, emisiuni pentru copii cu vrăjitori, festivaluri de muzică ușoară rezervate adolescenților, reclame bombastice cu scutece și biberoane, galerii de arta mîzgălita de prichindei de la grădinițe. "Cultul Copilului Nou" era un slogan scris cu inițiale uriașe (C.C.N) pe cele mai mari clădiri din centru Gadului. "Copiii sînt viitorul", decretase Zulnin. Tot ei deveniseră peste noapte genii în pictură, muzică și poezie.

Tot de la generalul D., Antoli aflase că același guvern exporta peste graniță nu numai copii, pe care-i vindea oamenilor bogați, dar și organe ale acestora, congelate, unor spitale, unde miliardarii lumii își salvau progeniturile.

Milua își înteți aparițiile la televizor, toate acestea și pentru a adînci în uitare imaginea lui Ralin, popular printre numalieni, ce fusese debarcat de la guvern și trimis la o misiune diplomatică dincolo de Ocean. Specula orice ocazie spre a acoperi o oră de emisie zilnic. Primirile de la Casa Alba erau în întregime filmate, indiferent de gradul delegației. Chiar daca primea un cunoscut, venit de peste hotare, în vizită particulara, imaginea era imediat dată pe post.

Participa și la spectacole, la început doar în calitate de spectator apoi ca interpret, fiind asediat de camere de luat vederi. Cu ocazia unui concert de jazz, dat de trupa Ganini din Ionda, președintele aparu, în pauză, pe scenă însoțit de Zulnin. Ambii erau îmbrăcați în haine lungi de vulpe argintie și aveau la gît lanțuri din aur masiv. Milua se așeză la pian, avea pe degete inele groase acoperite cu diamante și safire. Era rujat și emana un parfum fin. Apăsă cu grație clapele și improviză destul de bine fragmente din simfonia a 6-a "Patetica", de Ciaicovski, în ritmuri de jazz.

Zulnin își lepădase pe jos, intr-un gest dezinvolt, haina de blană, ce se înscria armonios în peisajul abstract de pe scenă, și începu să execute pași de balet modern.

Avură un succes enorm și de atunci se organizară în sălile de concerte ale Casei Albe "serile de spectacol ale președintelui" în fiecare joi

De cîte ori Marele Iluminat pleca în vizite de lucru în străinătate, totdeauna însoțit de Zulnin, nu uita să facă descinderi prin magazinele de bijuterii, de unde achiziționa cele mai costisitoare piese. A fost de pomină un episod în timpul vizitei în Gambetia, o țară din nord unde președintele urma să semneze un tratat de amiciție, cînd Milua a fost condus de la aeroport direct la o vestită galerie de bijuterii. Pătruns în magazin, Milua a cerut șefului său de protocol, Vector Spaski, stiloul pentru a-și pune semnătura pe documentele diplomatice. Gestul său a

facut vîlvă și ziarele au comentat că pentru Milua nu existau diferențe între cabinete și galerii cu obiecte de podoaba.

*
* *

Anatoli participase în ultimul timp la o viață agitată în casa generalului D. Adunările colaboratorilor erau din ce în ce mai dese și se transformau în lungi dezbateri. Punctul nodal era situația financiară a organizației. Oamenii erau neliniștiți.

Într-un asemenea moment de tensiune căzu și bomba, care-i debusolă pe toți. Buzati a fost acela care l-a informat pe general:

– Avem certitudinea că Burker și Wilem ne-au abandonat, că au preluat toate afacerile noastre din Eranta și nu mai vor să verse profitul în conturile noastre. Și-au schimbat și domiciliul, luînd cu ei tablourile ce vă aparțineau...

– Ce-mi aparțin, se îngălbeni generalul. Îl vom sfîrteca! Nu se joacă el cu focul. Serviciile noastre îl vor găsi și în gaura de șarpe. Să fie denunțat la autoritățile eraniene pentru sutele de falsuri. Să plătească el pensiile celor pe care i-a făcut eranieni. Să cerem extrădarea...

– Și cu banii ce facem? întrebă Terția, calm, în mijlocul sudălmilor.

Situația era gravă, căci Burker se evaporase cu toate resursele serviciilor secrete, ceea ce frustra de fonduri atît pe agenții din străinătate cît și pe zecile de mii de colaboratori din interior. Asta însemna că întreaga structură, abia încropită, să cada dintr-odată, lăsînd pradă opoziției regimul Milua.

– Mai avem ceva fonduri? se interesa generalul la Nesso.

– Sînt pe terminate. Parte dintre ele le-am folosit la anihilarea grevi știlor din Piața de Ulei și la închiderea tipografiilor și cofetăriilor. Așteptam ca pe o pîine caldă ajutorul din exterior. Nu mai spun că unele conturi au fost golite de achiziționile făcute de președinte în Gambetia. A luat un sac cu diamante.

– Așa se întîmplă cînd avem un singur buzunar! izbucni generalul D., dar se abținu. Nu putem recurge decît la resursele noastre interioare.

– Eu am un plan de operațiuni propuse Buzatu. În cazuri de urgență...

– Să vedem...

– Vom da lovituri prin jafuri, furturi și societăți comerciale Baieții sînt pregătiți. Am facut și un desfășurător...

Prezentă un plan al Gadului cu imobilele indexate

– Sînt vizați în primul rînd opozanții politici și cei plecați în străinătate pentru mai mult timp. Loviturile vor fi la început rare, păstrînd caracterul de profesionalism al adevăraților tîlhari, și se vor aplica celor mai înstăriți. Apoi, vom multiplica aceste acte și în cadrul unor manifestații unde se va combina caracterul politic cu cel social. În privința societăților comerciale, vom transforma cîteva în afaceri private. Să nu uităm a pune mîna pe cît mai multe imobile, ale căror prețuri se triplează peste noapte...

– Vreau să-mi aparțină centrul Gadului, să avem un monopol pe tot ce e vad comercial, negustorie en gros, situații imobiliare...

– Băieții abia așteaptă, n-au mai primit un ban de la parastasul ultimului golan din Piața de Ulei. Și au fost atît de inimoși! Ce răstigniri au mai făcut!

– Trebuiesc stimulați Dați-le un sfert din pradă...

*

* *

Se afla de cinci luni la generalul D. și nu-l văzuse așa de neguros ca în această dimineață. Într-un fel se legaseră între ei și orice stare sufletească nu putea fi ținută ascunsă mult timp. De multe ori, observase, generalul venise la el și îi destăinuise niște împrejurări, care, era sigur, nu trebuiau cunoscute. Întîmplări de la Casa Albă, de la guvern, din Consiliul Generalilor... Erau fapte legate de politica secretă a Numaliei. Multe dintre acestea însă Anatoli le aflase din rapoartele ce se înmînau în plicuri închise la ambasada Vescoviei.

– Vroiam de mult să vă întreb ce părere aveți? îl chestiona generalul între patru ochi la bucătărie, stînd ei în fața unor cești de cafea

– În legătură cu ce?

– Sînteți foarte discret și tacticos... Ma refeream așa, în general la mersul lucrurilor, la modul în care sînteți tratat de președinție...

– Sînt tratat foarte bine.

– Altă dată vi se săruta mîna de către generali și acum nimeni din guvern nu catadicsește să vă trimită mașina cînd e vorba de o recepție la care sînteți invitat...

– Mă duc cu Chevroletul dumitale.

– Nu mă refeream la aceasta, ci la calitatea dumneavoastra notorie de trimis special al Vescoviei...

– Stai liniștit, generale, vine rîndul și unor rememorări Iar misiunea mea nu s-a terminat. Deocamdată...

D. înțelese ironia.

– Știți, uzanțele impuneau pînă acum un anumit acord chiar daca uneori era de circumstanță, al Vescoviei...

– Acum s-a uitat, generale. Pentru scurt timp...

– Sînt nevoit să vă anunț că am primit ordin să vă ajut la mutarea în sediul ambasadei dumneavoastră.

– E adevărat? Atunci este cu atît mai oportun cu cît gazduirea mea aici a început să fie stînjenitoare. Cine a dat acest ordin?

– Marele Iluminat... Bănuiește că eu joc un rol dublu, luînd legatura cu Vescovia prin canale secrete.

– Se poate întreba cineva cum de nu s-a mai apelat la binecuvîntarea Vescoviei pentru debarcarea lui Ralin, spre exemplu, și motivarea reală poate fi furnizată de dumneata. Nu-i așa? Un joc fragil...

– Da Aici, la mine sînteți chiar în sufletul activității serviciilor secrete

– Ține cu tot dinadinsul Milua sa duca o politică independenta? Cine îi girează faptele?

– Asta mă întreb și eu. Dincolo de asta el face o politică personală, originală, în care amestecă înclinații și pasiuni. Sînt anatemizat și de lunga legătură pe care am avut-o cu primul ministru...

Generalul D. roși spre surprinderea lui Anatoli. Acest semn de monstra faptul că omul suferea din cauza transformărilor fizice ale amantei sale.

– Nu-i nimic, generale. Am sa ma mut, dar sper că noi ne vom mai întîlni. Ori vrei să ai și dumneata o atitudine originală

– În nici un caz

*

* *

Se mutase de trei zile la ambasadă, cînd află vestea înlocuirii lui Clitali cu Parm Orhideev. La Vescovia aveau loc transformări importante.

Stătea pe terasa ambasadei și admira un grup de pini printre care își făcuse loc coroana roșietică a unui fag. Soarele scăpăta la amiază Apoi auzi un zgomot și abia îl simți pe Clitali așezîndu-se într-un șez long. Îi întinse un dosar cu tăieturi din ziare. Anatoli frunzări o serie de articole despre Milua, apărute în ziare de mare prestigiu de pe continent

– Nici unul nu e din Vescovia, recunoscu Anatoli.

– Deci e clar că acolo s-au scris, spuse, zîmbind, Clitali.

– Cînd va apărea un articol pe prima pagină a unui ziar din Vescovia despre Milua să știi că el va fi încadrat în chenar negru.

Din textele citite reieșea ca persoana Dictatorului urma să fie reactivată. Apărea fie prin Caralia, fie prin Asconia... în toate cele patru puncte cardinale. Relatările despre Dictator se înmulțeau pe cît de repede se întețiseră vocile ce-l contestau pe Milua.

– Cred că ai văzut și tu, spuse Clitali pe același ton șăgalnic. Apar dughene privatizate cu relicve de-ale fostului: falange, fire de păr, un nasture, lemnul de la tron, o piatră prețioasă din sceptru... Volumul său dedicat victoriei Fluturelui se vinde de acum în cadrul unor licitații...

Anatoli rămase pe gînduri. Politica Vescoviei era doar aceea de a șicana un stat mic cum era Numalia? Orice jignire nu era trecută cu vederea de Centru, dar ceva se nuanțase.

– Cum ai primit schimbarea dumitale de la post?

– Ca un act normal. Ne-am democratizat. În locul generalului Sekho la Ministerul de Război pentru prima oară a fost numit un civil. Pentru prima oară în istoria Vescoviei Ha! Ha! Și nu orice civil... un șef de laborator de la Centrul de cercetări din Sarati!

– Asta îmi aduce aminte de cobai.

– Nu-ți mai spun de ideea aceasta cu JANDARMERIA CONTINENTULUI, care-și are sediul la Vescovia! Ne vom ocupa de aici înainte cu pacificarea unor etnii ce nu se înțeleg prea bine pe același teritoriu sau conflictele de granițe dintre două state, care luate la un loc nu ocupă o mahala din Vescovia. Ai asistat vreodată la luptele dintre cocoși? Vorbesc de cocoșii aia care se nasc doar spre a se ucide între ei..

– Da. Am și mîncat unul căzut victimă.

Jandarmeria Continentului?!... Anatoli se duse să-și toarne puțin whisky, pe drum trecu pe la toaletă. Își spălă gura și scuipă în chiuvetă Se privi în oglindă "cît de democrat era".

Citise în decupările acelea din ziare că Vescovia descoperise o încălcare flagrantă a embargoului la care era supus statul Kital. Firul ducea tocmai la Numalia...

Situația se arăta destul de tulbure în Gad. Oamenii începusera să vocifereze la cozile ce se strîngeau în jurul magazinelor de alimente Problema prețurilor explozive se împletea, în mod paradoxal, cu aceea a lipsei alimentului de bază de pe piață. În schimb în fiecare zi se dădea la televizor un program de cîteva ore cu președintele țării, ce la Revoluțiune apăruse slab ca un țîr, iar acum devenise puhav, exhibîndu-și colanele de aur și inelele cu diamante. Se scorneau tot felul de vorbe pe seama afecțiunii lui Milua pentru noul prim-ministru. Apăreau întotdeauna împreună la braț, fără să fie stînjeniți de comentariile publicului.

Julian

Cînd vorbea, Marele Iluminat își substituia persoana națiunii, așa încît în context apărea că *poporul hotărîse* sau *condamnase* în privința unui anumit aspect. Cînd ziarele străine, căci cele autohtone de opoziție nu mai apăreau, criticau președinția, de fapt, se subînțelegea, loveau în națiune.

– Am fost ales de cinci milioane, așa că nu mai contează dacă mă contestă un milion, spunea Milua atunci cînd se făceau statistici de popularitate.

În realitate nu mai era susținut decît de forțele armate și de servi ciile secrete, ce-și măriseră baza de colaboratori de cînd se dăduse frîu liber actelor de jaf ale bandelor generalului D.

Milua își mai crease o rezervă de susținători în pensionari, care formau circa șaptezeci la sută din populație. La fiecare sărbătoare națională ridica nivelul pensiilor cu un procent, dar prețurile exorbitante doborau orice ștachetă și chiar și această categorie socială oarecum privilegiată începuse să-l submineze pe președinte.

În mod sigur Marele Iluminat își făcuse prozeliți printre membrii camarilei Dictatorului, ce cu ocazia Revoluțiunii fuseseră arestați și, apoi numai după două luni de la întemnițare fuseseră lăsați în libertate pe motiv de sănătate. Datorau lui Milua însăși viața, căci, ocrotiți de zidurile închisorilor, evitaseră să fie expuși mîniei revoluționarilor.

La un moment dat președintele fusese sfătuit să construiască blocuri, cît mai înalte și supraetajate, pentru a-și atrage muncitorimea, dispersată cu ocazia înfruntărilor de la Piața de Ulei. Proiectele fuseseră bine primite de talpa de jos, firave manifestări de simpatie se inițiaseră prin fabrici și uzine. Se realizară pînă la urmă locuințe subterane cu mai multe subsoluri, peste care se montară șine de tren și de tramvai. Lucrătorii din uzine erau mulțumiți pentru că scăpasera de obsesia frigului.

– Nu știu cum, dar zgomotul acela infernal, de fiare, îmi baga un fel de frică în oase, mărturisea un locatar al subsolurilor...

EPILOG

Agenţiile internaţionale de presă anunţară că, la 16 decembrie, avuseseră loc masive demonstraţii într-un oraş din estul Numaliei. Motivele acestor demonstraţii: frigul şi creşterea exorbitantă a preţurilor

În 18 decembrie, la posturile de radio din Gad se difuza ştirea sinuciderii generalului de securitate D. Moartea sa era legată de descoperirea unor conturi secrete în străinătate, dar şi de nemulţumirile tot mai frecvente ale maselor.

Serviciile străine de informaţii din Numalia constatară un val de recrudescenţă al infracţiunilor comise de grupuri înarmate asupra populaţiei. În dosul acestor fapte se bănuia a fi împărţirea sferelor de influenţă între bandele fostului general D., conduse de un anume Buzati, loiale unei puteri internaţionale din Est şi bandele actualului şef al serviciilor secrete numaliene Zulnin, ce îndeplinea şi funcţia de prim-ministru

În 19 decembrie, preşedintele Milua a cerut Vescoviei permisiunea de a se deplasa pentru convorbiri în capitala imperiului. A fost refuzat.

În aceeaşi zi, Marele Iluminat, care suferea de simptomele unei boli necunoscute, a decolat cu avionul spre o ţară prietenă, Kital. Pentru un consult medical

Din cercuri restrînse ataşate preşedinţiei şi primului-ministru s a aflat că, după vizita în Kital, Milua a avut un vis care l-a zguduit. Se făcea că, undeva, într-o brutărie, pîini imense şi bucăţi mari de cocă împletită erau înfundate în saci, care la rîndul lor erau cusuţi şi sigilaţi. Aceşte poveri imense erau duse la un rîu, ca Iordanul şi aruncate în

apă. Se făcea că rotativele unor tipografii se opresc și magma pastei de celuloză se solidifica pe tamburi, pe motoare și pe manetele mașinilor.

Tot din surse apropiate președinției s-a aflat că a doua zi, Milua l-a chemat la el pe părintele Tatuan, spre a-i dezlega visul. Înalta față bisericească nu a rostit decît cîteva cuvinte: "Îți va merge bine pînă într-o clipă. De ziua aceea îți vei aduce aminte."

La sfatul Consiliului Generalilor, în 21 decembrie, Marele Iluminat a adunat mulțimile înaintea Casei Albe și le-a promis pensii. Înfrigurat, la un moment dat, a spus: "Națiunea este în pericol."

Cîțiva apropiați l-au însoțit în aceeași zi la mormîntul fostului prim ministru Ralin unde Milua a vărsat o lacrimă

22 decembrie. Mulțimile au invadat palatul președințial Armatele sub conducerea generalilor, au deschis focul.

Comunitatea internațională a făcut apel imediat la Jandarmeria Continentului, care-și avea sediul la Vescovia Trupe eliberatoare se îndreptau deja spre Gad

Pentru prima oară, după mult timp, ziarele din Vescovia începura a difuza știri despre Numalia. Prima știre suna astfel:

"În Numalia, după Revoluțiune, s-a încercat reangajarea mașinilor ruginite. S-au adus utilaje de mîna a treia din Occident. Încetul cu încetul, hoardele celor care l-au răsturnat de la Putere pe Dictator au recăzut în comunism, "neputincioși să învieze opera celor morți". Bălăriile creșteau pe pămînturile necultivate. Hrana era tot mai puțină. Nu trecu un an de la Revoluțiune și clanurile de primitivi începură să atace posturile militare, să jefuiască popotele. Cazărmile, excitate, încep să tragă în populație. Au și legitimitate printr-un articol din Constituție. Atîțători înarmează bande de nemulțumiți, cărora le promit slujbe și funcții în administrație. Comunismul este iar periculos. Cînd noi vom ajunge la Gad, atunci va reîncepe un lung și obositor ciclu al istoriei universale."

În 27 decembrie, un călător, pe numele sau Anatolı Amt se îmbarca într-un avion, pe o rută scurta spre Vestul Continentului Existau toate premizele ca zborul să fie normal..

ISBN 973-95267 5 6

Redactor: Ion Nădrag

Bun de tipar: 10.05.1992
Apărut 1992
Coli tipar: 6,75

Tiparul executat la
S.C. "HELICON BANAT" S.A.
1900 Timişoara, Calea Aradului 1
sub comanda nr. 39

Lei 225

16-22 Decembrie

1989